

ΕΡΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΑΝΤ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΠΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΝΕΙ-ΜΟΡΦΩΝΕΙ-ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕ

150 δρχ. πού είναι ή ετήσια συνδρομή
75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνου

20 σελίνια διά τὸ ἑξωτερικὸν ἐν γένει
6 δολλάρια διά τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ἡ τελευταία σελὶς τοῦ ἑξωφύλλου Δρχ. 2000, Δίχρωμος 2500—Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελὶς Δρχ. 1000, Δίχρωμος 1500
Διαφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρ. 500

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀποτελεῖ φαινόμενον ταχείας ἐξελιξέως εἰς ἓνα τῶν κυριωτέρων

Τραπεζικῶν Ὁργανισμῶν τῆς Χώρας

Ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυΐαν, πλουτισμένην ταὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σᾶς δίδει τόκον 4 ο)ο, ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἂν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημίωσιν!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στὴν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

θὰ τὸ βρῆτε

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

Ἐνεργισμὸς

ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΙΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΟΥΛΙΟΣ

ΑΝΑΣΤΑ ΚΑΙ ΣΥ Ω ΕΛΛΑΣ!

“ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ ΛΑΜΠΡΥΝΘΩΜΕΝ ΛΑΟΙ...”

Πότε ἄραγε θὰ δικαιουται καὶ ὁ Ἕλλην νὰ ἐπαναλάβῃ γιὰ λοχριασμὸν τῆς πατρίδος του τὰ ἀνωτέρω μεγάλα καὶ ὑπέροχα λόγια, ἔχων ὑπ’ ὄψιν του τὸ γεγονὸς ὅχι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τῆς Ἀναστάσεως τῆς Ἑλλάδος;

Τῆς γλυκειᾶς του πατρίδος Ἑλλάδος;

Τῆς Ἑλλάδος πού ἀνέστησε πνευματικῶς τὸν κόσμον ὅλον διὰ νὰ βυθισθῇ αὐτὴ κατόπιν εἰς τὸ σκότος;

Τῆς Ἑλλάδος πού ἐξηκόντησεν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον τὰς λαμπερώτερας ψυχικὰς ἐκλάμψεις, διὰ νὰ περιπέσῃ σήμερον εἰς τὴν ψυχικὴν νάρκωσιν καὶ ἀποχαύνωσιν;

Τῆς Ἑλλάδος, οἱ πατριωτικοὶ βογγητοὶ τῆς ὁποίας κατηύλασαν τὸ Σύμπαν, διὰ νὰ στεριεύσῃ σήμερον ἀπὸ τὰ στήθη τῆς κάθε ζωογόνος πηγῆς;

Τῆς Ἑλλάδος πού ἐπλήρωσε τὸν κόσμον ἀπὸ ἀναπάσεις, ὑψηλὰς θείας, διὰ νὰ ἐχῇ φυγαδευθῇ σήμερον ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῆς κάθε μεγάλου παλμῶς;

Τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεπορεύθη πᾶσα Μεγαλειώδης ἐμπνευσις καὶ ἐλεπτουργήθη κάθε ἀσβεστον Μεγαλεῖον, διὰ νὰ περιπέσῃ σήμερον εἰς τελείαν ἀχρησίαν ὁ τεπομπὸς αὐτῆς καὶ ὁ ἀποδέκτης τῶν ὠραίων ἀκτινοβολισμῶν;

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν Ἕλληνες ἀδελφοί.

Πότε λοιπόν, πότε, θὰ δικαιουμέθα καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἐλ-

πίσωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιφάνησιν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ τροπαρίου;

Πότε λοιπόν καὶ Σὺ, ὦ Ἑλλάς, θὰ δικαιουσαι νὰ πανηγυρίσῃς τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν σου Ἀνάστασιν καλοῦσα τὰ τέκνα σου νὰ λαμπρυνθοῦν; Πότε;

Ἀλλὰ τολμῶμεν, ὦ προσφιλεῖς μας Πατρίς, νὰ ἐρωτῶμεν τὸ πότε, ἀφοῦ τόσον ἀνάλητα σὲ ἐτραυματίσαμεν καὶ τόσον ἀστοργὰ Σὲ μεταχειρίσθημεν;

Ἡμεῖς, τὰ βέδηλα τέκνα Σου, τὰ κατώτερα τῶν μεγάλων ἔργων Σου. τὰ ἀνάξια τῆς αἰεζώου δόξης Σου, τὰ ἀσωτεύσαντα τὸ μεγάλο Σου ὄνομα;

Ἄλλ’ ἐὰν ἡμεῖς, τὰ σημερινὰ τέκνα σου, ἀμαρτωλὰ καὶ βεβαρμένα, δὲν θὰ δυνηθώμεν νὰ Σὲ ὑψώσωμεν εἰς τὸ περιλαμπρὸν πνευματικὸν καὶ ψυχικὸν βᾶθρον πού ἡ δημιουργία Σὲ προώρισε, διὰ νὰ μᾶς ἀναμέλψῃς ἐκείθεν τό:

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθώμεν τέκνα μου προσφιλεῖ... τὰ τέκνα μας ὅμως, ὅλα τουτέστι τὰ τωρινὰ Ἀνθρώπια τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, τὰ ἀσπίλα εἰσέτι, τὰ ἀμόλυντα εἰσέτι, τὰ ἀγνὰ καὶ ἁθῶα ἀπὸ τὰ πατρικά ὀλισθήματα, ἰδοὺ! προβάλλουν τὴν χεῖρα των ὀρμιζόμενα ἐν ὀνόματι τῆς σφριγώσεως ἡλικίας των, ἐν ὀνόματι τῆς λευκότητος τῆς ψυχῆς των, ἐν ὀνόματι τῶν ὠραίων ὀνείρων των, ἐν ὀνόματι τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας των, ἐν ὀνόματι τῶν τροφείων πού ὀφείλουν εἰς τὴν ὠραίαν χώραν πού τὰ ἐγέννησε, τὰ

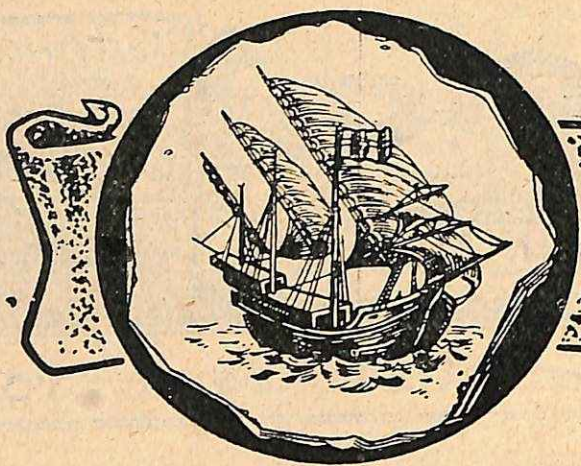
ἐγαλοῦχησε μὲ τὰς τρυφεράς θωπείας τῆς τὰ ἐχάιδευσσε μὲ τὰ ῥώματά τῆς τὰ ἔλουσε, μὲ τὰ μῦρα τὰ ἐμοσχοδόλησε, μὲ τὸ φῶς τῆς, τὸ γλυκύτατον, τὰ ἐλάμπρυνε, μὲ τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ αἵθέρος τῆς, τῶν χωμάτων τῆς, τοῦ οὐρανοῦ τῆς, τῶν διαχύτων μολπῶν τῆς τὰ ἐπέλεπυνε, μὲ τὴν ἀνταύγειαν τῶν κρυσταλλίνων ὀριζόντων τῆς τὰ κατηύγασεν, ναί, τὰ τέκνα μας, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἡμεῖς ἐξηντήσαμε τὴν κατιοῦσαν, θὰ βαδίσουν μὲ τὴν δύναμιν τῆς θείας διαφωτίσεως τὴν ἀνιῶσαν, θὰ σὲ ὑψώσουν εἰς τὸ περιθλεπτόν ἄθρονον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν Σου καὶ ἀπὸ τὴν τοπογραφικὴν καὶ κλιματολογικὴν ἰδιουσύνην Σου, Σοῦ ἀνήκει, ὦ ὠραία καὶ προσφιλεῖς μας Ἑλλάς, χάριμα καὶ καύχημα, καὶ πάλιν τῆς Ἀνθρωπότητος ἀποδαίνουσα.

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ!!! Ἴδου ὁ μέγας καὶ θαρὺς ἀλλὰ καὶ τιμητικώτατος κλήρος Σας: Ἡ Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος, τῆς Πατρίδος Σας Ἑλλάδος. Ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ Ἀνάστασις. Θέσατέ τὴν ὡς πρωτεύοντα σκοπὸν τοῦ βίου Σας. Καὶ τότε μόνον κατακτώντες οὕτω τὴν ἀνδραγαθίαν θ’ ἀποκτήσετε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καυχήσεως ἐπὶ πατραγαθία.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργον περὶ Ἑλλάδος τοῦ διακεκριμένου Γάλλου συγγραφέως Ζωρὲ Ντυαμέλ.

Δὲν τοὺς καταλαβαίνουμε πάντοτε, ἀλλ' αὐτοὶ μᾶς καταλαβαίνουν ἀρκετὰ καλὰ.

Κάνω πάντοτε τὴν σκέψιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἂν ὡς ἐκ θαύματος ἀπηλλάσσοντο ἑξαφνα ἀπὸ τὴν πολιτικομανίαν τους καὶ ἀπὸ μερικοὺς καθαρῶς θαλκινικοὺς περισπασμούς, θὰ ἤμποροῦσαν νὰ παίξουν κἄποιον ρόλον εἰς τὸν ἀνταγωνισμόν ποῦ ἐγείρεται μεταξὺ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ ποῦ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, πρόκειται νὰ σκιασθῇ δολοκλήρῳ τὴν ἱστορίαν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Δὲν πιστεύω μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοὺς νὰ κινδυνεύω νὰ ὑποκύψω εἰς τὸν πειρασμόν τῆς γεωγραφικῆς μεθόδου, τῆς ὁποίας ὅχι μόνον δὲν εἶμαι θιασώτης, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασα καὶ νὰ τὴν διαφημίσω. Δὲν ἤμπορῶ ὅμως, νὰ μὴν παρσδεχθῶ, ὅτι ἡ μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας θέσις τῆς Ἑλλάδος, εἶναι προνομῖος. Μοῦ φαίνεται, ἰδίως, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ξεύρει καὶ καταλαβαίνει θαθεῖα καὶ ἐξ ἐνστίκτου τὴν Ἀνατολήν, ἐνῷ ἀπ' ἐτέρου γιὰ τὸν πολιτισμόν τῆς Δύσεως δείχνει ἕνα διαφωτισμένον καὶ ζωηρόν ἐνδιαφέρον, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἄξια τοῦ θαυμασμοῦ μας. Βεβαίως, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐνὸς ἐπισήμου ρόλου μεσαζόντος, περὶ μιᾶς πολιτικῆς ἀποστολῆς, περὶ μιᾶς «ἐντολῆς» μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν αὐτῇ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ποῦ περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωπλισμένους λαοὺς, ἀντιμετωπίζονται ἔτοιμα νὰ συγκρουσθῶν.

Ὅταν λέγω «οἱ Ἕλληνες» ἢ ὁ «Ἑλληνικὸς λαός», εἶνε εὐνόητον, ὅτι φαντάζομαι μερικοὺς μορφωμένους καὶ ἐπιμόνους ἀνθρώπους, ποῦ θ' ἀφιερώνοντο εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξευρέσεως ἐνὸς πεδίου συναντήσεως καὶ ἐλευθέρως ἐπικοινωνίας, διὰ τὰς δύο αὐτὰς μεγάλας ψυχὰς ποῦ εἶνε ἀντίπαλοι. Τὴν ψυχὴν τῆς Δύσεως καὶ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀνατο-

λῆς. Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολὴ ἡ ἀπόδοσις ἐνὸς τοιούτου ρόλου εἰς ὀλίγα φλογερὰ άτομα. Γιὰ νὰ κλίνη ἡ Εὐρώπη πρὸς τὴν δυστυχουσαν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐφθασε νὰ πῶσῃ εἰς τὴν ζυγαριὰ τὸ βάρος τοῦ Οὐγκώ καὶ τοῦ Βύρωνος.

Εἶπε ἀπὸ τὴν πολιτικὴν, εἴτε ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τῆς ἀποψιν τὴν ἐξετάσωμεν, ἡ δύναμις τῆς Δύσεως, φαίνεται ἐντελῶς ἐκπληκτικὴ, ἅμα κανεὶς σκεφθῇ πόσον περιωρισμένην εἶνε ἡ γεωγραφικὴ ἔκτασις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δύναμις αὕτη ἔχει τὰς ρίζας τῆς. Δὲν περιλαμβάνει, οὔτε κἂν δολοκλήρῳ τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀκροτάτην ἐσχάτην τῆς, τὴν ἄκραν εἰς τὴν ὁποίαν συσσωρεύεται πάντοτε τὸ ἔτοιμον πρὸς ἐνέργειαν ρευστόν.

Παρά τὰς ἐκστρατείας καὶ τὰς νίκας τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, δὲν ἀντιπροσωπεύει ἕνα καθαρῶς δυτικὸν φαινόμενον, παρὰ τὰς αὐθαιρέτους ἐπεμβάσεις τῆς ἐνόπλου βίας καὶ πρὸ παντὸς παρὰ τὸν παγκόσμιον θρίαμβον τῆς μεθόδου τοῦ Βύρωνος, μητρὸς τῶν θριαμβευτῶν ἐπιστημῶν, τὸ πνεῦμα τῆς Δύσεως, παραμένει ἐκεῖ τοῦλάχιστον, ὅπου διατηρεῖται ἀμύγες, ὡς ὁ καρπὸς ἐνὸς περιωρισμένου χώρου ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπερβολικὰ ἐκτεθειμένος καὶ ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ κλίματος. Ἀρκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς Δύσεως νὰ μεταναστεύσῃ ἐκεῖθεν τοῦ Ὁκεανοῦ, ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀμέσως ἀλλοιοῦται εἰς τὴν οὐσίαν του καὶ παραμορφώνεται, ὅσον καὶ ἂν εἰς τὴν ἐπιφανείαν φαίνεται νὰ ἀμείζῃ καὶ νὰ προκόπτῃ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἰδέας τῆς Ἀνατολῆς. Μόλις ἀκολουθοῦσαι τὴν τροχίαν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν μεγάλων ἐπιδρομῶν, φθάσουν μέχρι τῶν ἐδαφῶν τῆς Δύσεως, προσβάλλονται, ἀφομυώνονται καὶ τρόπον τινά, ὑποτάσσονται.

Ἡ Ἑλλὰς μᾶς ἔδωκε τέλεια ποιήματα, πρῶτους μύθους, πολλὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, καὶ τὸ κυριώτερον, μίαν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς (UNE SAGESSE), διότι ὅπως ὁ-

λοι οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς οἱ Ἕλληνες ἐκαλλιέργησαν καὶ ἐστράφησαν περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, πρὸς τὴν μεταφυσικὴν, τὴν φιλοσοφικὴν ἐνατένισιν τῆς ζωῆς. Ὁ μέγας αὐτὸς θησαυρὸς παρεσχέθη, ἀναθεωρημένος καὶ διωρθωμένος ἀπὸ τὴν Ρώμην. Οἱ περισσότεροι τῶν Λατίνων καλλιτεχνῶν ὑπῆρξαν ἀπλῶς μαθητευόμενοι, ἔχοντες ὡς πρότυπα τοὺς Ἕλληνας ἀριστοτέχνους. Ὀλὴν σχεδὸν τὴν τέχνην των, τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ἐπίσης, ὅτι σχεδὸν ἐπῆραν τὸ μετεμόρφωσαν καὶ τὸ διεσκεύασαν διὰ τὴν ὀπτικὴν τῆς Δύσεως, καὶ σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς.

Μακρὰ ἀπὸ τὰ μνημεῖα καὶ τὰ οἰκεῖα τοπεῖα των, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀγάλματα χάνουν ἐν μέρει εἰς τὰς χώρας μας τὴν ἐντασίν των καὶ τρόπον τινά τὸν ἀνατολισμόν των, τὸν ἀνατολικὸν χαρακτήρα των. Μέσα εἰς τὰς αἰωνίας ὀμίχλας τοῦ Λενδίνου, τὰ θαύματα τοῦ βρετανικοῦ μουσείου ἔχουν τὴν ψυχρὰν ὀρθολογιστικὴν μέσας εἰς τὸ κλειστόν ἐργαστήριον. Καὶ ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν, ὅτι εἰς τὰς γειτονικάς αἰθούσας ἀγρυπνεῖ ἡ Ρώμη προπαρασκευάζουσα, καθὼς τὰς διασχίζομεν, τὸ μάτι μας, καὶ τὸ πνεῦμα μας. Διότι γιὰ ὅλους ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώπους τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐσχαιῆς ποῦ λέγομεν Δύσιν, ἡ Ρώμη εἶνε ἕνα εἶδος ἀτομικῆς μας ἀρχαιότητος, εἶνε ἡ ἐθνικὴ ἀρχαιότης μας.

Ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην τοῦ γηγαιῶ κόσμου, ποῦ τόσας φορὰς ὑπέστη μεταβολάς, ὑπάρχει διὰ τὸ πνεῦμα τῆς Δύσεως ἕνα εἶδος ρωμαϊκῆς πατρίδος, χαραγμένης διὰ μέσου τῶν ὑδατίνων γραμμῶν τοῦ χάρτου. Ἄλλοι καθωρισμένα, καὶ ἄλλοι ἀόρατα, τὰ ὅρια τῆς πατρίδος αὐτῆς, εἶνε ἀκόμη εὐκρινῆ, καὶ μόλις τὰ περάσωμεν, ἔχομεν τὸ σκοτεινὸν αἶσθημα ὅτι ἐκτιθέμεθα εἰς περιπετείας εἰς χώρας βαρβάρους.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Η ΥΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Θ'.

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐφθασε εἰς τὴν ἐποχὴν μας εἰς ἕνα ὕψος πολιτισμοῦ καὶ γνώσεως, ἀνώτερον οἷσάδηποτε ἄλλης ἐποχῆς εἰς τὸ παρελθόν. Οἱ ἐπιστήμονες, ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ὁ τύπος, διαδίδουν τὴν ἀποψιν αὐτὴν, καὶ τὸ κοινὸν τῶν «πολιτισμένων» κρατῶν, ποῦ δὲν εἶχε τὸν καιρὸν, τὴν μόρφωσιν καὶ τὰ μέσα, νὰ ἐξακριβώσῃ ἐὰν ἐκεῖνα ποῦ τοῦ λέγουν οἱ ὁδηγοὶ του εἶναι ὀρθὰ, ἢ ὄχι, τὰ παραδέχεται καὶ τὰ πιστεύει ἀνεξελέγκτως.

Ὁ θαυμασμός πρὸς τὴν ἐποχὴν μας, ἐπισύρεται κυρίως διὰ τῶν πολυειδῶν ἐφευρέσεων εἰς τὸ μηχανικὸν καὶ ἠλεκτρικὸν πεδῖον, τῶν τελευταίων 150 ἐτῶν. Πράγματι οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν γνωστὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἀνθρώπος εὐρέθη κάτοχος τῶν μηχανικῶν μέσων ποῦ ἔχει σήμερον. Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ τὰς τρομερὰς συνεπείας αὐτῆς τῆς τυφλῆς καὶ ἀνεξελέγκτου βιομηχανοποιήσεως τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἔγιναν ὀδυνηρῶς αἰσθηταὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, καθότι τοῦτο ἐξέρχεται τοῦ παρόντος θέματος. Ἀπλῶς παρατηροῦμεν ὅτι ἀκριβῶς ἕνεκα αὐτῆς τῆς ἀφθόνου παραγωγῆς μηχανῶν, θεωρεῖται κυρίως ὅτι ὁ πολιτισμός μας ὑπερέχει κατὰ παλὺ τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν, τῶν ὁποίων κορύφωμα εἶναι ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς.

— Αἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων.

Ἀγνοεῖται ὅμως ἀπὸ τοὺς πλείστους ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἀπηγορεύτο ἡ δημιουργία μηχανημάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἐστέρουν τῆς ἐργασίας των ἀνθρώπους, καὶ ὅτι οἱ ἐφευρέται τοιούτων ἐπεριφρονοῦντο, καὶ πολλάκις ἐτιμωροῦντο ἀντιθέτως μὲ τοὺς σημερινοὺς ἐφευρέτας ποῦ ἀπολαυβάνουν πλοῦτον, δόξης καὶ τιμῶν. Μόνον βοηθητικῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐργαλείων, ἐπετρέπετο ἐλευθέρως ἡ χρῆσις. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες, εἶχον φυσικο-μαθηματικούς, ἐνώπιον τῆς μεγαλοφυΐας τῶν ὁποίων ὠχριοῦν οἱ σημερινοὶ ἐφευρέται. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον πλησιάζει ὅλας τὰς σημερινὰς ἐφευρέσεις, ἀλλὰ διότι κατεῖχον βαθυτέρας γνώσεις ἐπὶ τῆς ζωῆς, οὐδὲν ἐπέζητουν νὰ τὰς τελειοποιήσουν καὶ τὰς θέσουν εἰς γενικὴν χρῆσιν. Ἐγνώριζαν τὴν ἀνθρωπί-

νήν φύσιν καὶ τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐφοβοῦντο ὅτι ἡ ἀπεριόριστος ἀνάπτυξις μηχανῶν θὰ ἐγένετο αἰτία κακοδαιμονίας καὶ ἄλλοτε καταστροφῆς ὡς γίνεται δυστυχῶς εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτον, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὰ μουσεῖα των, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, δὲν δύναται ποσῶς ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον μηχανικοὺς καὶ φυσικοὺς, τόσον ἱκανοὺς ὅσον καὶ οἱ ἰδικοὶ μας, διὰ ν' ἀνακαλύψουν ὅλας τὰς μηχανὰς τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα, λέγει ἡ διάσημος Τζίνα Λομπορόζο, ψυχολόγος, ἱατρὸς καὶ κοινωνιολόγος, εἰς τὸ περίφημον ἔργον της La taugou du machinisme. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐκθέτει λεπτομερέστατα καὶ ἐμβριθέστατα καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑποστηριζομένων ἀπόψεων, διατὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἠθέλησαν ν' ἀναπτύξουν τὸν μηχανισμόν, μολονότι ἐπλησίασαν ἐκπληκτικῶς ὅλας τὰς σημερινὰς ἐφευρέσεις, ἀναπτύσσει δὲ κατὰ φωτεινὸν τρόπον, τὰ βαθύτερα καὶ πραγματικὰ αἰτία τῆς σημερινῆς πρωτοφανοῦς παγκοσμίου κρίσεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικὰ ὡς οἱ πλείστοι νομίζουν, ἀλλ' ἀνάγονται εἰς τὰς βασικὰς λανθασμένας ἀντιλήψεις καὶ κατευθύνσεις τοῦ σημερινοῦ «πολιτισμοῦ».

— Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ ἐπὶ τῆς ὕλης, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐξελίξεως.

Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἄλλας κατευθύνσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προβλημάτων τῆς ὕλης, τῆς ζωῆς καὶ ἐξελίξεως οἱ ἀρχαῖοι κατεῖχον τελείως τὰς γνώσεις αἱ ὁποῖαι τόσον κοπιωδῶς ἐπανελήφθησαν εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Τὰ δεδομένα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξε ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν συμφωνοῦν κατὰ τρόπον ἀληθῶς ἐκπληκτικὸν μὲ τὰς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας σοφίας. Διὰ τῆς διαισθήσεως, τῆς λογικῆς, καὶ τῆς παρατηρήσεως τῆς φύσεως οἱ ἀρχαῖοι μύσται (1) εἶχον φθάσει εἰς τὰς ἰδίας ἐπιστημονικὰς γνώσεις ποῦ κατέχομεν σήμερον ἐπὶ τῆς ἐ-

νεργειακῆς ἐνότητος τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα ἀποσπάσματα:

«Δὲν ὑπάρχει ὕλη, ἀλλὰ φαινομενικότης ὕλης «Ἀπολλώντος ὁ Τυανεύς.

«Ἡ ἀρχὴ πάντων εἶναι μία. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα τέλος ἐπίσης. Καὶ τὸ τέλος καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι ἕνα» Ἰπποκράτης.

«Ἐν τῷ Σύμπαντι, οὐδὲν χάνεται ἐξ ὁλοκλήρου. Τίποτε νέον δὲν δημιουργεῖται. Δὲν γίνονται παρὰ μίξεις ποικίλλαι. Ὅλα τὰ ὄντα δὲν κάμνουν παρὰ νὰ αὐξάνονται καὶ νὰ ἐλαττοῦνται, μεταλασσομένα διαδοχικῶς μεταξὺ τοῦ περισσοτέρου καὶ τοῦ ὀλιγοτέρου, προχωροῦντα ὅσον τοὺς εἶναι δυνατόν μακρότερα. Οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πῶς πᾶν ὅτι ἐμφανίζεται καὶ ἀναπτύσσεται προέρχεται ἐκ τοῦ μηδενός, καὶ ὅτι ἐμφανίζεται χάνεται. Ἐν τούτοις δὲν πρέπειν ἀβασισθῇ τις εἰς τὴν φαινομενικότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ λογικοῦ. Τὰ ὄντα ἀποθνήσκουν ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὸν τρόπον ν' ἀνανεωθῶν. Γέννησις καὶ θάνατος δὲν εἶναι παρὰ διαφορετικοὶ τρόποι τοῦ ἴδιου πράγματος. Ἀνθρώποι καὶ ζῶα, ὅλα ὠθοῦνται ὑπὸ μιᾶς κυκλικῆς κινήσεως (1) κάμνοντες ταυτοχρόνως ἕκαστον διαφορετικὸν ρόλον. Τὰ πάντα κινοῦνται διαρκῶς. Τὸ πᾶν ἐνεργεῖται διὰ θείας ἀνάγκης, εἴτε τὸ θέλομεν, εἴτε δὲν τὸ θέλομεν. Κάθε πρᾶγμα τείνει πρὸς τὸ ὅλον» Ἰπποκράτης.

«Ἡ ἐξέλιξις εἶναι ὁ μέγας νόμος τῆς ζωῆς» Πυθαγόρας (2). «Ἡ ὕλη εἶναι μία. Οὐδὲν ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὅτι συντίθεται, διαίρεται. Αὕτη ἡ διαίρεσις (ἀποσύνθεσις) δὲν εἶναι θάνατος. Εἶναι ἀνανέωσις. Τί εἶναι πρᾶγματι «Ἐνέργεια τῆς ζωῆς; Δὲν εἶναι ἡ κίνησις; καὶ τί ὑπάρχει ἀκίνητον εἰς τὸν κόσμον; Τίποτε.» (Ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν Τσιμερίστον).

«Ἡ ὕλη εἶναι ἕξω τοῦ Θεοῦ, ἐ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 554)

(1) Αἱ κυκλικαὶ περίοδοι εἰς τὴν ἐξέλιξιν, εἶναι ἡ τελευταία ἀποψις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης.

(2) Τὰ ἔργα τοῦ Πυθαγόρα—τοῦ κολλοσσού αὐτοῦ πανεπιστήμονος—δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν, καὶ ματαξὺ αὐτῶν τὸ ἔργον του «Τὰ περὶ τοῦ ὅλου» (περὶ τοῦ Σύμπαντος).

Ἐπεβίβασθῆκαμε στὴν Πόλη, Τὸ πρωτὶ τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Ὁ «Κάλχας» ἔνα μικρούτσικο βαποράκι—ὁ Θεὸς ξεύρει πόσων τῶν ἦτο—«ταχύπλοον» καὶ «ἡλεκτροφόωτιστον», θὰ ξφευγε στὰς 10 τὸ πρωτὶ κατ' εὐθείαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Λογοριάζαμε ὅτι, ὅσον ἀργὰ κι' ἂν πῆγαινε ὁ «Κάλχας», πάντως τὸ Μεγάλο Σάββατο θὰ ξεπαρκάραμε στὸν Πειραιᾶ, κι' ἔτσι θὰ προφθαίναμε νὰ κάνουμε τὴν νύκτα Ἀνάσταση στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὸ βαπόρι δὲν εἶχε ἀκόμη σφυοῖζει. Ὁ πλοίαρχος, ὁ καπετὰν Γιάννης, ἔνας θαυμασίος τύπος καλοκάγαθου καὶ λεβέντη ναυτικοῦ, πηγαινοέρχονταν στενοχωρημένος, πάνω στὴν γέφυρα. Ἐπιβάται εἶμεθα ἔξ ἐν ὅλῳ, καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸν ἀρχίσαμε τὴν μουρμούρα.

—Βρὲ ἀδελφε, τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ, κοντεύει νὰ βραδυάσῃ!

—Μὰ δὲν εἶνε πράγματα αὐτὰ· τί περιμένει ἐπὶ τέλους ὁ καπετάνιος!

Συνεδριάζωμεν ἐκεῖ ἐπὶ τόπον καὶ λαμβάνεται ὁμοφώνως ἀπόφασις νὰ πᾶμε νὰ διαμαρτυρηθοῦμε στὸν πλοίαρχο.

Ὁ καπετὰν Γιάννης μᾶς δέχτηκε εὐγενέστατα καὶ δὲν μᾶς ἀπέκρυψε κι' αὐτὸς τὴ λύπη του γιὰ τὴν καθυστέρησιν.

—Τὶ νὰ σὰς κάνω, περιμένω φορτίον, μᾶς λέγει.

—Μὰ καλὰ, κύριε πλοίαρχε, ἔως πότε θὰ περιμένωμε; Ἀφῆσέ το κι' ἄς φύγωμε.

—Δὲν εἶνε δυνατόν.

—Γιατί Κύριε πλοίαρχε;

—Διότι τὸ φορτίον ποῦ περιμένωμε εἶνε τὸ κάρβουνο, ποῦ χρειάζομαστε γιὰ τὸ καζάνι.

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος, ἔπρεπε νὰ περιμένωμε.

Πλησίαζε μεσημέρι καὶ βγήκαμε σ' ἓνα τούρκικο μαγεριὸ στὸν Γαλατᾶ. Ὅταν γυρίσαμε, κατὰ τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα, τὸ κάρβουνο εἶχε φθάσει καὶ ἐφορτώνετο. Τέλος, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, στὰς τέσσαρες ἀκούστηκε ἐπιβλητικὴ ἡ

φωνὴ τοῦ καπετάνιου.

—Βίρα τὴν ἄγκουρα!!

Καὶ ἀνοιχθήκαμε πρὸς τὴν Προποντίδα!

Ἀκουμπισμένος στή γέφυρα ἔκαμα παρέα μὲ τὸν καπετὰν Γιάννη.

—Τὶ λὲς καπετάνιε, θὰ εἵμαστε τὸ Σάββατο στὸν Πειραιᾶ;

—Γιατί ρωτᾷς; βιάζεσαι;

—Μὰ, θέλω νὰ κάνω Ἀνάστασι!

—Ἐννοια σου, μοῦ ἀπαντᾷ χαμογελώντας ὁ πλοίαρχος. Σοῦ ἐγγυῶμαι ἐγὼ πῶς θὰ κάνης Ἀνάστασι!

Μόλις ἀρχίζει νὰ βραδυάσῃ ὁ καιρὸς δυνάμωσε. Ὁ «Κάλχας», σαπιοκάραβο, ἀρχισε νὰ χορεύῃ ἐλαφρὰ πάνω στῇ φουσκωμένῃ θάλασσᾳ. Καθήσαμε νὰ ρᾶμε. Ἐξῆς στὸ γῦρο, κι' ὁ καπετάνιος ἐπτά.

—Λίγοι εἵμαστε, κύριε πλοίαρχε!

—Λίγοι καὶ καλοὶ, προσέθεσε ὁ καπετάνιος. Κι' ὕστερα ὁ καπετάνιος ἀποτεινόμενος στὸν καμαρώτο.

—Τὸ νούμερο ἔξῃ δὲν θὰ φάγῃ, Κώστα;

—Ὁχι, κύριε πλοίαρχε, μᾶς ζήτησε φαί στὴν καμπίνα γιατί ζαλίζεται.

Ἀπὸ λεπτότητα ὅμως κανεῖς μᾶς δὲν ρώτησε ποιὸν φιλοξενοῦσε ἡ ὑπ' ἀριθ. 6 καμπίνα.

Ὁ «Κάλχας» ὅμως προχωροῦσε μὲ χίλια ζόδια. Ἡ μηχανὴ του δούλευε στὸ «ὀλοταχῶς» καὶ εἶνε ζήτημα ἂν ἔκανε 4—5 μίλια τὴν ὥρα.

Παρασκευὴ βράδυ δὲν εἶχαμε ἀκόμη περάσει τὰ Λαοδανέλλια. Ἡ μασταν ὅλοι νευριασμένοι, γιατί χάναμε τὰς ἐλπίδας μᾶς νὰ εἵμεθα Σάββατο πρωτὶ στὸν Πειραιᾶ. Ἐτσι ὅπως πηγαίναμε, οὔτε Κυριακὴ δὲν θὰ φθάναμε. Τὴν λίγη ταχύτητα τοῦ πλοίου τὴν ὀλιγόστενε ἀκόμη ἡ φουσκοθαλασσιά.

Ὁ καπετάνιος, πάντοτε γελαστός καὶ χαριτολόγος προσπαθοῦσε νὰ διασκεδάσῃ τὴν στενοχω-

ρία μας.

Τὸ στρώσαμε λιγάκι στὸ πόκερ καὶ περνούσαμε κάπως πὶδ εὐχάριστα τὴν ὥρα. Μᾶς ἔκανε ὅμως ἐντύπωση, σὲ ὅλους, τὸ εὐθυμο ὕφος, ἡ πεποίθησις τοῦ καπετάνιου!

—Ἐννοια σας, βρὲ παιδιὰ, μᾶς ἔλεγε. **Θὰ κάνωμε Ἀνάστασι!**

Ἀλλὰ κανεῖς δὲν τὸ ἐπίστευε.

Τὸ πρωτὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου φάνηκε ἀπὸ μακρὸν ἡ Τένεδος. Εἶχαμε βγῆ ἀπὸ τὰ Στενά. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς νὰ προφθάσωμε, ἐκτὸς ἂν ὁ «Κάλχας» μετεμορφοῦτο εἰς ἀεροπλάνον! Ἡ θάλασσα δὲν ἦτο πολὺ ταραγμένη ἀλλὰ τὸ πλοῖο φαίνεται πῶς εἶχε ἀδυναμία στὸ χορδ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περάσαμε σιωπηλοὶ, ἀμίλητοι. Ἐαπλωμένοι πάνω στὶς μακρυὲς καρέκλες τοῦ ταξειδιοῦ, χάσκαμε πρὸς τὸ πέλαγος.

Ὁ καπετάνιος μᾶς πείραζε.

—Μὴ χολοσκάτε, βρὲ παιδιὰ, καὶ νὰ θυμάστε τὰ λόγια μου!!

Τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι φάγαμε χωρὶς ὀρεξί, καὶ ἐν σιγῇ. Κι' αὐτὸς ὁ καπετάνιος δὲν μιλοῦσε, ἀλλὰ τὸ χαμόγελο δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Στὰς 10 εἶχαμε ὅλοι καταφύγει στὶς καμπίνες μας, καὶ τὸ ρίξαμε στὸν ὕπνο.

Ἐνα βιαστικὸ κτύπημα στὴν πόρτα τῆς καμπίνας μὲ ξυπνᾷ.

—Τὶ εἶναι;

—Ὁ κ. πλοίαρχος σᾶς παρακαλεῖ νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ ἔλθετε ἐπ' αὐτῆς πηγάζουσαν ὄλαί αἱ ἄλλαι ἀνισότητες.

Κυττάζω τὸ ρολοῖ μου: μεσάμυκτα καὶ μισή. Τὶ νὰ θέλῃ ὁ πλοίαρχος; Ἀσφαλῶς θὰ λείπῃ τέταρτος γιὰ πόκερ.

Σηκώνομαι καὶ ἀνεβαίνω ἐπάνω. Στὴν τραπέζια ἦσαν ὄλα τὰ φῶτα ἀναμένα. Πάνω στὸ τραπέζι, φροῦτα, αὐγὰ κόκκινα, τσουρέκια κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Στὴ μέση ἓνα τραπέζι μὲ δυὸ κερία ἀναμένα, κι' ἓνα Εὐαγγέλιο. Ὁ καπετάνιος μὲ τὴ μεγάλη του στολὴ μᾶς ὑποδέχεται. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΡΦΟΣΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

«Δώσατε εἰς ἓνα ἄνθρωπον τὸ ἀλφάβητον καὶ χαρακτῆρα καὶ δὲν δύνασθε πλέον νὰ ὑπολογίσετε ποῦ θὰ φθάσῃ».

MARDEN

«Νὰ ζῇ κανεῖς δὲν εἶνε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τύχην του. Νὰ ζῇ κανεῖς εἶνε ν' ἀγωνισθῇ διὰ νὰ κάμῃ τὴν ζωὴν του καλυτέραν».

MUSSOLINI

Οὐδὲν σύστημα ἐκπαιδευτικόν, φιλοσοφικόν, θρησκευτικόν, πολιτικόν ἢ ἄλλου εἶδους, ὅσονδήποτε τέλειον καὶ ἂν εἶνε, δύναται νὰ τύχῃ ὁμοθυμῶν παραδοχῆς, ἢ καὶ τῆς ἰδίας ἐκτιμήσεως παρ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἕκαστος ἄνθρωπος τὸ βλέπει διαφορετικῶς.

Ὁ περίφημος Κρισναμούρτι ὁ Μεσσίας τῶν Θεοσόφων, λέγει ὅτι «ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀλήθεια μᾶς παρουσιασθῇ ὑπὸ τὴν ὅσιν καὶ κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἔχομεν συνειθίσει, φερόμεθα νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν ἢ νὰ τὴν θεωρήσωμεν ὡς κάτι παραμυλητέον». Ἡ ἀλήθεια δὲν δύναται νὰ εἶνε παρὰ μία, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶνε εἰς διαφορετικὸν βαθμὸν ἐπίδεικτικοὶ κατανοήσεώς της καὶ συμμορφώσεως πρὸς αὐτήν.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ στοιχειωδέστεραι ἀλήθειαι ἀπερρίφθησαν καὶ κατεδιώχθησαν μάλιστα, ὅταν τὸ πρῶτον ἐξετάθησαν ὑπὸ τῶν προσκόπων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, διὰ νὰ γίνουσαν παραδεκταὶ κατόπιν καὶ νὰ θεωροῦνται κοινοτυπίαί σήμερον. «Ἡ ἐξέλιξις εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς», ὡς εἶπεν ὁ μέγας μύστης Πυθαγόρας. Ἀλλ' ἡ κλίμαξ τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως περιλαμβάνει ἀπὸ τοῦ διπλοῦ κατάντην μέχρι τοῦ θείου ἀνθρώπου. Ματαιοπονοῦν ὅσοι ἀναιρεῦνται μίαν ἰδεωδὴ ἰσότητά μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀνισότης εἰς τὸ ψυχοδιανοητικὸν ἐπίπεδον ὑπάρχει ἐκ γενετῆς καὶ ἐξ αὐτῆς πηγάζουσαν ὄλαί αἱ ἄλλαι ἀνισότητες.

Οἷονδήποτε μορφωτικὸν σύστημα δὲν δύναται ν' ἀποδόσῃ ὁμοιομόρφους καρπούς. Ἡ παρβολὴ τοῦ Χριστοῦ εἶνε πάντοτε ἀληθής: ὁ σπόρος φυτρώνει ἀναλόγως τοῦ ἀγροῦ εἰς τὸν ὅποιον θὰ πέσῃ, καὶ τῆς καλλιέργειας ποῦ θὰ λάβῃ.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑπάρχει ἓνας παράγων «Μοῖρα» ποῦ διέπει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις ἐκδηλοῦται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐνσαρκώσεώς του εἰς τὸν κόσμον: «Εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ ὁ ἄν-

θρωπος ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, λέγομεν εἰς τὸ Ψυχοεκπαιδευτικὸν Σύστημα (Κεφ. Α' § 7), εὐρίσκειται ἡδὴ κάτοχος ἀρχικοῦ τινὸς χαρακτῆρος. Διάφοροι τάσεις, κλίσεις, ιδιότητες, ἐκानότητες, ἐλαττωματικότητες, κ. λ. π. προϋπάρχουν τῆς συνειδήσεως τοῦ «ἐγώ». Ἀφ' ἐτέρου ὁ ἄνθρωπος λαμβάνων συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, εὐρίσκει ἑαυτὸν ἐν τῇ μέσῳ ὄρων καὶ περιστάσεων διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ὁποίων ἡ θέλησίς του οὐδὲν ἔλαβε μέρος. Δὲν ἐξέλεξε τὴν οἰκογένειάν του τὴν ἀρχικὴν μόρφωσίν του, τὸ περιβάλλον του, τὰ ὄντα τοῦ μέσῃ. Εὐρίσκει ἑαυτὸν κάτοχον διανοητικῆς, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς δυνάμεως ἢ ἀνωμαλιῶν, ἐλαττωματικότητων, ἀνεπαρκειῶν αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσα καλὰ στοιχεῖα ἢ ἐμπόδια εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του». Τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ 9ον κεφάλαιον τοῦ Ψυχοεκπαιδευτικοῦ Συστήματος, διαφωτίζει τὸν ἀναγνώστην περὶ τοῦ τί εἶνε πλέον συγκεκριμένους ὁ παράγων οὗτος, ὁ προϋπάρχων τῆς ἐνσαρκώσεώς μας, καὶ τὸν ὅποιον ἀποκαλοῦμεν «Μοῖραν».

«Ὁ ἄνθρωπος, λέγομεν, δὲν εἶνε κάτι ἐρριμένον καὶ ἐγκαταλειμμένον εἰς τὴν τύχην του, ἐπὶ τοῦ κόκου ἄμμου, ποῦ εἶνε ἡ γῆ μέσα εἰς τὸ Σύμπαν. Ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν εἶνε λογικὴ καὶ διέπεται ἀπὸ νόμους ἀναλλοιώτους, νόμους τοὺς ὁποῖους ὁ ἄνθρωπος, ὅταν φθάσῃ εἰς ἐν σημεῖον ψυχοδιανοητικοῦ ὕψους, δύναται νὰ ἀρχίσῃ νὰ κατανοῇ.

Ἐν τῇ Σύμπαντι τὸ πᾶν ἐξελλίσσεται, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἶνε ἡναγκασμένος νὰ ἐξελεχθῇ πρὸς τὸ Συνειδητὸν πρὸς τὴν Γνώσιν, πρὸς τὴν ψυχικὴν τελειότητα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος, εἶνε προσδιορισμένος κατὰ ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν ἰσοσυγκρασίαν του. Ἐν τῇ ὑποσυνήδητῃ του ἐμπεριέχεται ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, ὅλη ἡ μέλλουσα ἐξέλιξις του. Τὸ ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸ «γραφτὸ» του εἶνε ἀλήθεια. Τὸ «γραφτὸ» μας, ἢ «Μοῖρα» μας, μᾶς ὁθεῖ διὰ τοῦ ὑποσυνειδήτου μας, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐξαναγκάζει.

Ἡ Μοῖρα δὲν εἶνε ἡ ἀδυσώπητος Ἀνάγκη, τὸ ἀναπότρεπτον Πρωτόν. Αἶνε ἡ ἐκδήλωσις τοῦ νόμου, αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος, μέσα εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸ διάστημα.

Τὸ παρελθὸν μᾶς δεσμεύει, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐνσυνειδήτου χρησιμοποίησεως τοῦ παρόντος, δυνάμεθα νὰ προπαρασκευάσωμεν τὸ μέλλον καὶ νὰ ἀλλάξωμεν τὴν Μοῖραν μας... Δυνάμεθα νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὸ «Γραφτὸ» μας εἰς τὸν βαθμὸν, ποῦ ἐλευθερούμεθα ἀπὸ τὴν ὁθῆσιν τοῦ ὑποσυνειδήτου, δυνάμεθα δὲ νὰ δημιουργήσωμεν τὴν Μοῖραν μας, εἰς τὸν βαθμὸν ποῦ θὰ ἀναπτύξωμεν τὸ συνειδητὸν μας».

Ἀνάπτυξις τοῦ συνειδήτου, ὑποταγὴ τοῦ ὑποσυνειδήτου, οὕτω παρουσιάζεται τὸ πρόβλημα τῆς πραγματικῆς μορφώσεως. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πλησίον ἡ ἡμέρα, ποῦ ἡ ἐπίσημος ἐκπαίδευσις θὰ στραφῇ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. Αἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐκπαιδευτικαὶ μέθοδοι δὲν τείνουσιν παρὰ νὰ δώσουν κατὰ τὸν ἐμπειρικώτερον τρόπον ὠρισμένας γνώσεις γραμματικῆς, ἱστορίας, μαθηματικῶν κ. λ. π., παραμελεῖται δὲ σχεδὸν τελείως τὸ ζήτημα τῆς ψυχικῆς διαπλάσεως, τῆς διαμορφώσεως ἰσχυρῶν καὶ ἐνσυνειδήτων χαρακτῆρων, καὶ ἐπίγνωσιν ἑαυτῶν καὶ τῆς πορείας ἣν ἀκολουθοῦν.

Εἰς τὴν ζωὴν, ποῖος δὲν ἐπιθυμεῖ διὰ τὸν ἑαυτοῦ του ὄλα τὰ καλὰ: τὸν ἔρωτα, τὸν πλοῦτον, τὴν δύναμιν, τὴν δόξαν; Ποῖος δὲν ἀρχίζει τὴν ζωὴν του μὲ ὠραιότερα ὄνειρα; Καὶ ὅμως, πόσα ναυάγια! Πόσαι χιλιάδες ἀνθρώπων καθημερινῶς φθάνουσιν εἰς τὴν δυστυχίαν, τὴν κοινωνικὴν ἢ τὴν ψυχικὴν, τὴν ἀσθένειαν, τὴν αἰμιάν, τὸ ἐγκλημα, τὴν ἀνισορροπίαν, τὸ ρυθμὸ! Δύναται τις ἔμως νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι οὗτοι ἐσκεμμένως κατέστρεψαν ἑαυτούς; Ἡ αἰτία εἶνε ἡ ἄγνοια. Καὶ ἐὰν παραχωρήσωμεν ἓνα μέρος εἰς τὴν παθολογικὴν κληρονομικότητα καὶ τὰς ἀνωτέρας βίας, μέγα μέρος τῶν ἀνθρωπίνων ναυαγίων ὀφείλεται εἰς τὴν τελειὰν ἄγνοιαν τοῦ ἑαυτοῦ των, καὶ τῶν νόμων ποῦ διέπουν τὴν ζωὴν.

Ἐπάρχουν πλεῖστοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λέγουσιν: «Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τύχην». Ἀλλ' ἰδοὺ, τί ἀπαντᾷ ἐπὶ τούτου ὁ ἐξοχὸς ψυχιστὴς καὶ βαθὺς παρατηρητὴς Paul-Glément Jagot:

«Τὸ νὰ ἀρνούμεθα τὴν Μοῖραν καλὴν ἢ κακὴν, σημαίνει, ὅτι εἵμεθα τυφλοὶ ἢ κακῆς πίστεως. Ἀλλὰ τὸ νὰ νομίζωμεν ἑαυτούς, καταδικασμένους εἰς τὴν δυστυ-

Εἶνε εὐκόλον μεταξύ καφὲ καὶ σιγάρου ὑπὸ τὰ ἤλεκτρικὰ κομπῆς αἰθούσης νὰ πωλῇ κανεὶς εὐθυνήν καὶ ὑπόπτου ποιότητος σοφίαν καυχώμενος ἀνοήτως ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τίποτε. Ἄλλ' ὅταν εὐρεθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς σκοτεινάς γωνίας τῆς ζωῆς μόνος μὲ τὴν συνειδησίην του καὶ ἀρχίζῃ νὰ τὸν κυριεύῃ ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου, ὅταν χαροπαλεύῃ εἰς τὰ ἀπόκρημνα μονοπάτια τῶν δυσχερῶν περιστάσεων ἢ ὑπὸ καταιγίδα συμφορῶν, διὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν κρίσιμον διακρίσειν τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς, ὅπου ἀμνηχανεὶ ποῖαν ν' ἀκολουθήσῃ ὁδὸν, διότι ἡ μία ἀσφαλῶς θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ βάραν, εἰς τὰ περιστασιαστικάς αὐτάς ποῦ δὲν εἶνε καὶ σπάνια, αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἀνωτέρας βοηθείας καὶ μιᾶς ἀσφαλοῦς ὁδηγίας διὰ νὰ ἐξέλθῃ σῶος ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἐξυπηρετεῖ ἡ πίστις εἰς μίαν ὑπερτέραν Δύναμιν, εἰς ἓνα ὑπέροχον Νοῦν. Ὁνομάσατε τὴν Δύναμιν αὐτήν, τὸν Νοῦν αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομα Θεὸς καὶ θὰ εὐρεθῇτε εἰς ἄμεσον συνεννόησιν μὲ τὴν γενικὴν συνειδήσιν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ ὅλας τὰς περιόδους τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

χίαν, διότι παρατηροῦμεν τὴν ἐλλείψιν ἰδιοτήτων καὶ εὐκολιών, εἶνε θετικὸς παραλογισμός.

«Τῇ ἀληθείᾳ ὁ φρόνιμος ἀνὴρ, ἡ θετικὴ γυνή, πρέπει πρὸ παντός νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ των, ἐπὶ τῶν προσόντων των, ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς των κρίσεως, ἐπὶ τῆς θελήσεώς των. Καὶ ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους λείπει ἡ αὐτοποιοῦσιν, ἡ ἐνεργητικότης, ἡ ἐπιμονή, ὀφείλουν καλῶς νὰ μάθουν, ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὴν εὐνοίαν ἢ τὸν κατατρεγμὸν τῆς Μοίρας, νὰ ἀποκτήσουν τὰ προσόντα αὐτά, τὰ ἰσχυρὰ αὐτὰ δῖπλα καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ἐπωφελῶς δι' ἑαυτούς.

«Διαβιβάζω ὅτι, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, δὲν ὑπάρχει ὑπαρξίς τῆς ὁποίας ἡ Μοῖρα δὲν δύναται ν' ἀλλάξῃ, ὑπαρξίς ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ «τύχην» εἰς δεδομένην στιγμήν. Ἡ «τύχη» δὲν δύναται νὰ μὴ περάσῃ μίαν ἡμέραν ἀπὸ κοντὰ σου. Ἄλλ' εἶσαι ἕτοιμος νὰ τὴν συλλάβῃς;...

«Οἱ πλέον εὐνοημένοι τῆς τύχης εἶνε, ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι οὐδέποτε εἶχον τύχην,

Καὶ ἡ στοιχειώδης νοημοσύνη ἄλλως τε σὰς ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἐπιδεικνύετε οὔτε αὐτὴν τὴν ἐπιπόλαιον ἀπιστίαν σας, διότι ὁμολογεῖτε οὕτως ἢ ὅτι εἴσθε ἡμιμαθεῖς καὶ ἀστοιχείωτοι ἀναμασσῶντες ἀπηρχαιωμένας ὕλιστικὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει τορπιλῇ ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὅτι πάσχετε ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν τύφλωσιν μὴ βλέποντες τὸ ἀνέσπερον φῶς μιᾶς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες παρερχόμενοι ἀναδεικνύουσιν ὁλονὲν καὶ μᾶλλον ἀκλόνητον. Παρ' ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς διανοίας του, εἶνε τὸσον ἀσχημάτως μονὰς ἡ μικροσκοπικὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπαρξίς εἰς τὸ ἄπειρον τὸν ἀστερινόν κόσμον ὥστε αἰσθάνεται ἐμφύτως τὴν ἀνάγκην νὰ στηριχθῇ, νὰ ἐλπίσῃ εἰς κάτι τι ὑπερμέγα καὶ πανίσχυρον, καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

Ἀλέξ. Γεωργιάδης

Ἰατροδὸς

καὶ οἱ ὅποιοι ἐσχημάτισαν εἰς ἑαυτοὺς μίαν θέλησιν ἀρκετὰ ἰσχυράν, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην τῆς εὐνοίας τῆς.

«Ἄλλ' ἡ πλέον θλιβερά τύχη, παρετηρήσαμεν, πολλάκις, εἶνε ἡ τῶν ἀτόμων, ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, τὰ ὅποια ἐπὶ τινα ἔτη, ἡ ἐπὶ μακρὰν περίοδον ἐτῶν ἐδουλοῦσθαι ἀπὸ μίαν ἐξκολλουμένην σειρὰν εὐτυχῶν γεγονότων, εὐκολιών, εὐνοιών «τῆς τύχης», τὴν ἡμέραν ποῦ ἡ «τύχη» αὐτῇ, ὅπως αἱ μαριονέται τοῦ παραμυθιοῦ, κάμνει τρεῖς μικροὺς γύρους καὶ φεύγει...»

Νὰ κατανοήσωμεν τὸ ἐσωτερικὸν μας «εἶνε» καὶ τοὺς νόμους ποῦ μᾶς διέπουν, νὰ ἀναπτύξωμεν τὰ ψυχροδιανοητικὰ μας προσόντα εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτῶν σημεῖον, καὶ νὰ κατευθύνωμεν ἐσκεμμένως τὴν περαιτέρω ἐξέλιξίν μας, οὕτω δέον νὰ τεθῇ τὸ πρόβλημα τῆς πραγματικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν μ. ἄ. λέγει ἡ θάσις εἶνε νὰ ἀποκτήσωμεν χαρακτήρα. ἀπὸ τὴν ποιότητα δὲ τοῦ χαρακτῆρος μας, ἐξαρτᾶται ἡ ποιότης τῆς ζωῆς μας ὡς λέγει καὶ ὁ Marden.

ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΟΓΛΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ Φιλαρέσκεια

Εἶνε τόσο εὐχάριστο τὸ νὰ αἰσθάνεται μιὰ γυναῖκα πῶς ἀρέσει!

Ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα, καὶ ἰδίως ποιὰ εἶνε ἡ νέα ποῦ δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ βλέπῃ νὰ σταματοῦν ἐπάνω τῆς μὲ θαυμασμό τὰ βλέμματα ὄλων!

Πόσο ὅμως ἐπικίνδυνος εἶνε ἡ ἀπόλαυσις αὐτῇ, ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ προσώπου ποῦ προσωρινῶς τὴν αἰσθάνεται!

Ὁ θαυμασμός τῶν ξένων εἶνε πάντοτε ἐπιπόλαιος καὶ διαρκεῖ πολὺ ὀλιγώτερο, ἀπὸ ὅ, τι διαρκοῦν τὰ τόσο πρόσκαιρα ἐν τούτοις νεῖατα.

Ὅταν συνηθίσωμε νὰ ἀναζητοῦμε τὸν θαυμασμόν αὐτὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μανθάνομεν νὰ ἀποδίδωμεν ὀλιγώτερον σημασίαν σὲ θαυμάσια αἰσθήματα, κι' ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα, ὅπου μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἔχομε πειὰ χάσει τὴν φρεσκάδα τῆς νεότητος, ἀναισθησόμεθα ἁφαντικὰ μιὰ ἐρημιά νὰ μᾶς περιβάλλῃ, διότι μᾶς ἐγκατέλειψαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐφανταζόμεθα φίλους, δὲν ἐπιχειρήσαμε δὲ ποτὲ νὰ ἀποκτήσωμε τὴν φιλίαν ἐκείνων, ποῦ θὰ μᾶς ἔμεναν πάντοτε πιστοί.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Συμβουλαι πρὸς τὰς μητέρας.

Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα, εἰς τὰ ὅποια πρέπει ἀπολύτως μία μητέρα νὰ ἐφίσταται τὴν ποσοχὴν τῆς, καὶ νὰ διδῇ μεγάλη σημασίαν σ' αὐτὰ ὅσο κι' ἂν ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνονται ἐπουσιώδη.

Ἐνα μετὰ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῶν πρώτων δημάτων ἐνὸς παιδιοῦ.

Τὸ πρῶτιστον ποῦ θὰ τὴν συμβουλεύσωμε εἶναι, νὰ μὴ διασθῇ νὰ ἰδῇ τὸ παιδάκι τῆς νὰ περιπατήσῃ.

Ἀκόμη κι' ἂν αὐτὸ τὸ ἐπιζητῇ νὰ τὸ ἐμπειδίσῃ γιατί τὰ πρόωρα πρῶτα βήματα, φέρουν ἀνεπανόρθωτα κακά.

Πόσες φορὲς δὲν θὰ εἶδετε στὸν δρόμο παιδάκια, κοριτσάκια ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ ἦσαν χαριτωμένα, ἐκ δὲν τὰ ἐσακάτευε τὸ τραγικὸ στράξιμα τῶν ποδιῶν των.

Κι' αὐτὸ ξεύρετε ἀπὸ ποῦ προέρχεται;

Ἀπλούστατα ἀπὸ λάθος τῆς μητέρας ποῦ ἄφησε τὸ παιδάκι τῆς νὰ περιπατήσῃ πρὶν τῆς ὥρας του, πρῶτον δηλαδὴ τὰ ποδαράκια του δυναμῶσιν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός του χωρὶς νὰ λυγίσουν.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Ἀπὸ τὸ πολὺκροτον βιβλίον τοῦ Giovanni Rapinpi, «Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ».

Κατὰ μετάφρασιν Α. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

...Πολλοὶ φοβισμένοι ἀπὸ τὴν μυστηριώδη νύκτα, ἔφυγαν ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐπέστρεψαν σπιτίτια τῶν ἁφώνων. Ἀλλὰ ὅχι ὅλοι. Ὁ ἀέρας ἦτο ἥρεμος. Δὲν ἔβρεχε ἀκόμα καὶ φαίνονταν πάντοτε μέσα στὴ σκιὰ ἡ λευκότης τῶν τριῶν κρεμασμένων σωμάτων. Γιατὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ θέατρον πρὸ τῆς κινήσεως; Ἡθέλουν νὰ χορεύσουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν θάνατον. Καὶ οἱ πείσμονες ἔτειναν τὰ αὐτιά των εἰς τὸ σκότος γιὰ νὰ ἀκούσουν ἔαν δ μισήτὸς Πρωταγωνιστῆς, δὲν θὰ ἀνακένει εἰς τὸν ῥόγγον τοῦ κανένα λόγον.

Οἱ πόνοι τοῦ σταυρωμένου μεγάλωναν σὲ κάθε λεπτό. Τὸ σῶμα του λεπτεπίλετο, ἐξηλατμένον ἀπὸ τὴν ἀγωνία, δὲν ἐβόσταν πλεόν. Καὶ χειρότερος ἦτο δ πόνος τοῦ πνεύματος τοῦ ἀκόμα αἰχμαλώτου τῆς σαρκός. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἄφισαν διὰ παντός, καὶ ἡ ψυχὴ του, θείου παιδός, ἔγινε αἰφνιδίως γρηναία, ἐνὸς γήρατος ἀνεμ μνήμης. Ὅλοι ἦσαν μακρὰν του: Οἱ σύντροφοι τῶν εὐτυχισμένων χρόνων, οἱ ἐμπιστοὶ τῆς λύπης του, οἱ πτωχοὶ σύντροφοι ποῦ τὸν ἐβλεπαν μὲ ἀγάπην, τὰ παιδιὰ ποῦ ἐπρόσφεραν τὰ μαλλιά του στὰ χεῖρά του, οἱ σωθέντες διὰ τῶν θανάτων του, οἱ ὅποιοι τὸν ἀκολουθοῦσαν κατὰ πόδας, οἱ ὁπαδοὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε δημιουργήσει μίαν νέαν ψυχὴν. Πλησίον του δὲν εἶχε παρὰ μίαν ὀδὴν ναυβαλίων ἀσφαινομένων τὸν θάνατον.

Μονάχα αἱ Γυναῖκες δὲν τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει. Παράμερα μακρὰν τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ φόβου τῶν οὐρλιαζόντων ἀνθρώπων, ἡ Μαρία ἡ μητέρα του, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Κλεόπα, ἡ Σαλώμη, μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἴσως ἐπίσης ἡ Ἰωάννα τοῦ Κουζᾶ καὶ ἡ Μάρθα—παρίστανται εἰς τὸ τέλος του. Ἐσχέ ἀκόμα τὴν δύναμιν νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Ἰωάννην τὴν ἱεροτέραν κληρονομίαν ποῦ ἄφινε ἐπὶ τῆς γῆς: τὴν θλιμμένην Παρθένον. Ἀλλὰ ὑστερα μὲσα αὐτὸν τὸν πλεόν τῶν δακρύων, δὲν εἶδε πλέον κανένα καὶ ἐνόμισε ἑαυτὸν μόνον εἰς τὸν θάνατον, ὅπως ὑπῆρχε μόνος εἰς τὰς πλέον ἐπισήμους στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Ἀκόμα καὶ ὁ Πατὴρ ἐφαίνετο ἔξαφανισθείς. Ἰοῦ ἦτο αὐτὸς ὁ καλὸς Πατὴρ εἰς τὸν ὁποῖον ὁμιλοῦσε βέλους, μιᾶς ἀπαντήσεως καὶ μιᾶς βοηθείας; Διατὶ δὲν τοῦ ἔδιδε ἓνα σημεῖον τῆς παρουσίας του, διατὶ δὲν τοῦ ἔκρινε τοῦλάχιστον τὴν χάριν νὰ τὸν φωτᾷ ἐκ πλησίον του χωρὶς τοιαύτας σκληρὰς ἀργοπορίας;

Καὶ τότε ἡκούσθησαν εἰς τὴν σιγὴν τοῦ σκότους τὰ λόγια αὐτά: Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σαβχαθανί. Κύριε, Κύριε διατὶ με ἐγκατέλειπες;

Ἦτο ὁ πρῶτος στίχος ἐνὸς ψαλμοῦ, τὸν ὁποῖον πολλὰς φορὰς εἶχεν, ἐπαναλάβει στὸν ἑαυτοῦ του, διότι εὐρισκε πολλὰς προερχομένης τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ θανάτου του. Δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὸν ψάλλῃ ὁλόκληρον ὅπως εἰς τὴν ταραγμένην ψυχὴν του ἐπανήρχοντο μία πρὸς μία αἱ ὀδυνηραὶ ἐπικλήσεις: Θεὲ μου, Θεὲ μου, διατὶ με ἐγκατέλειπες;

Διατὶ ἴστασαι μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων τῶν στεναγμῶν μου; Ἐπὶ σὲ ἠλπίσας, οἱ πατέρες ἡμῶν, ἠλπίσας καὶ ἡλευθέρωσας αὐτούς. Ἐγὼ δὲ εἰμαι σκώληξ, καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος, ὄντιμος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένωμα τοῦ λαοῦ. Μὲ ἐμυκτήρησαν, πάντες οἱ βλέποντες με ἀνοίγουν τὰ χεῖλη, κινουσι τὴν κεφαλὴν, λέγοντες: Ἥλι πεισεν ἐπὶ κυρίου, ἃς ἐλευθέρωσεν αὐτόν, ἃς σώσῃ αὐτόν, ἐπειδὴ θέλει αὐτόν.

Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ ἐκσπᾶσας με ἐκ τῆς κοιλίας: ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητέρας μου. Ἐπὶ σὲ ἐβρίφθην ἐκ μήτρας, εἰς κοιλίαν τῆς μητέρας μου σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μου. Μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπ' ἐμοῦ διότι ἡ θλίψις εἶνε πλησίον, διότι οὐδεὶς δ βοήθῳ. Ταῦροι πολλοὶ μὲ περιεκύκλωσαν, ταῦροι δυνατοὶ με περιεκύκλωσαν. Ἡνοῖξαν ἐπὶ ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων καὶ βουχόμενος. Ἐξέχυθην ὡς ὕδωρ καὶ ἐξηθροώθησαν πάντα τὰ ὀστά μου. Ἡ καρδιά μου ἔγεινε ὡς κηρίον, κατατῆκεται ἐν μέσῳ τῶν ἐντοσθίων μου. Ἡ δύναμις μου ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον, καὶ ἡ γλώσσα μου ἐκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγά μου, καὶ σὺ με κατεβίβασες εἰς τὸ χῶμα τοῦ θανάτου. Διότι κύνες με περιεκύκλωσαν, συνάξεις πονηρομένων με περιεκύκλωσαν. Ἐτρούπησαν τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς πόδας μου. Δύναμαι νὰ ἀριθμήσω πάντα τὰ ὀστά μου. Οὗτοι με ἐνατενίζουν καὶ με παρατηροῦσι. Διμεγρίσθησαν τὰ ἱμάτιά μου εἰς ἑαυτούς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλήρον. Ἀλλὰ σὺ Κύριε, μὴ ἀπομακρυνθῇς, σὺ ἡ δύναμις μου στεῦσον εἰς βοήθειάν μου...

Αἱ παρακλήσεις τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ ψαλμοῦ ποῦ ἐνθυμίζει τόσο πολὺ τὸν ἀνθρώπον θλίψεως τοῦ Ἡσαΐα, ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὴν πληγωμένην καρδίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὡς μιὰ τελευταία ἀναλαμπή, τῆς ἀγωνιώσεως ἀνθρωπότητος του. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποῦ ἦσαν πλησίον τοῦ σταυροῦ ἐνόμισαν ὅτι ἐφώναζε τὸν Ἥλιαν, τὸν προφήτην τὸν πάντοτε ζῶντα, ὅστις εἰς τὴν λαϊκὴν φαντασίαν ἦτο συνδεδεμένος με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ. Φωνάζει τὸν Ἥλιαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνας στρατιώτης ἔπαιζε ἓνα σπόγγον, τὸν ἔβρεξε μὲ ξύδι καὶ στήν ἄκρην μιᾶς ράβδου τὸν ἐπλησίασε εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγον: Ἀφροσὲ τον, ἃς ἔδωκεν ἔαν δ Ἥλιαν θὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ στρατιώτης ὁ ὁποῖος θέλει τὴν ἡσυχίαν του ἀφήνει τὴν ράβδον. Ἀλ-

λὰ μίαν στιγμὴν ἀργότερον -- καὶ ὁ καιρὸς εἶναι ἀπεριορίστως μακρὸς εἰς αὐτὰ τὰ σκότη, σ' αὐτὴν τὴν ἀναμνην-ἡκούσθη ἡ φωνὴ ἡδὴ μακρυνῇ τοῦ Χριστοῦ. Διψῶ!

Ὁ στρατιώτης ἔπαιζε πάλιν τὸν σπόγγον, τὸν ἔβρεξε ἐκ νέου, μὲ ὕσσωπον -- μίγμα ἀπὸ ξύδι καὶ νερό τῶν ρωμαίων στρατιωτῶν -- καὶ τὸν ἔτεινε εἰς τὸ ἀποξηραμένο στόμα, τὸ ὁποῖον καὶ γι' αὐτὸν ἐπίσης εἶχε προσευχηθῇ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς βράχας τὰ χεῖλη του ἀνέκραξε: Τετέλεσται.

Ἐκεῖνος ὅστις τόσες φορὰς κατέπαυσε τὴν διψάν, ἀφίνει εἰς τὸν κόσμον μίαν πηγὴν ζωῆς ἡ ὁποία δὲν θὰ στερέψῃ ποτέ. Ὁποῦ ἡ κοῦρασις θὰ γίνῃ δύναμις, ἡ σὰπὴλα νεότης. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὑπέφερε ὅλην τὴν τὴν ζωὴν ἀπὸ μίαν ἀνικανοποίητον διψάν ἀγάπης. Καὶ ἀκόμα τώρα μέσα στὸν πυρετὸν, δὲν εἶναι νερό ποῦ ἔχει ἀνάγκην, ἀλλὰ ἐνὸς λόγου εὐσπλαχνικοῦ ὅστις νὰ σπάσῃ τὴν πίεσιν τῆς μοναξιάς. Ὁ ρωμαῖος τοῦ δίδει ἀντὶ τοῦ καθαροῦ νεροῦ τῶν γαλιλαϊκῶν ρευμάτων, ἀντὶ τοῦ κρασιοῦ τοῦ τελευταίου δείπνου, ὀλίγον ἀπὸ τὸ ξυνὸ πιότης του, ἀλλὰ ἡ γοήγηση καὶ βοηθητικὴ πράξις τοῦ σκοτεινοῦ σκλάβου τὸν ἐξεδίωσε, διότι βλέπει μέσα στὴν σκιάν τοῦ θανάτου, ὅτι μίαν καρδίαν ἔσχε οἰκτον διὰ τὴν καρδίαν του.

Ἐὰν ἦν ἓνος ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχε ὅ,τι πρὶν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν ἔκανε κάτι, τὸ ἐλάχιστον τῶν πραγμάτων δι' αὐτόν, εἶναι ἓνα σημεῖον δι' ὁ πατὴρ δὲν τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει. Τὸ πικρὸν εἶναι ἄδικο ἔπει ὅλη τὴν ποικίαν. Μὲ τὸ τέλος ἀρχίζει ἡ αἰωνιότης. Καὶ μαζεύων τὰς τελευταίας του δυνάμεις, ῥίπτει τὴν μεγάλην κραυγὴν εἰς τὰ σκότη: Πάτερ, εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου.

Σὲ ἐφώναζε, γιατί μοῦ φάνηκε μέσα στὸ σκοτεινίασμα τῶν βασάνων μου, ὅτι με ἐγκατέλειπες. Ἀλλὰ ἀπήντησες. Ἀπήντησες, διὰ μέσου τοῦ πτωχοῦ στρατιώτου. Ἀπήντησες διὰ τοῦ κατεννασμοῦ ποῦ ἀποκοιμίζει τοὺς τελευταίους πόνους, τώρα ποῦ θὰ ξυπνήσω εἰς σέ. Ὁταν σ' ἐφώναζε δὲν ἤμου ἐνός ποῦ ὁμιλοῦσα ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο αἶμα, ποῦ ἔκαμε εἰς τὰς φλέβας μου καὶ ἔχνητο ἀπὸ τὰς πληγὰς μου. Ξέρω ὅτι εἶσαι παρὼν, ἡνωμένος με ἐμὲ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Εἶσαι ὁ πατὴρ μου καὶ ἐγὼ δ υἱός σου. Εἰς ποίας χεῖρας πλέον ἀναπετάς καὶ πλέον ἀσφαλεῖς δύναμαι νὰ ἐναποθέσω τὴν ψυχὴν μου;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ῥίψας ἐκ νέου μίαν μεγάλην κραυγὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Αὕτῃ ἡ μεγάλη κραυγὴ τὸσον ἰσχυρὰ ποῦ ἐπέτυχε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Θεότητα ἀπὸ τὴν σάρκα ἀντήχησεν εἰς τὰ σκότη καὶ ἐχάθη εἰς τὰ διαστήματα τῆς γῆς. Εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν διεγείρεται ὁ Ματθαῖος:

«Τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἀνωθεν ἕως

—Η χειραψία

Υπάρχουν πολλοί που κρίνουν το χαρακτήρα ενός ανθρώπου απ' το γραψιμό του ή απ' τις γραμμές του χειριού του. Κι' η χειραψία όμως, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, είναι αρκετά αποκαλυπτική.

Είτε χειραψίες ζωηρώς εγκάρδιες και ειλικρινείς, είτε από μια τέτοια χειραψία δεν άργη να δημιουργηθῇ ἡ σχετική, βέβαια, οικειότητα.

Δυσπιστείτε όμως στα μαλακά δάκτυλα που εἶν' έτοιμα να τραβηχθοῦν μέσ' απ' το χέρι σας, σὲ δάκτυλα φιλάργυρα που δεν δίδονται ποτέ, σὲ δάκτυλα ἀσταθῆ σὲ δάκτυλα που δεν καταδέχονται να δοθοῦν. Φτάνει μιά τέτοια χειραψία για να βάλῃ κανένα σ' ἀμηχανία.

Εἶναι όμως ἀγοῖκο να σφίγγῃ κανείς τὸ χέρι καὶ πολὺ δυνατά, όπως κάμνουν οἱ Ἀγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί, καὶ να τὸ κρατῇ πολλή ὥρα.

Ὁ κανὼν τῆς χειραψίας μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶνε ὁ ἴδιος ὅπως καὶ στὸν χαιρετισμό. Ὁ κύριος πρέπει να περιμένῃ τὴν κυρία να προσφέρῃ πρώτη τὸ χέρι.

Ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ όταν φορεῖ κανείς στὸν περίπατο γάντι να μὴ τὸ βγάξῃ για να σὰς σφίξῃ τὸ χέ-

νάτω καὶ ἡ γῆ ἐσεισθῇ, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, τὰ μνημεῖα ἠνοίχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἀνέστησαν καὶ ἐξεληθόντα ἐκ τῶν μνημείων ἐνεφανίσθησαν εἰς πολλούς.

Ἀλλὰ αἱ καρδίαι τῶν παρισταμένων ἦσαν σκληρότεραι ἀπὸ τὰς πέτρας. Οἱ νεκροὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν φαινομενικότητα τῆς ζωῆς δὲν ἀνεστήθησαν εἰς τὴν ὑπερτάτην κλίσιν.

Ἰδοὺ σχεδὸν χίλια ἑνεακόσια ἔτη, πὺν ἐρρίφθη ἡ κραυγὴ αὕτη, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκατονταπλασίασαν τοὺς θορύβους τῆς ὑπάρξεώς των, ἵνα μὴ πλέον τὴν ἀκούσων. Ἀλλὰ εἰς τὴν δμύχλην καὶ τὸν καπνὸν, τῶν πόλεων μας, εἰς τὴν νύχτα πάντα πιδ βαθεῖα ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀνάβουν τὰ φῶτα τῆς ἀθλιότητος των, ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη κραυγὴ ἡ ὁποία αἰωνίως φωνάζει καθένα ἀπὸ μᾶς, ἀντηχεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου πὺν ἐγνώρισεν να μὴ τὴν ξεράσει.

Ὁ Χριστὸς εἶνε νεκρός. Νεκρός ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἐκλογὴν τοῦ Υἱοῦ, τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Πατρὸς. Ἡ ἀγωνία ἐτελείωσε, οἱ Ἰουδαῖοι εἶνε εὐχαριστημένοι. Ἐξήγησε καὶ ἀπέθανε. Ἐκτοτε ἀρχίζει ἡ ἰδική μας ἐξήγησις καὶ ἀκόμη δὲν ἔχει τελειώσει.

ρι. Ἄλλως τε, καὶ μοῦ φαίνεται πὺς κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίθετη γνώμη, εἶνε προτιμότερα ἡ ἐπαφὴ μ' ἓνα ὁποιοδήποτε σὲ δέγμα Σουν-ένγκλα ἡ ἔστω καὶ σκύλλου ἡ παρὰ μὲ μερικὰ πλαδαρὰ καὶ ἰδρωμένα χέρια.

—Τὸ χειροφίλημα.

Τὸ χειροφίλημα, αὕτη ἡ ξεχωριστὴ ἔνδειξις λεπτότητος καὶ εὐγενείας, ἐμφανίζεται κι' ἐξαφανίζεται ἐναλλάξ ἀπὸ τὸν κώδικα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Για να εἰμεθα ειλικρινεῖς, κάμει τὴν ἐντύπωσι μῖας πατροπαράδοτης φιλοφροσύνης. Δὲν ταιριάζει όμως παρὰ σὲ ἰδιαίτερα εὐγενικά καὶ λεπτὸ περιβάλλον.

Σὲ μεγάλη συγκέντρωσι καὶ στὸ δρόμο ἀποφύγετε τὸ χειροφίλημα. Σ' ἓνα θεωρεῖο όμως, πὺν εἶνε σὰ μικρὸ σαλονάκι, εἶνε ἀνεκτό.

—Ὁ τρόπος τοῦ χειροφιλήματος

Πολλοὶ δὲν ξέρουν πὺς πρέπει να φιλοῦν τὸ χέρι μῖας κυρίας, γι' αὐτὸ καλλίτερα ν' ἀποφεύγουν τὴν κομπή αὕτη ἐπιχείρησι.

Δὲν εἶνε λίγοι πὺν σηκώνουν τὸ χέρι τῆς κυρίας ἔως τὰ χεῖλη των· μιά τέτοια ἐκδήλωσι σεβασμοῦ δὲν εἶνε βέβαια σωστή. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τὸ φίλημα εἶνε ὑγρὸ σὰ φίλημα χωρικῆς παραμάνας.

Ἄλλοι πάλι ἀποθέτουν στὸ χέρι ἐπάνω ἓνα φίλημα - βεντούζα· πρέπει ν' ἀρκοῦνται ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοὶ σὲ μιά ἀπλή καὶ ἀνεπαίσθητη ἐπαφὴ τῶν χειλέων.

Τὸ να φιλήσῃ κανεὶς χέρι δεσποινίδος εἶνε μᾶλλον ἀρεπές. Οἱ πιδ θαρραλεοὶ νεαροὶ βεβαιώνουν ὅτι αὐτὸς ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ χειροφιλήματος δίδει τὸ δικαίωμα να φιλοῦν τὸν βραχίονα τῆς δεσποινίδος. Τὸ πρᾶγμα δὲν σὰς φαίνεται λίγο ἐπικίνδυνο;

Υπάρχουν πολλοὶ πὺν τὸ θεωροῦν εὐχάριστο να φιλοῦν τὰ χέρια, ὅλα τὰ χέρια, χωρὶς διάκρισι καὶ πὺν σὲ μεγάλη συγκέντρωσι περνοῦν τὸν καιρὸ των σκύβοντας σὰν να κάμουν σουηδικὴ γυμναστική.

—Ἡ ἐκλογὴ

Διαλέγετε μὲ λεπτότητα. Φιλεῖτε τὸ χέρι κυριῶν πὺν ἔχουν κάποια κοινωνικὴ θέσι, μὴ διαλέγετε ποτὲ μόνο τις ὁμορφες.

Καὶ σεῖς, κυρίες μου, όταν μὲ

τόσο σέβας ἐτοιμάζονται να φιλήσουν τὸ χέρι σας, σηκώστε τὸ ἑλαφρὰ πρὸς τὸ πρόσωπο πὺν τὸ ἐπιδιώκει, ὥστε να τοῦ φθάσῃ μιά ἑλαφρὰ ὑπόκλισι για να δείξῃ τὸ σεβασμό του. Μὴ τὸν ὑποχρεώ-νετε να σκύβῃ σὰν να κάμῃ ἐδαφιαία ὑπόκλισι.

—Ὁ καλλίτερος τρόπος

Ἄν ἔπρεπε νὰ ἐρισθῇ ἓνας κανὼν για τὸ χειροφίλημα, ὁ καλλίτερος τρόπος θὰ ἦτο να μὴ φιλήτε ποτὲ τὸ χέρι μῖας κυρίας. Ἔτσι δὲν κινδυνεύετε ποτὲ να γελοιοποιηθῇτε.

Ἀρκεσθῆτε μόνον να σφίξετε μαλακὰ τὸ χέρι πὺν σὰς προσφέρουν μὲ μιά μικρὴ ὑπόκλισι καὶ θὰ εἴσθε πάντα ἐν τάξει.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 549)

ἂν θέλετε να τῆς προσδιορίσωμεν ἰδιαίτερον μέρος. Ἐάν ἔχει τεθῇ ἐν ἔργῳ, εἶναι διὰ τῆς ἐνεργείας, καὶ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἐνέργεια εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὅστις παράγει τὰς μεταμορφώσεις. Ἐἵτε ὕλη εἵτε σῶμα, εἵτε αἶλος οὐσία, γινώριζε ὅτι ὅλα εἶναι ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ, ὕλη καὶ ἐνέργεια ἐν τῇ ὕλῃ, σωματικὴ ἐνέργεια ἐν τῷ σώματι, αἶλος ἐνέργεια ἐν τῇ οὐσίᾳ. Ὅλον αὐτὸ τὸ σύνολον εἶναι ὁ Θεός, καὶ ἐν τῷ σύμπαντι οὐδὲν ὑπάρχει πὺν δὲν εἶναι ὁ Θεός» (Ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν Τρισμέγιστον).

Ἐπίσης ὡς γνωστὸν, ὅλαι αἱ ἀνώτεραι θρησκείαι παραδέχονται καὶ διδάσκουν τὴν ὑπαρξιν μῖας Ἀνωτέρας δημιουργοῦ δυνάμεως, μῖας πνευματικῆς ἀρχῆς ἐν τῷ Σύμπαντι.

Εἶναι ἀληθῶς λίαν σπουδαῖον ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη διὰ τῶν ἀντικειμενικῶν ἐρευνῶν πὺν ἐξεθέσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα, ἔφθασε ἀκριβῶς εἰς τὰ ἴδια συμπεράσματα πὺν εἶχαν φθάσῃ καὶ ἡ ἀρχαία σοφία καὶ αἱ θρησκείαι δι' ἄλλων ὁδῶν.

Εἰς τὸ προσεχές: Συμπεράσματα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

"ΤΟΥ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΥ,"

Αἰσθανόμενα τὴ φύση να μὲ σφίγγει στὴ μεθυσμένη ἀγκαλιὰ τῆς καὶ τὸ αἷμα να τρέχει ὀρμητικὸ στὶς φλέβες μου, κεντρισμένο ἀπ' τὸ δυνατό παλμὸ τοῦ ὄργανισμοῦ πὺν τὴν τράνταζε σύκορμη.

Τὰ λουλούδια ξεκύναν τὶς βαρεῖες μυρωδιές τους καὶ τὰ φανταστροὰ τους χρώματα, βουτηγμένα στὸ ξεστὸ χρυσαφένιο πέπλο τοῦ ἀνοιξιᾶκου ἡλίου, δῖναν στὸν ἐπιτάφιο ἓνα νόημα χαρᾶς, πὺν δὲν ἄφινε τὴ θλίψη να γεννηθῇ για τὸ Μεγάλον Δράμα.

Οἱ κοπέλλες ντυμένες τὰ γιορτινά τους αὕτην τὴ μέρα πρωτοφορώντας τὶς ἀνοιξιᾶτικες τουαλέτες τους, στόλιζαν τὸν Ἐπιτάφιο, σὰ να στόλιζαν τὸ θρόνον ἐνὸς νυμφίου, τὸ βωμὸ τοῦ Ὑμεναίου.

Στὰ πρόσωπά τους, μιά χαρούμενη ἀναμονή. Τὸ εἶναι τους ὁλόκληρο, ἓνας πόθος δίχως σκιά ἀμφιβολίας.

Οἱ παρθένες στὴν ἐκκλησιά, στολίζαν τὸν τάφο καὶ οἱ μανάδες στὸ σπῆτι φροντίζαν για τὸ φαγοπότη τῆς Λαμπρῆς.

Οἱ καμπάνες γεμίζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ ἄργον ἦχόν τους, πὺν μοιάζει τὸ βουῖτὸ μελισσιῶν μεθυσμένων στὸ θέαμα ἐνὸς ἀτέλειωτου κάμπου γεμάτου λούλουδα π' ἀνοίγουν τὶς βελουδένες ἀγκαλιές τους λαχταρώντας να δώσουν τὸ μέλι τους να ρουφηχτεῖ.

Οἱ καμπάνες χτυπᾶν οἱ Ἐπιτάφιοι βγαίνουν.

Ἀπὸ μακριὰ, ἐρχόντανε ὁ βόμβος πὺν σάλπιζαν οἱ στρατιωτικὲς μουσικὲς τῆς Μητροπόλεως, τῆς Ἀγίας Εἰρήνης καὶ τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας. Τὸ πένθιμο ἐμβατήριον μοιάζει γαμήλιο μάρος.

Τσουγκρίζουμε τὰ ποτήρια. Ὁ ἓνας εὐχήθηκε «Καὶ τοῦ χρόνου», ἓνας ἄλλος «Ζήτω ἡ ζωὴ», τρίτος «Ζήτω τὸ μεθύσι». Ἐγὼ ρούφηξα τὸ ποτήρι ὡς τὸ πάτο σφίγγοντας μὲ τὸ ἄριστερό μου μπράτσο τὴ μέση μῖας ἀγνωστῆς.

Βγαίνοντας για μιά στιγμή ἀπ' τὴν ταβέρνα, τὴν πέτυχα να πηγαίνει γρήγορῃ στὴν ἐκκλησιά μὲ τὸ κερί στὸ χέρι. Βιαζόταν να προφτάσει πρὶν βγεῖ ὁ Ἐπιτάφιος. Τὴν τράβηξα μαζί μου μέσα, νικώντας εὐκολα τὴν ἀδύνατη ἀντίστασή τῆς. Κάθησε κοντὰ μου

καὶ στὴν ἀρχὴ μᾶς ἔκανε τὴ ντορπαλί. «Ντορπή... ἀπόψε Μεγάλῃ Παρισκευή...» Γι' ἀπάντησιν τῆς γέμισα τὸ ποτήρι καὶ τῆς τόφερα στὸ στόμα. Τὴν ἀνάγκασα να τὸ κατεβάσει μονορούφι. Παρὰ λίγο να τὴν πνίξω.

Υγρὰ ἀκόμη ἀπ' τὸ κοκκινέλι ἐνώθηκαν τὰ χεῖλια μας σ' ἓνα φίλ. Τῆς δάγκωνε τὰ κάτω χεῖλι μὲ μανία πόθου πὺν ὅλο καὶ αὐξενε σὰ να τὸν δυνάμωνε «δὲν κάνεις» τῆς ἁγίας μέρας. Στ' αὐτιά μου βουίζαν τὰ λόγια τοῦ παπποῦ μου «γλέντα τὰ νειάτα σου, μὴν τὰ σπαταλᾶς, μὰ μὴν ἀφήσεις να σοῦ φύγει ἄδικα οὔτε μιά στιγμή τους. Τίποτ' ἄλλο δὲν ἀξίζει στὴ ζωή».

Τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησα κατὰ τὸ μεσημέρι μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ. Ἐνα χάος στὸ μυαλό μου καὶ μιά ἀνορεξία μὲ κυρίευε. Ὅλοι περίμεναν μὲ λαχτάρια πότε να φτάσουν τὰ μεσάνυχτα. Αὐγά, τυριά, κουλοῦρες, μαρουλάκια καὶ προετοιμασίες για τὴ μαγειρίτσα μοῦ προκαλοῦσαν ἀηδία.

Τὸ ψητὸ πεντοβολοῦσε. Ὁ πατέρας τὸ λιάνιζε μέσα σὲνα μεγάλο ταψί. Ἡ μητέρα τὸν ἐμπόδιζε, για να μὴν τοὺς κοπεῖ ἡ ὄρεξη, να δίνει μεζέδες στ' ἀδέσφια μου πὺν τὸν τριγύριζαν.

Πὺς ζήλευα τὴν ὄρεξί τους!

Κάθησα στὸ τραπέζι ἀφαιρεμένος στὸ σκοτεινὸ βάθος τῶν συλλογισμῶν μου, προσπαθοῦσα νάβρω τὸ δρόμο να βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο. Σιγά, σιγά ἡ μνήμη μοῦ-δειξε τὸ δρόμο κι' ἀρχισα να γλυστράω στὸ παρελθόν. Εἰκόνες καὶ συλλογισμοί, πράξεις καὶ γνώμες ἐνθουσιασμοὶ καὶ πίστη, ὅλα, ὅλα, τὸ ἓνα ὕστερ' ἀπ' τὸ ἄλλο σὰν κρίκοι μῖας ἀλυσίδας, μοῦ φαινό-ντουσαν ἔξω. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν μποροῦσα να δεχτῶ για δικό μου.

Πρώτη φορὰ ἔβλεπα πὺς ἔλειπα ὁλότελα ἀπὸ τὴν περασμένη μου ζωὴ κι' ὅλο ἔπαχνα νάβρω κατὶ δικό μου, τὸν ἐαυτό μου πὺν τὴ στιγμήν αὕτη παρακολουθοῦσε ἔξενες σκέψεις πὺν σχημάτιζαν ὅλη τὴν ὡς τὰ σήμερα ζωὴ μου. Ἐάφνου ἔφτασα στὸ βυθὸ καὶ σκίρτησα μὲ ζωερὴ συγκίνηση σὰν ἔξανα-αἰσθάνθηκα τὸ ἴδιο, κείνο τὸ πρῶτο αἶσθημα πὺν μοῦ γέννησε

ἡ φύση, όταν τὴν πρωταντίκρυσσιν συνειδητά.

Δὲν ἤμουν ἀκόμη τεσσάρων χρό-νῶν. Ἦταν βραδάκι. Ὅλα σκοτει-νιάζαν βουτηγμένα μέσα σὲ μιά κοκκινωπὴν ἀνταύγεια.

Ὁ πατέρας μὲ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι. Γυρίζαμε σπῆτι ὕστερα ἀπὸ περίπατο. Ὅ,τι θάχαμε βγεῖ ἀπ' τὸ πάρκο τοῦ Ζαπέιου, ἀπὸ κει ἐρχόμαστε.

Ἐσφιξα τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ πατέρα καὶ χωρὶς να ὑψώσω τὸ κεφάλι τοῦ εἶπα:

—Μπαμπά... κατὶ θέλω...

—Τι παιδί μου; Πεινᾶς; διψᾶς; μήπως θέλεις γλυκό;

—Ὅχι... δὲν ξέρω τι θέλω... κι' ἐννοίωσα τὰ μάτια μου να βουρκώνουν. Μουρχότανε να κλαίω, ἀλλὰ δὲν τόπα στὸν πατέρα γιατὶ οὔτε κανεὶς μὲ μᾶλλωσε, οὔτε πονοῦσα· γιατὶ να κλαίω;

Μὲ χαίδεψε, φώναξε ἐν' ἀμάξι καὶ τὴν ὥρα πὺν μ' ἀνέβασε σηκόνωντάς με στὰ χέρια, ἐννοίωσα ἓνα δάκρυ να κυλάει στὸ μάγουλό μου.

Σήκωσα τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύταξα. Μὲ τὸ στόμα μουκωμένο μὲ παρακολουθοῦσε. Ἐννοίωσα τὸ βλέμμα του να ψάχνει μέσα μου ἀνῆσυχο.

—Γιατὶ δὲν τῶς μὲ ὄρεξι, Μίμη;

Σὰ να ξύπνησα ἀπὸ κακὸ ὄνει-ρο, εἶδα πὺς κείνη ἡ πρώτη συγκίνηση, ἡ ὁλότελα ἀνεξήγητη, ἦ-ταν ἴδια μὲ τὴν τωρινή. Ὅλακε-ρη ἡ ζωὴ μου ἐνώθηκε σὲ μιά συγκίνηση ποῦδιωξε ἀπ' τὸ μυαλό μου τοὺς πυκνοὺς καπνοὺς πὺν τὸ φλόμωναν.

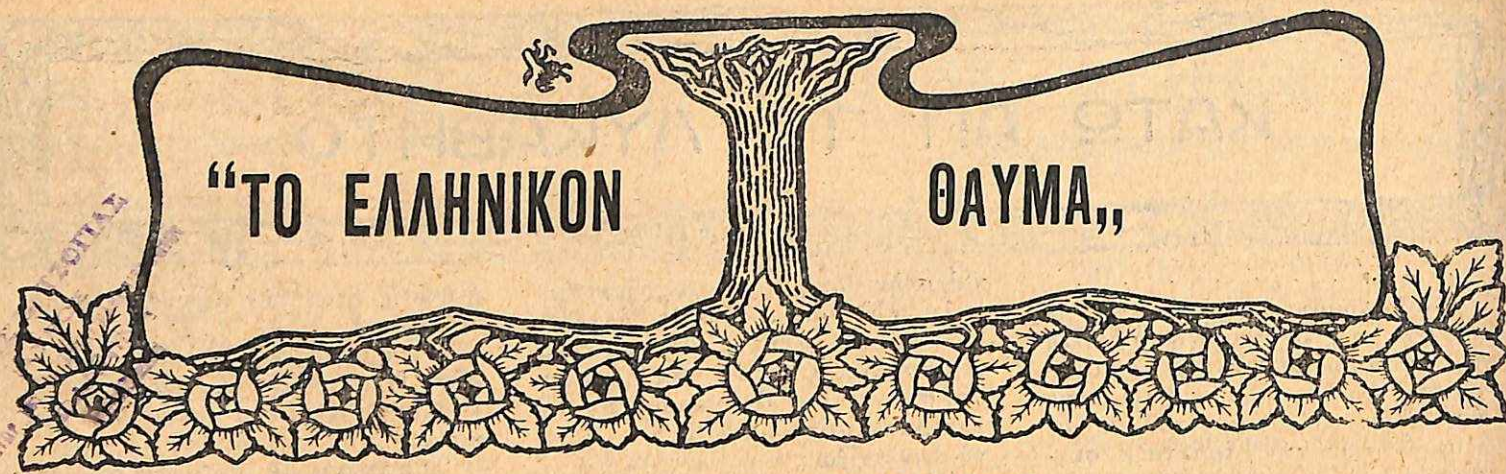
Χαιρόντουσαν τὰ πλήθη τὴν Ἀνάστασιν. Δὲς καὶ νοιῶταν να χεῖ κάποιο νόημα ὁ ὕμνος:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος»

καὶ τὸν τραγουδοῦσαν ὅλοι δυοκαὶ τρεῖς φορές, σὰ να θέλαν να δεί-ξουν πὺς πιστεύουν σὲ κατὶ πὺν τοὺς δίνει μῖαν ἀκατανόητηλέπιδά.

Γλεντοῦσαν, γεμάτοι χαρὰ νομί-ζοντας ὅτι πιστεύουν στὴν αἰώνια ζωὴ, στὴν ἀθανασία.

Τοὺς ἔβλεπα, τοὺς ἀκούγα, καὶ αἰσθανόμενα πὺς δὲν καταλα-βαίνω τὴ ζωὴ, δὲν ξέρω τὸ θάνα-το· πὺς να πιστέψω στὴν Ἀνά-στασιν;

“ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΘΑΥΜΑ,,

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

«Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου Κολλω- νήθεν... Πόσες φορές τὸ ἀθάνα- το αὐτὸ ὄνομα δὲν ἐξύπνησε θρι- αμβευτικά τὴν ἡγῶ τοῦ Διονυσια- κοῦ θεάτρου συνοδευμένο μετὰ τὴν ἀγγελία τῆς νίκης! Πόσες φορές τῶπαν καὶ τὸ ξανᾶπαν μαγνητι- σμένοι οἱ θεαταὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ θεῖο μεθύσι ποὺ ἡ τραγωδία του εἶχαν σκορπίσει στὶς μαγεμένες καρδιές τους!! Πόσες φορές δὲν κεντήθηκε, σὰν ἀπὸ φεῖδι, στὸ ἄ- κουσμά του, ἡ ψυχὴ τοῦ Μεγάλου Αἰσχύλου, τοῦ σκυθρωποῦ Εὐρυ- πίδου, καὶ τοῦ ζηλοφθόνου Φρυνί- χου, ποὺ δίχως νὰ τὸ νοιώσουν τοὺς ἄρπαξε διαρκῶς μετὰ τὴν ἀσυ- ναγώνιστη τέχνη του, τὸ πρῶτο βραβεῖον τῆς τραγωδίας.. Ἦταν ὁ κατ’ ἐξοχὴν κλασσικὸς ποιητής, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀττικοῦ πνεύματος, ὁ λαξευτὴς τοῦ στίχου ὁ ἐναρμονιστὴς τῆς ιδέας, ὁ ὀδη- γητὴς τῶν μεγάλων παθῶν, ὁ μυ- σταγωγὸς τῆς θεᾶς τέχνης ποὺ ξε- κινώντας ἀπὸ τὰ τρισβάντα τοῦ αἰσθηματος ἔστησε τὴ λογικὴ στὸ ψηλότερο βᾶθρο. Εἶναι ὁ Φειδίας στὴ ποίηση, ὁ ἀντιπρόσω- πος τῆς γλυπτικῆς ἀρμονίας τοῦ λόγου... Ὁ Θρύλος τὸν παρουσιάζει ὡς πρόσωπον ἰδανικῆς γαλή- νης καὶ εὐτυχίας. Ἦταν πλούσι- ος, εὐσεβής, ὠραίος, εὐθύμος, εὐ- φυνὴς καὶ μεγάλος ἐραστὴς τῆς ζωῆς. Ὁ Φρύνιχος εἰς τὰς «Μού- σας» λέει «καλῶς ἐκλώτισεν, οὐ- δὲν ὑπομείνας κακόν»...

Στὴ «βιογραφία» του ἀναφέρε- ται πῶς τόση ἦταν ἡ χάρις τοῦ ἡθους του καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτῆρος του ποὺ ἡ γλῶσσα τοῦ περὶ αὐτοῦ ἀγαποῦσαν καὶ πῆ- γαιναν μετὰ τὸ μέρος του... ὁ Ἀ- ριστοφάνης τὸν λέγει «εὐκόλον» δηλ. βολικὸ καὶ καλόκαρδο, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ὁ Ἴων «παιδιώδη καὶ δεξιδόν» οἱ γραμματικοὶ «Ἀττικὴν Μέλισ- σαν», ὁ Ἀριστοφάνης λέει πῶς ἦταν «μέλιτι κεχοιμένος»... Ὁ μαρμαρίνος ἀνδρίας του ποὺ σώ-

ζεται στὸ Λατερανικὸ Μουσεῖο τῆς Ρώμης ἀνίγραφο ἐκείνου ποὺ πρὸς τιμὴν τοῦ ἔστησε ὁ Λυκούρ- γος στὸ θέατρο, τὸν παριστάνει ὑψηλός, μετὰ σῶμα ρωμαλέον, γενειάδα καὶ κόμη πυκνὴ, κεφα- λὴ γυρισμένη ψηλά, μετὰ βλέμμα ποὺ χάνεται στὸ κυνῆγι τῶν ἰδε- ῶν, βαθὺ ἐρευνητικὸ, μὲ διόλου ἀφηρημένο, μετὰ πρόσωπο αἰθριο καὶ ἥρεμα σκεπτικὸ, ἕνα σύνολον οὐρανίας γαλήνης καὶ Ὀμηρικῆς μακαριότητος... Ἦταν γυῖος τοῦ Σοφίλλου ἀπὸ τὸ Δῆμο τοῦ Κο- λωνοῦ· ὁ πατέρας του εἶχε ἐργο- στάσιον ὀπλοποιίας... ἔτσι οἱ δύο πόροι τοῦ πλούτου του, ἡ ὀπλο- ποιία καὶ ἡ δραματοποιία ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ποὺ σκόρπισε παντοῦ τὴ φτώχεια, δὲν ἔβλαψε διόλου. Ἐ- διδάχτηκε μουσικὴ ἀπὸ τὸν περὶ- φηιο Λάμπρο καὶ ἦταν τόσο ἐξη- σκημένος στὴ θεῖα τέχνη τῆς Μελ- ομένης ποὺ μόνος του συνέθετε τὰ θαυμάσια σὲ μελωδία χωρικά ὡς ὁ ὠρσιότερος ἑφηβὸς νὰ χο- ρεῖται γυμνὸς μετὰ λύρας γύρω ἀ- πὸ τὸ τροπαῖο τῆς νίκης... Στὸ πρῶτό του ἔργο «Πλύντοισι» ποὺ δὲν σώζεται, ὁ νεαρὸς Σοφοκλῆς, ἔπαιξεν ὁ ἴδιος τὸ ρόλο τῆς Ναυ- σικλῆς καὶ ἔπαιξε τὴ σφαῖρα μετὰ τόση χάρι καὶ εὐλυγισία ποὺ κατέ- θελξε τοὺς θεατάς. Στὸ «Θάμυ- ρι» ἕνα ἄλλο ἔργο, ἐπίσης χαμέ- νο ἐκινήθηκε μετὰ ὑπέροχον τέχνη καὶ ὁ Πολύγνωτος ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ τὸν ἐξωγράφι- σε σ’ αὐτὸ τὸ ρόλο στὴ Ποικίλῃ στοά.

Ὁλόκληρο τὸ 60 χρόνια δὲν ἔπαιξε νὰ γράφῃ. Ἐκέρδισε 20 νίκες μετὰ πρῶτα βραβεῖα, καὶ πάρα πολλὰ μετὰ δευτέρω. Ποτὲ δὲν πῆρε κα- τώτερο ἀπὸ δευτέρω βραβεῖο. Γιὰ

νὰ νοιώσωμε τὸ μεγάλο θρίαμβό του πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ’ ὄψιν μας πῶς ὁ Εὐρυπιδὴς κέρδισε μό- νο 4 νίκες καὶ μὴ ἀκόμη μετὰ τὸ θάνατό του... Ἐγραψε 123 δράματα καὶ μερικὰ ἐλεγεία καὶ παιᾶνες. Γέρος πολὺ, στὰ προθύ- ρα τοῦ τάφου, 80 χρόνων συνέ- θεσε τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» ἔργο γεμᾶτο νεανικὴ χάρι καὶ δύ- ναμη παρ’ ὅλη τὴ μελαγχολία ποὺ ἡ ἡλικία τοῦχε σκορπίσει.

Τὸ 468 κέρδισε τὴν πρώτη νί- κη του μετὰ τὸν «Τριπτόλεμο» ἔργο μετὰ τοπικὸ μῦθο, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡττημένος ἀνταγωνιστὴς ἦταν ὁ Αἰσχύλος, οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐα- φρισμένοι καὶ ἀναποφάσιτοι ἔ- νησαν τὰ χεῖρα τους καὶ παρέδω- καν τὴ κρίση στοὺς δέκα στρατη- γοὺς μετὰ τὸν Κίμωνα, ποὺ μόλις εἶχαν γυρίσει νικηφόροι ἀπὸ τὴ Χαλκιδική. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἦταν ἀναμφισβήτητη καὶ ὁ ἄσμος ἀκό- μη Σοφοκλῆς, πρόσφερε τὸ πι- κρὸ ποτήρι τῆς ἡττας στὸν ὡς τό- τε ἀήττητο Αἰσχύλο, ποὺ λυπη- μένος γι’ αὐτὸ ἔφυγε σὲ λίγο γιὰ τὴ Σικελία... Τὸ 440 τόσος ἦταν ὁ θρίαμβός του μετὰ τὴν Ἀντιγόνη ποὺ ὁ Περικλῆς τὸν ἐπρότεινε γιὰ στρατηγὸν καὶ ὁ λαὸς τὸν ἐξέλεξε μετὰ ὁμοφωνία. Ἔτσι ὁ μεγάλος ἀγωνιστὴς τῆς σκηνῆς πῆρε καὶ τὴ στρατηγικὴ ράβδον γιὰ λίγο ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ καλὰμου καὶ ἔλαβε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Σάμου ὅπου ὁ Περικλῆς τὸν με- τεχειρίσθη μάλιστα γιὰ διπλωματι- κὰς ἐνέργειες. «Ἐέρει νὰ κἀν τρα- γωδίας, μὰ ὅχι καὶ νὰ στρατηγῇ» ἔλεγε ὁ Ὀλύμπιος ὕστερ’ ἀπ’ αὐ- τὴν τὴν ἐκστρατεία, μὰ ὡς τόσο τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ κάθε φο- ρὰ ποὺ κουρασμένος ἀπὸ τὶς πο- λιτικὰς λαίλαπες καὶ διαμάχες ἐν- νοιωθε τὴν ἀνάγκη λίγης ἐσωτε- ρικῆς γαλήνης, πῆγαινε στὸ Κο- λωνό, στὸ ροδοπλημμύριστο κῆπο τοῦ φίλου του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

ΣΤ’.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΟΥΖΕΤΤΑ

Ἡ δεσποινὶς Μουζέττα ἦτον ἕνα εὐμορφὸ κορίτσι εἴκοσι χρόνων, τὸ ὅποιον, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἀπ’ οὗτο ἦλθε στὸ Παρίσι, ἔγινε διὰ γίνονται τὰ εὐμορφα κο- ρίσσια ὅταν τύχῃ νὰ ἔχουν κομψὴ μέση, νὰ εἶνε φιλάρεσκα, ὀλίγο φι- λόδοξα καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἰδέαν ὀρ- θογραφίας.

Ἀφοῦ ἐσκόρπισε ἐπὶ πολὺ διά- στημα τὴν χαρὰν εἰς τὰ δεῖπνα τῆς Λατινικῆς Συνοικίας, ὅπου τραγούδουσε μετὰ φωνὴν ἡ ὁποία ἐὰν δὲν εἶχε πάντοτε τονικὴν ἀκρίβειαν ἦτον ὅμως πάντοτε δροσερωτάτη πληθὺς τραγουγιῶν τοῦ κάμπου, τὰ ὅποια τῆς ἐχάρισαν τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐξυμνήθη ἔκτοτε ἀπὸ τοὺς λεπτοτέρους λαξευτὰς τοῦ στίχου, ἡ δεσποινὶς Μουζέττα ἡ Φλορέρα, ἐγκατέλειπε ἐξαφνικὰ τὴν ὁδὸν Ἀρπας διὰ νὰ ἐγκατα- σταθῇ εἰς τὰ κυθιρῶνεια ὕψη τῆς συνοικίας Βρέδα.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ μία ἀπὸ τὰς ἡρωίδας τῆς ὀρ- γιζούσης ἀριστοκρατίας καὶ νὰ κατακτήσῃ σιγά—σιγά τὴν δόξαν νὰ βλέπῃ ζωγραφισμένη τὴν εἰκόνα της καὶ νὰ γίνεταί λόγος περὶ τὸ ὄνομά της στὶς ἐφημερίδες.

Ἐν τούτοις ἡ δὲν Μουζέττα ἦτο μὴ ἐξαίρεσις μεταξὺ τῶν γυ- ναικῶν τοῦ κύκλου τῆς. Φύσις ἐξ ἐνστικτοῦ κομψὴ καὶ ποιητικὴ, ὅ- πως ὅλοι αἱ πράγματι γυναῖκες, ἠρέσκετο εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς ὅλας τὰς συναφεῖς ἀπολαύσεις. Ἡ φιλαρέσκειά της πρὸς καθετὴ τὸ ὠραῖον καὶ ἐκλεκτὸν δὲν εἶχε ὀ- ρια.

Κόρη τοῦ λαοῦ, δὲν ἔχασε καθό- λου τὸν χαρακτῆρα της καὶ μέσα εἰς τὴν μεγαλειότητα πολυτέλειαν. Ἀλλὰ, ἡ δὲν Μουζέττα, ποὺ ἦτο νέα καὶ ὠραία, οὐδέποτε συγκατε- θεθὴ νὰ γίνῃ ἑρωμένη ἀνδρὸς ὁ ὅποιος νὰ μὴν ἦτο νέος καὶ ὠραίος ὅπως αὐτὴ. Κάποτε ἀπέρριψε πε- ριφρονητικὰ τὴν πλουσίαν προσφο- ρὰν κάποιου γέροντος τὸσον πλου- σίου ὥστε νὰ ἐπαινομάζεται βασι- λεὺς τοῦ χρυσοῦ καὶ ὁ ὅποιος ὑπέ-

σχετο νὰ τῆς χάριση χρυσὰ παλά- τια.

Εὐφυνὴ καὶ πνευματώδης, ὅπως ἦτον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἀνοήτους καὶ τοὺς μωροὺς εἰαν- δήποτε ἡλικίαν, τίτλον καὶ ὄνομα εἶχαν.

Ἦτο, λοιπόν, μία καλὴ καὶ εὐ- μορφὴ κόρη ἡ Μουζέττα καί, εἰς τὸν ἔρωτα υἱοθετοῦτε τὸ ἥμισυ τοῦ περιφήμου ἀφορισμοῦ τοῦ Σαμ- πόρφ. «Ἐρως εἶνε ἡ ἀνταλλαγὴ δύο ἰδιοτροπιῶν». Ὅθεν αἱ σχέσεις της οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀποτελεσμα- σιχαμεροῦ παζαρέματος, ποὺ ἀτι- μάζει τὴν σύγχρονον εὐγένειαν. Καί, ὅπως ἔλεγε ἡ ἰδία, ἡ Μου- ζέττα ἔπαιξε παιχίδι φανερό, καὶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τῆς φέρονται καὶ οἱ ἄλλοι εἰλικρινῶς.

Ἀλλ’ ἐὰν αἱ ἰδιοτροπίαι της ἦ- σαν ζωηραὶ καὶ αὐθόρμητοι, δὲν ἦσαν ὅμως ποτὲ τὸσον σταθεραί, ὥστε νὰ φθάνουν εἰς τὸ ἐπίπεδον πάθους. Καί, ἡ υπερβολικὴ ἀστα- σία ποὺ ἐχαρακτήριζε τὰ «καπρί- τσια» τῆς Μουζέττας, ἡ ὀλίγη της φροντίς μετὰ τὴν ὅποιαν ἔδωκε τὰ βάλαντια καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ὅταν ἤθελε νὰ χαριεντισθοῦν μαζί της, ἐπέφερον μεγάλην ἀστάθειαν εἰς τὴν ζωὴν της, ποὺ ἦτο μία διαρ- κὴς ἐναλλαγὴ κομπῆ καὶ λεωφο- ρίου, πρῶτου ὀρόφου κατοικίας καὶ πέμπτου, φορεμάτων ἀπὸ μετάξι ἢ ἀπὸ τίτσι.

Ὁ θαυμάσιος κορίτσι! ζωντανὸ ποίημα τῆς νεότητος, στὰ ἡχηρὰ γέλια καὶ στὸ χαριτωμένο τὸ τρα- γούδι! Καρδιά πονετικὴ ποὺ πάλ- λεται δι’ ὅλους γενικῶς κάτω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο πουκαμισσάκι, ὡ Μουζέττα!

Εἶσαι ἡ ἀδελφὴ τῆς Βερνερὲτ καὶ τῆς Μιρῆς Πινσόν! Ἐχρειάζε- το κάλαμος ἐνὸς πατητοῦ ὅπως ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ γιὰ νὰ ἐξιστορήσῃ ὅπως πρέπει τὴν ἀμέριμνη καὶ ἀ- θλητικὴ πορεία σου μέσα σὲ ἀνθη- σμένα μονοπάτια τῆς νεότητος. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐξυμνήσῃ καὶ σένα, ἐὰν σὲ ἤκουε, καθὼς ἐγώ, νὰ τραγουδᾷς μετὰ τὴ γλυκεῖα φωνή σου

ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι τοῦ κάμπου, τὸ ἀγαπημένο σου τραγουδάκι :

«Μὴ ἀνοιξιάντικη, γλυκεῖα μέρα, τὴ δόλια μου καρδιά ἀνοίξαι σὲ κοπελλίτσα σταρτή, πεταχτὴ σωστὴ πεταλουδίτσα στὸ κάμπο πέρα ’κεῖ...»

Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθούμε ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πειρὸ χαριτω- μένα ἐπεισόδια τῆς περιπετειώδους ζωῆς τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου κο- ριτσιῦ, ποὺ ἔδειχνε τόση ἀδιαφο- ρίαν πρὸς τὸ περιβάλλον.

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἦ- τον ἑρωμένη ἐνὸς νέου συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, ποὺ τῆς εἶχε παραδόσει τὸ κλειδί τῆς περιουσίας του ἡ δνὶς Μουζέττα συνήθιζε νὰ δίδῃ καθ’ ἑβδομάδα ἐσπερίδα εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι της. Αἱ δὲ ἐσπερί- δες της ὠμοιάζαν κατὰ τὸ πλεῖστον παρισινὰς ἐσπερίδας, μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἦσαν διασκεδαστικά.

Ὅσους δὲν ὑπῆρχε χώρος ἀρκε- τός, ἐκάθηντο οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βέ, καὶ ἕνα ποτήρι ἐχρησιμοποιοῦτο πολ- λάκις δι’ ἕνα ζευγός. Ὁ Ροδόλφος, ποὺ ἦτο φίλος τῆς Μουζέττας, καὶ μόνον φίλος (δὲν ἤξευραν ποτὲ τὸ διατί, οὔτε ὁ μὲν οὔτε ἡ δὲ) ὁ Ρο- δόλφος τῆς ἐξήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέ- ψῃ νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν φίλον του Μάρκελλον, τὸν ζωγράφον, νέον μετὰ τάλαντον, ὅπως ἐπρόσθεσε, τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον ἐπιφυλάσσει ἔδραν ἀκαδημαϊκοῦ.

— Νὰ τὸν φέρῃς! εἶπε ἡ Μου- ζέττα.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ πῆγαιναν εἰς τὴν Μουζέττα, ὁ Ροδόλφος ἀνέβη στὸ δωμάτιον τοῦ Μάρκελλου. Ὁ καλλιτέχνης ἐτοιμάζετο.

— Καὶ πῶς θὰ πᾶς σὲ κέντρα κοσμικὰ μετὰ πονακίμο χρωματιστό; τὸν ἠρώτησε ὁ Ροδόλφος.

— Μήπως προσβάλλω τὴν ἐθιμο- τυπία; ἀπήντησεν ἥρεμα ὁ ζω- γράφος.

— Ἀν τὴν προσβάλλεις; θανα- σίμως μάλιστα, κακομοίρη!

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΜΗΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

—Ο Φεβρουάριος ο καλλίτερος μήν

Μία λητμονημένη επιστήμη, ή όποία εις παλαιότερας εποχάς έγνωρίσεν ήμέρας δόξης, ή αστρολογία, φαίνεται ότι αρχίζει νά ξαναγίνεται της μόδας.

Ός γνωστόν, οι αστρολόγοι, οι σοφοί αυτοί των περασμένων αιώνων, είχαν την ικανότητα νά διαβάσουν τό μέλλον των ανθρώπων σ' αστέρια. Καί ή σοφία των αυτή είχε αποκτήσει τέτοια επιβολή καί τέτοιο κύρος, ώστε άνθρωποι όλων των κοινωνικών τάξεων μέχρι καί αυτών των βασιλέων τους συνεδουλεύοντο καί επηρεάζοντο από τας προβλέψεις των. Μάχαι έδίδοντο ή έματαιώνοντο σύμφωνα με τας προρήσεις των αστρολόγων, ήμερομηνία γάμων ώρίζοντο ή άνεβάζοντο σπουδαιόταται υπόθεσεις των κρατών έκανονίζοντο, δλόκληρον τό μέλλον ενός νεαρού βασιλικού ελαττού έπρόλεγετο κatóπιν μελέτη της θέσεως των πλανητών προς άλλήλους κατά την ήμέραν της γεννήσεως.

Η αστρολογία δέν εμπορεί θεβαίως σήμερα πλέον νά έχη τό κύρος επιστήμης, καί ή παλαιά δοξασία κατά την όποιαν ή ήμέρα της γεννήσεως είχε σχέση με την ζωήν καί την σταδιοδρομίαν του γενομένου, δέν είχε έως τελευταία καμμίαν πέρασιν, προκαλούσα τά μειδιάματα.

Έπ' αιώνας δλοκλήρους οι αστρολόγοι, ώροσκόποι, μάντεις κτλ., πρόελεγαν ότι τό παιδί που γεννιέται τόν Δεκέμβριον είναι γραφτό νά υποφέρει.

Βεβαίως ή επιστήμη σήμερα δέν παραδέχεται μέχρι τούτου σημείου τουλάχιστον, τοιαύτας προβλέψεις, έν τούτοις όμως δέχεται ότι ή ήμέρα της γεννήσεως έχει επιρροήν επί της σταδιοδρομίας καί του χαρακτήρος του ανθρώπου κατ' ά τρόπον δυνάμενον νά εξηγηθί φυσικώς.

Διακεκριμένος Αμερικανός μελετητής των σχέσεων της γεννήσεως του ανθρώπου με την σταδιοδρομίαν καί την μοράν του, ο Κάρολος Κάσελ, άνεκάλυψε πραγματικόν σύνδεσμον μεταξύ της ήμέρας καί του μηνός της γεννήσεως των ανθρώπων καί της ιδιοφυίας των. Είς παρόμοιον συμπέρασμα κατέληξαν καί ο σοφός Αγγλος έρευνητής κ. Αϊσλαντ ως καί ο Έλ-

βετός Ιατρός Τράμερ.

Ο κ. Κάσελ, ο τελευταίος έρευνητής της νέας επιστήμης, της έπιρροής της γεννήσεως καί της μοίρας του ανθρώπου, επαγγέλλεται μέν τόν δικηγόρον, άλλ' επί πολλά όμως έτη έσπούδασε τά βιολογικά έκείνα φαινόμενα που ο λαός ονομάζει ιδιοφυΐαν.

Κληρονομικότης, περιβάλλον, φυλή, χώρα της γεννήσεως καί πρώτη εκπαίδευσις, έμελετήθησαν άπαντα ως πιθανοί συντελεσται προβλέψεως της σταδιοδρομίας ανθρώπων, οι όποιοι υπήρξαν αρχηγοί έθνών ή απέβησαν παράγοντες της πρόόδου της ανθρωπότητος.

Οι πρώτοι έξ, οι καλλίτεροι μηνες του έτους.

Από τας μελέτας λοιπόν του Κάσελ αποδεικνύεται ότι ή πλειονότης των φιλοσόφων, μεγάλων στρατιωτικών, πολιτικών, καλλιτεχνών, μουσουργών, γεννήθησαν κατά τους πρώτους έξ μηνας του έτους.

Είκοσι πέντε παραδείγματος χάριν διάσημοι φιλόσοφοι γεννήθησαν μεταξύ των μηνών Ιανουαρίου καί Ιουλίου, σαράντα μουσουργοί γεννήθησαν έπίσης κατά τό ίδιον εξάμηνον, έν ω μόνον πέντε γεννήθησαν μεταξύ Ιανουαρίου καί Ιουνίου, έν ω κατά τό υπόλοιπον μέρος του έτους μόνον δεκαπέντε.

Με τους κληρικούς έν τούτοις καί τά άλλα επαγγέλματα συμβαίνει τό αντίθετον. Είκοσι έπτά διακεκριμένοι κληρικοί γεννήθησαν τό δεύτερον εξάμηνον του έτους, ήτοι μεταξύ Ιουλίου καί Δεκεμβρίου ένθ' μόνον τρεΐς κατά τό πρώτον εξάμηνον.

Ο κ. Αϊσλαντ, ο έτερος των ασχολουμένων με τά αστρολογικά προβλήματα, έδημοσίευσε μελέτην εις σοβαρώτατον άγγλικόν περιοδικόν, στατιστικόν της ήμέρας, καί του μηνός των γεννήσεων. 2650 προσώπων, ή διογραφία των όποιών περιλαμβάνεται εις όλα τά εγκυκλοπαιδικά λεξικά του κόσμου, πράγμα που δείχνει ότι τά πρόσωπα ταύτα είχαν κάτι τό εξαιρετικόν, κάποιαν άνωτέραν της συνήθους διανοητικήν ικανότητα.

Από την έρευναν αυτήν φαίνεται ότι ο Φεβρουάριος είναι ο μήν κατ' ά τό δυνατόν γεννήθησαν τά περισσότερα των προσώπων τούτων καί τά διασημότερα.

Από τους διασημότερους Αμε-

ρικανούς, τους περιλαμβανομένους εις τόν κατάλογον του Αϊσλαντ, δώδεκα γεννήθησαν τόν Φεβρουάριον, έπτά τόν Απρίλιον, δεύτερον καλορίζικον μήνα, έξη τόν Μάιον, τόν Ιούνιον καί τόν Ιούλιον, καί άνά πέντε τόν Σεπτέμβριον καί Δεκέμβριον.

Αλλ' ελαι αυτάί αι διαβεβαιώσεις όσον άφορά τας σχέσεις μεταξύ των γεννήσεων του ανθρώπου καί της μοίρας του ή της ιδιοφυίας του, πρέπει νά συγκριθούν πολύ προσεκτικώς, λέγει καί ο δόκτωρ Κάσελ καί ο κ. Αϊσλαντ, με άλλ' α γεγονότα. λαμβανόμενων ύπ' όψιν όλων των δυνατών εξηγήσεων των γεγονότων αυτών.

Ο κ. Αϊσλαντ επιμένει ότι πρέπει νά ληφθί ύπ' όψιν αίφνης περισσότερον παρ' ότι ελήφθι έως τώρα, ή διαφορά εις την θνησιμότητα των παιδιών από μηνός εις μήνα. Καί τούτο διότι άν ή θνησιμότης είναι μικρότερα τόν ένα μήνα παρ' ότι τόν άλλον, είναι φυσικόν εις τόν μήνα της μικρότερας θνησιμότητος όπου γεννώνται περισσότερα παιδιά, νά κάνη ή φύσις την επιλογήν των ιδιοφυών καί μεγαλοφυών όλων των κλάδων.

Ο Έλβετός Ιατρός Τράμερ έζητάσε τό ζήτημα καί από άλλης άπόψεως καί με άλλον πνεύμα, χωρίς δέ νά γνωρίζη τας έρεύνας του Κάσελ καί του Αϊσλαντ έφθασε εις παραπλήσια με τά ιδικά των καί αυτός άποτελέσματα.

Ο κ. Τράμερ είναι Ιατρός έσωτερικός εις ένα φρενολογικόν ίδρυμα του κατονίου του Σαλέρν της Έλβετίας, καί κατήρτισε τόν πίνακα γεννήσεως 3100 φρενοπαθών νοσηλευθέντων εις τό ίδρυμα μεταξύ του 1876 καί 1927.

Από τόν πίνακα αυτόν φαίνεται ότι οι περισσότεροι φρενοπαθείς γεννήθησαν τόν Φεβρουάριον όπως ακριβώς καί οι περισσότεροι μεγαλοφυείς (κατά τας στατιστικάς του Αϊσλαντ καί του Κάσελ), πράγμα τό όποϊον επικυρώνει την γνωστήν θεωρίαν της σχέσεως της παραφροσύνης με την μεγαλοφυΐαν.

Ός Ιατρός ο κ. Τράμερ, προσπαθεί νά εύρη μίαν βιολογικήν έρμηνείαν του φαινομένου τούτου. Καί πιστεύει ότι ή έρμηνεία πρέπει νά άναζητηθί εις την μεγαλοφυΐαν των μητέρων καί των παιδιών, καί εις την ποσότητα των διαταμινών που τρώγουν. Τόν χειμώνα οι Έλ-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

—Πώς έκοιμώντο οι Έλληνες καί οι Αιγύπτιοι.

Η σημασία την όποϊαν δίδομεν έλοι εις την κλίνην επί της όποιας τόσον μακαρίως άναπαύμεθα, εις μεγίστη καί σημερον. Κατά τους παλαιούς χρόνους δέν ήτο μικρότερα, δι' ο καί διάφορα είδη κλινών υπήρχον, είτε άναπαυτικών, είτε πολυτελών, άλλα υπήρξαν όμως καί έποχή, κατά την όποιαν ούδεμία έγένετο χρήση κλινών.

Αληθινή πατρις των συνήθων κλινών όμολογείται ή Αίγυπτος, όπου έξ άμνημονεύτων αιώνων κατασκευάζοντο κλίναι όχι μόνον από ξύλον, άλλα καί από σίδηρον, χαλκόν καί μέλιστα καί άργυρον. Ός προσκεφάλαιον μετεχειρίζοντο δρα-

βετοι του καντονίου τούτου τρέφονται με τροφάς πτωχάς από άπόφεις ζωτικών ούσιών καί διταμινών καί δι' αυτό τά παιδιά που κυφοροούνται κατ τους φθινοπωρινούς ή χειμερινούς μήας έχουν άσθενές νευρικόν σύστημά καί είναι επιρρεπή εις την φρενοπάθειαν.

Αί καιρικά καταστάσεις, ο ήλιος, επιδρουν έπίσης—κατά τόν κ. Τράμερ πάντοτε—όπως έπίσης καί διάφοροι άλλοι παράγοντες. Ο άέρας, τό νερό, ή κατοικία, τά ένδύματα καί πρέπει όλαι αυτοί οι παράγοντες νά εξετασθύν άν θέλωμεν νά φθάσωμεν εις κάπως θετικά συμπεράσματα, όσον άφορά την σχέση των μηνών κατ' ά τους όποιους γεννώνται οι άνθρωποι καί της καλής ή κακής ζωής καί σταδιοδρομίας που τους επιφυλάσσει ή γέννησίς των.

Δέν είναι δέδαια όλα αυτά επισημονικά αλήθεια, άλλα άπλαϊ υπ' όθεσις μή δυνάμεναι προς τό παρόν τουλάχιστον νά επιβεβαιωθύν. Αλλά καί άπλαϊ όμως υποθέσεις έν είναι, αποδεικνύουν πόσον δίκαιον είχαν οι παλαιοί σοφοί, νά δίδουν την σημασίαν που έδιδαν εις τόν μήνα της γεννήσεως. Καί αποδεικνύουν άκόμη, ότι οι τόσον περιφρονημένοι σήμερα αστρολόγοι, ήταν ευφύστεροι ίσως καί ικανώτεροι από τους σημερινούς αντιπροσώπους της επιστήμης των. Οι αστρολόγοι ήταν πράγματι άνθρωποι, οι όποιοι όταν πρό πάντε ή έξη χιλιάδων έτών έκαμναν παρατηρήσεις εις τόν ούρανόν της Βαβυλώνας, τας έκαμναν όχι μόνον διά θεωρητικούς, άλλα καί διά πολύπρακτικούς λόγους.

χύν κορμόν ξύλου μετά μικρού κοιλώματος εις τό μέσον, όπου άναπαύετο ή κεφαλή.

Την μεγάλην του σοφίαν διεδράνωσεν ο Σολομών, κατασκευάσας κλίνην εκ των κέδρων του Λιβάνου μετά χρυσοῦ βάθρου, σιδηρών στηριγμάτων καί των εκ Τύρου πορφυροχρόσων σκεπασμάτων.

Κατά τους αρχαίους χρόνους ή κλίνη έ χρησίμευε καί ως άνάκλιντρον, επί του όποϊου άναπαύοντο όσοι ήσαν κουρασμένοι εκ της εργασίας της ήμέρας. Τά προσκεφάλαια έτίθεντο επί της κλίνης μόνον την νύκτα, τά έγείζον δέ με μαλλίον, βάμβακα, πτερὰ κλπ. Αί σιδηραί κλίναι έπίσης δέν είνεφεύρημα των νεωτέρων, ούτε τά στρώματα καί τά ελαστικά. Τά τελευταία αυτά έφιλοπόνουν οι Αιγύπτιοι όχι εκ χάλυβος άλλα εκ καλάμων ή εκ κλάδων φοϊνίκος. Εκ του Ηρόδοτου είνε γνωστή ή πολυτελεστάτη κλίνη του Ξέρξου, ή όποία είχε πόδας άργυρούς, άψίδα πλεγμένην εξ άνθέων καί όλα τά μυστήρια της κοσμητικής τέχνης. Οι Έλληνες των αρχαιοτέρων χρόνων πολύ όλγρον έφρόντιζον περί μαλακής κλίνης, διότι είχαν την ιδέαν ότι ο έγειρόμενος την πρώτην καί μη αισθανόμενος πόνους εις τά όστα του ένεκα του σκληρού της στρωμνής έκθηλύνεται. Βραδύτερον ήγνώθησαν την αξίαν της κλίνης καί προεβίβασαν ταύτην εις τελειότητα διά της έμφύτου φιλοκαλίας των.

Οι Ρωμαίοι όχι μόνον έμιμήθησαν τους Έλληνες, άλλα καί υπερέβαλλον αυτούς κατ' την μαλακότητα. Ο Κικέρων κατακλινόμενος επί της μαλακής του κλίνης μετά τό φαγητόν έλεγε: «καί αύριον είνε ήμέρα». Ιδιαίτερον της Ρωμαϊκής κλίνης χαρακτηριστικόν ήτο τό μέγα ύψος, ένεκα του όποϊου πολλοί ήναγκάζοντο νά μεταχειρίζονται θράνια όπως άναβώσιν. Συνήθως υπήρχον προς τούτοις έν Ιταλία καί άψίδες.

Κατόπιν, ή Γερμανική έγκράτεια έξήλειψε καί αυτήν την άνάμνησιν άναπαυτικών κλινών. Μόλις κατ' την ΙΓ' καί ΙΔ' έκαιονταετηρίδα άναφαίνοντο όπωσδήποτε κομψαί κλίναι, άνήκουσαι άποκλειστικώς εις βασιλείς καί αυλικούς. Ακολούθως εισήχθησαν αι μέχρις ήμών διατηρούμεναι άψιδωται καί αίπιλωται κλίναι, διότι ως οι μεσημβρινοί λαοί διетήρησαν τά στρώματα, ούτως οι βόριοι προετίμησαν τά πτύλλα. Αψ' ότου δέ ο Ιωάννης

Κλάρικος τή 1813 επενόησε τας έξ ελαστικού διά του άέρος πληρουμένας κλίνας, ή νεωτέρα τέχνη καί φιλοκαλία έφευρε διάφορα είδη διά την άνακούφισιν των άσθενών καί την Σαρδαναπάλειον άναπαυσιν όλων ήμών των άλλων.

—Τύραννοι.

«Υδρις φυτεύει τύραννον» είπεν ένας από τους ποιητάς μας. Αί κατ' ά μέρος ύβριστικαί ύπεροψία, καταφρονήσεις καί ανισότητες πολίτου προς πολίτην, φυτεύουν, ποτίζουν καί ριζώνουν τους τυράννους. Μήν υποφέρετε διά τους οικτιρμούς του Θεού, φίλοι όμογενείς, νά φυτευθί τοιοῦτον δένδρον άναμεταξύ σας. Αυτό δέν όμοιάζει τά άλλα δένδρα. άφού μίαν φοράν φυτευθί, ούτ' άνομβρία, ούτε πολυμορβία, ούτε καών, ούτε παγετός τό βλάπτει. πασα γή είνε καλή δι' αυτό. εις όλα τά κλίματα ευτυχεί παντού ριζώνεται ευκόλως, καί πολλά μικρόν καιρού διάστημα εξαπλώνει τά φύλλα του καί σκεπάσει τών πολιτών τους όφθαλμούς με της δουλειας τό σκοτός, φράσσει τας ακοάς καί παραλύνει τας χείρας των, ώστε ούτε βλέπουν, ούτ' άκούουν, ούτε δύναμις πλέον εις αυτούς μένει νά τό ξεριζώσωσι.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

—Ο νόμος του Αύντς

Ο νόμος του Αύντς—τό λυντάρισμα—ο όποιος σημαίνει την άμεσον θανάτωσιν ενός προσώπου χωρίς καμμίαν καταδικαστικήν άπόφασιν δικαστηρίου, εφαρμόζεται άκόμη καί τώρα πολύ συχνά εις τας Ηνωμένας Πολιτείας, πρό πάντων δέ εναντίον των Νέγρων. Η προέλευσις καί ή ιστορία του νόμου αυτού δέν έχουν τελείως εξακριβωθί. Μία όμως άμερικανική έφημερίς παρέχει τας κατωτέρω πληροφορίες επί του ζητήματος τούτου :

Ο Τζών Αύντς έζησε κατ' ά τόν 16ον αιώνα, ήτο δέ δικαστής εις μίαν εκ των πολλών πόλεων, που έσχηματίζοντο την εποχήν εκείνην εις Αμερικήν. Είς τας πόλεις αυτές υπήρχον τότε πολλοί Νέγροι καστανάδες, κατέφευγον δέ έπίσης καί πολλοί λιποτάκται αχμάλωτοι καί κατάδικοι δραπέτες όντες από τά κάτεργα. Όλοι αυτοί οι ξένοι διαπράττον παντός είδους ύπερβολάς καί παιτοειδή εγκλήματα. Ο Τζών Αύντς, άνθρωπος δραστήριος καί χωρίς όκνην, τους έτιμώρει άμειλίχως. οι συμπολίται

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Θά κατορθώσω όμως να συλλάβω τα άσύληπτα, τα ιερά, τα θεία ιδανικά που έχει μια καρδιά Έλληνιδος;

Θέλω να γράψω κάτι που με φλογίζει, κάτι που με κάνει με θεία υπερηφάνεια ν' αντικρύζω καθένα όχι Έλληνα, να γράψω για ένα αίσθημα που τρέφει ή καρδιά μου για τον θεόν ξρωτα που αλοθάνομαι στη μεγάλη Γαλανή "Ανασσα, στην "Ελλάδα.

Μόνον την τύχη εκείνων έπόθησα, που διαβαίνοντες τ' άγκαθύνει μονοπάτι της ζωής, άφησαν ζωντα-εά ίχνη της διαβάσεώς των, άφη-καν της σελίδες της αίματοβαμμέ-νης ιστορίας μας, το όνομά τους με γράμματα χρυσά γραμμένο. "Α! μόνον την τύχη εκείνων έπόθησα που και πεθαμένοι ζουν.

Μακαρίζω τους ήρωας που ή "Ελλάς σπεφάνωσε με άμείραντο δάφνης στεφάνι και ζηλεύω μια "Αγραυλον, μια Μπουμπουλίνα, μια Δέσπω, μια Τζαβέλαίνα, μια Μά-

τον όμως, διά να καταστήσουν πιδ άποτελεσματική την προστασίαν του δικαστού των τον περιέβαλλον με άπεριόριστον έξουσίαν, την ό-ποίαν και μετεχειρίσθη με μεγά-λην έλευθεριότητα. Αί καταδίκαι, τας όποιας άπήγγελλε, τόσον εις τας άστικές όσον και εις τας ποι-νικές υποθέσεις, ήσαν άνέκκλητοι και έξετελοούντο πάραυτα. Κατά συνέπειαν δέν είναι άκριβής ο ό-ρος : "νόμος του Δύντες", διότι ο Δύντες δέν έδημιούργησε νέον νό-μον, άλλ' έφάρμοξε τούς υπάρχον-τας νόμους εις όλην των την αυ-σιγηρότητα. "Αρα, όταν το πλήθος, εξαπτόμενον συνεπεία ενός τρομε-ρού εγκλήματος, υποκαθιστά τον τακτικόν δικαστήν και τιμωρεί επί τόπου τον ένοχον, δέν εφαρμόζει βέβαια τον δήθεν νόμον του Δύντες. "Απλώς εκδικείται, χωρίς μάλιστα να είναι βέβαιον ότι πάν-τοτε καλώς τιμωρεί. Διά τουτο τα δικαστήρια καταδικάζουν ποινικώς τούς λυνταριστάς συνήθως όμως ή δίωξις αβτη εινε εικονική και οι λυνταρισται άθωώνονται.

Λίαν προσεχώς το «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ» θά εμφανισθῇ με ριζικάς ανα-καινίσεις, με νέον αίμα, νέαν ζωήν, νέαν μορφήν. Αναμείνατε.

ρω της Δήμνου. Και ετι ζηλεύει τις δέν έχει παρά να τό μιμηθῇ. "Αλλά πώς; Πρέπει άραγε ν' απο-γορευθῇ με την σκεψιν ότι οι ύψη-λοί μου ποθοι θά μείνουν μόνον πό-θοι, γιατί οι χρόνοι που έξησαν έ-κεινες και άπηθανάτισαν τα τιμη-μένα όνόματά τους με την άμίμη-τον άνδρείαν και γενναιοψυχίαν τους παρήλθον άνεπιστρεπτεί; "Ο-χι! ποτέ. "Αν δέν μου δίδεται ή ευκαιρία σήμερα να κρημνισθῶ ά-πό της "Ακροπόλεως για να σωθῇ ή Πατρίς μου, να κυβερνήσω ένα ναράβι που θά γείνη καταστροφεύς του έχθρου της, να πέσω άπό τό Ζάλογγο, να πολεμῶ σάν Γίγας, μου άνοίγεται όμως εις τό μέλλον ένα μεγάλο στάδιο δράσεως. Τῆς "Ελληνίδος Μητρός.

"Ιδού τό ιερώτερον ιδανικό που τρέφει άπό τώρα ή καρδιά μου. «Ν' άναδειχθῶ μια μέρα μητέρα, επως με ζητεῖ ή "Ελλάς. Να της δώσω στιβαρούς δραχίλους έτοιμούς να υπερασπίζωσι τά δικάιά της» να της δώσω "Ελληνας ψυχῇ τε και φρονήμασι, να της δώσω τέκνα άν-τάξια των όνείρων και πόθων της φυλής μας.

Δέν θά είμαι ήρωῆς. Θά είμαι όμως Μητηρ "Ελληνος. "Οποία τι-μή. "Οποία ύψηλή υπερηφάνεια να είμαι μήτηρ ήρωος! Ν' άποθῶ μη-τρικήν άγκάλην και ν' άποθῶ φιλ-λημα σιτοργικῶ και υπερήφανο στο-τιμημένο μέτωπο ενός Νικητοῦ παι-διοῦ μου; "Η να κλαύσω, όταν έχ-θρικό βόλι τον ρίψει στη μάχη νε-κρόν, με γλυκειά παρηγοριά άπ' την εόγνωμοσύνη, που θάχη σε μέ-να ή Μεγάλη Μάνα, που για την τιμή και δόξα της θάχει σκοτωθῇ;

Ναί! θέλω να γείνω μητέρα, άλλά τοιαύτη, ώστε να συνεχίσω την δράσιν εκείνων τας όποιās ή "Ελλάς προβάλλει στα μάτια μου ως πρό-τυπα. Και δέν εινε δύσκολο σε μια "Ελληνίδα που αισθάνεται ότι εινε

άπόγονος μητέρων, αίτινες άνέδει-ξαν Θεμιστοκλείς και Κίμωνας, Γρηγορίους και Χρυσοστόμους, Κα-νάρηδες και Διάκους, που άνέδειξαν χθές ακόμη έκπορθητάς του Μπι-ζανίου, Κιλκίς, να παραδειγματι-σθῇ, να γείνη άνταξία εκείνων ά-πόγονος έκπληροῦσα έν αληθεῖ έπι-γνώσει τον ύψηλόν προορισμόν της και ίκανοποιῶσα τά ιδανικά άτινα φύσει εὔτως εἰπεῖν θάλλουσιν εις τας πτυχάς της "Ελληνικής καρ-δίας.

ΤΟΥΛΑ ΤΖΑΒΑΡΑ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΑ-Ι-ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Κάλιο γαϊδουρόδενη παρά γαϊ-δουρονύρενε.

— Τό στραβό τό ξύλο ή φωτιά τό σιάχνει.

— "Οτι άκούς στη γειτονιά σου παντέχενετα στη γωνιά σου.

— Μήκουτσολάγιασες : Κουτσά θά περπατήσης.

— Πώς πάναι οι κουτσοί στον "Αδη ; ό ένας πίσω άπό τον άλλον.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΒΛΕΨΙΑΙ

"Ενεκα της άλλανῆς του τυπο-γραφείου και της παρεμπεισούσης Μ. "Εβδεδάδος, ή στοιχειοθεσία του παρόντος φύλλου έγεινεν κά-πως βεβιασμένη. Διά τουτο και εις την πρώτην σελίδα του παρόντος, εις τό άρθρον «"Α ν ά σ τ α κ α ι Σ υ δ ω "Ε λ λ ά ς» και εις τον στίχον, πότε λοιπόν πότε θά δι-καιοῦμεθα και ήμεῖς οι Έλληνες να σ α λ π ί σ ω μ ε ν... έγεινε να ελπίσωμεν, ωσάτως του αιθέ-ρος της των χρωμάτων. Έ-γεινε χωμάτων, επίσης του "Ε κ κ λ η σ ι α σ τ ο υ... έγεινεν εκ-κλησιαστού τροπαρίου.

"Από του επομένου όμως φύλ-λου ή τε στοιχειοθεσία και ή έν γένει καλλιτεχνική εμφάνισις του «"Ε γ ε ρ τ η ρ ι ο ν» θά γί-νεται άμειμπη, πράγμα τό όποιον έγγυάται άπολύτως ή φιλοτιμία και προθυμία του προσωπικού του Νέου Τυπογραφείου μας.

ΑΠΟ ΤΟ ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑΣ

"Επανερχόμεθα εις τούς ώραίους χρόνους : "Ισως. Και κατά τούς ώραί-ους εκείνους χρόνους, ώραίους δέ κατά ύποκειμενικήν διάθεσιν, κατά ψυχικήν τούτέστιν έξαρσιν και ευγέ-νειαν, εις όλας τας μεγάλας πράξεις, εις όλας τας ευγενικάς χειρονομίας του Γένους μας ήγούντο οι θεσηκευ-τικοί "Αρχηγοί και όταν τυχόν δέν "Η-γούντο έσυμπαρέδρευαν με τούς "Ηγου-μένους. Οι ώραίοι εκείνοι χρόνοι, κα-τά τούς όποιους τά δύο μεγαλουργά-αίσθηματα, πατριωτικόν και θεσηκευ-τικόν, άδελφωμένα και άχώριστα, έ-θέρμαιναν, εφλόγιζαν την ψυχήν κάθε "Ελληνος και εις μίαν αδιάπτω-τον πρὸς τας ώραίās χειρονομίας ρο-πήν την διετήρουν, παρήλθον.

Τό πνεῦμα τότε του "Ελληνος, δυνα-τόν να ήτο άσθενές, άλλ' ή ψυχῇ του πανίσχυρη, πανέμορφη, μεγαλειώδης. Μετά την πάροδον των χρόνων εκεί-νων οι όροι άντεστράφησαν δυστυχώς. Τό πνεῦμα άνήλθεν άλλ' ή ψυχῇ κα-τήλθεν. Τό πνεῦμα άνεπτύχθη άλλ' ή ψυχῇ έχρησώθη. Συνέβη τούτέστι τό φρικαλεώτερον δυστύχημα διά την χώραν μας. Τό θεσηκευτικόν αίσθημα έμειώθη, οι τύποι κατέπνιξαν την ούσίαν, ή πρὸς τά μεγάλα και ύψηλά ένδιάμετος ροπή έσβεσθη και οι "Αρ-χηγοί της "Εκκλησίας έχασαν την αἰ-γλήν των και αι μεγάλοι έθνικαι και κοινωνικαι χειρονομίαι δέν τούς ευρι-σκαν πια εις την πρώτην γραμμήν. Και όταν τυχόν τούς ευρισκον, τούς ευρισκον χωρίς θερμοῦργόν ψυχήν, χωρίς την θείαν πνοήν, και πολλάκις χωρίς άνιδιοτέλειαν.

"Ο "Αρχιεπίσκοπος "Αθηνών κ. Χρυσόστομος μαζί με την πολυμαθει-άν του και μαζί με την πνευματικήν έμβριόθειάν του, μαζί τούτέστιν με την έξ αντικειμένου σοφίαν του και μαζί και με την έξ ύποκειμένου τοι-αύτην, μάς έμφανίζεται σήμερα άνα-στηνάντων και τας ψυχικάς ροπας πρὸς τας μεγάλας έθνικάς εὔποιās των παλαιών θεσηκευτικῶν "Αρχη-γών. Και εις μίαν δυσκολωτάτην έ-θνικήν στιγμήν, και εις μίαν δεινήν οικονομικήν στενοχωρίαν της πατρί-δος, ο "Αρχιεπίσκοπος "Αθηνών, αἰ-ρεται εις τό ύψος της περιστάσεως και καλεῖ τά τέκνα της πατρίδος να την συντρέξουν να έξέλθῃ του οικο-νομικοῦ άδιεξόδου τό όποιον την έ-παπειλει, προσφέρον έκαστον και κα-ταθέτων εις την "Αρχιεπισκοπήν τά χρυσά του αντικείμενα.

Χειροκροτούντες την ώραίαν χειρο-νομίαν του "Αρχιεπισκόπου "Αθηνών, χαίρετίζομεν συγχρόνως έν τη χειρο-νομία ταύτη και την άπαρχήν μιας νέας ζωῆς του έλληνικοῦ κλήρου, ά-ποτινάσσοντος πρώτον την νάρκην, ή όποία μάς έχει καταλάβει όλους, ζωῆς θερμοῦργότερας και προθυμωτέρας, ν' άναμιχθῇ ενεργότερον και επιδιώξῃ έπιμονώτερον την ψυχικήν άφύπνι-σιν των πολιτῶν έξ ενός, τό ξανα-ζωντάνεμμα του θερμοῦργού ένδια-φρόντος αὐτῶν ὑπέρ της χώρας των έξ ετέρου.

ΑΧΕΠΑΝΣ - ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δροσόλουσα της "Ελλάδος βλαστά-ρια μετεφυτεύθησαν, προσκαίρως τά περισσότερα, εις την Μεγάλην "Αμε-ρικανικήν Συμπολιτείαν. "Εβύζασαν τούς πλουσίους χυμούς της. "Εποτί-σθησαν άπό τά νάματα της. Τό έλλη-νικό στημόνι ὑφάνθηκε με άμερικα-νικό φάδι. Και ιδού, παρήγαγε τούς "Αχέπανς. Με ψυχὴν έλληνικήν, με σκέψεις άμερικανικάς. Ούτε τό μεγα-λείον της νέας πατρίδος των, ούτε ή αἰγλή της μεγάλης δυνάμεώς της, κα-τέπνιξαν την άγάπην των πρὸς την παλαιάν πατρίδα και ο πανδαμάτωρ χρόνος απέβη άνίσχυρος έν τη παν-τοδυναμίᾳ του να καταισγήσῃ την ά-ναμμένην διαρκῶς νοσταλγίαν των πρὸς την μακρινήν μικράν χώραν εις την όποίαν κατά πρώτον είδον τό φῶς και έρραντίσθησαν άπό τά μῦρα της και άπό τις πλούσιες όμορφίες της. Και όταν ή νοσταλγία των κορυ-φούται, ιδού τους, κουνιστοί και λυ-γιστοί μάς ξεμπαρκάρουν μαζί με τά χελιδόνια και τις μυρωδιές της άνοι-ξῆς, εις τό κλεινόν της Παλλάδος "Αστν, ὑπό τον γλαυκόν της "Αττικής γῆς οὐρανόν. "Ο "Δήμος των "Αθη-ναίων τούς ὑποδέχεται, ο "Δήμαρχος Μεροκούρης τούς προσφωνεῖ με προσ-φώνησιν μάλλον ποιητοῦ παρά ια-τροῦ, με προσφώνησιν έμπνευσμένην άπό τις ποιητικές χάριτες της "Ανοι-ξιάτικης εποχῆς και άπό τούς ζωντα-νούς έθνικούς παλμούς του αἰθα-λοῦς "Δημάρχου. Διότι τότε "Δήμαρχον Μεροκούρη διακρίνουν τρεῖς ζηλευ-τές ιδιότητες : Τό λεβέντικο παρά-στημά του, τό αἰθθαλές γῆρας του και ή άγῆρατος ψυχική του αλκή. "Ας του εὔχηθῶμεν και τεταρτην, την μα-κροβιότητα, ή όποία άλλωστε άποτε-λεῖ και φυσικήν συνεκδοχήν των τρι-ῶν πρώτων.

Εἰς την ώραίαν προσφώνησιν του Δημάρχου "Αθηναίων άπήντησεν δι' ώραιότερας άντιφωνήσεως ο άρχηγός των "Αχέπανς κ. Μπούρας. Κάθε φράσις της όποιās συνεδιάζε την ω-ραιότητα της σκέψεως και τό καλλι-τεχνικόν λάξευμα του λόγου, άπετέ-λει καλλιτεχνικόν δοκίμιον, ό-μοιον πρὸς τούς άπαράβλητους τούς στύλους του "Ολυμπίου Διός.

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Εἰν' ή γυναικα θεσσαυρὸς πολύτιμος [κι' αξίζει γιατί παντοῦ χαρά σ'ορπά τό πάν έ- [ξευγενίζει. Σάν έχει χάρις και τιμή εἶναι μικρά [Παγόδα στρωμένη με λευκοῦς λωτούς, με κρί- [να και με ρόδα. "Ως έρωμένη τ' "Απριλίου τό ρόδον [Ιομοιάζει ως σύζυγος τά βάσανα του βίου με- [τρίαζει. ως άδελφή στα στήθη σου παρηγο- [ρίαν ζύνει, ως κόρη σε γηγορομεῖ σε ράβει και [πλύνει. Καί ως αξιολάπητος και σεβαστή μη- [τέρα [τέρα γονατιστή παρακαλεῖ για σένα νόχτα [μέρα [μέρα (Μετάφρ. εκ του "Ινδικού)

"ΧΑΙΡΕ ΚΡΗΤΗ ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΗ,

Οι έν "Αθήναις Κρήτες είχαν σχη-ματίσει πέντε Συλλόγους, ήτοι «Λευ-κά "Ορη», «"Αρκάδι», «Κνωσός», «Πραισός» και «Δρήρος», άντιπρο-σωπεύοντας τούς πέντε νομούς της Κρήτης. Κατόπιν κάποιας κολής έμ-πνεύσεως άπεφασίσθη ή ένωσις των εις ένα, όστις, «άμ' έπος άμ' έργον» οργανωθείς ώνομάσθη «"Ενωσις Κρητών». Αί άρχαιρεσίαι του έγιναν και ο ίατρος κ. Μ. Σακόρραφος, Κα-θηγητής του Πανεπιστημίου, εξέλεγή πρόεδρος. Τά έγκαίνια του έγιναν την παρ. Κυριακήν και μετ' τον ά-γιασμόν ο πρόεδρος του κ. Σακόρρα-φος έκαμε μίαν προσφώνησιν ή ό-ποία είχε τό μεγαλείτερον χάρισμα των τοιούτων προσφωνήσεων : ήτο συντομωτάτη. Περιωρίσθη εις δέκα καλοβαλμένα λόγια και τίποτε πλέον.

"Ανεφέρμεν τό γεγονός τουτο του Συλλόγου των Κρητῶν διά κάποιαν γενικωτέραν αὐτοῦ σημασίαν, διότι χτυπά την διαίρεσιν, την Ρωμαϊκήν διαίρεσιν, ή όποία παντοῦ και πάντι-τε προέρχεται άπό τό φοβερώτερον Φυλετικό μας ελάττωμα : την φιλο-πρωτίαν και τά συμπαρομαρτοῦντα εις αὐτήν, "Αρχομανίαν, φιλοδο-ξίαν κλπ. Εἰς την φιλοπρωτίαν του "Ελληνος όφείλονται οἱαι του αι διαίρεσεις, διενέξεις, φαγομάρες και συμφορές.

"Η φιλοπρωτίες και άρχομανίες των έν "Αθήναις Κρητῶν τούς έκα-ναν να έχουν αντί ενός πέντε συλ-λόγους έν "Αθήναις.

"Ηδη, διά της ένώσεώς των, αἶρον-ται ὑπεράνω του όλεθριωτάτου φυ-λετικοῦ έλλαττώματος, έτοιμοι να βα-δίσουν τον δρόμον της συμπνοίας καταπνίγοντες κάθε μικροσρεπή φω-νήν φιλοπρωτίας και άρχομανίας. "Ε-ξβαίρομεν τό γεγονός και τό προβά-λωμεν ως ὑποδειγματισμόν εις τούς άπανταχοῦ "Ελληνας. Καταπνίξετε, φ' πανέλληνες, την φιλοπρωτίαν σας, της όποιās αναγκαίον επακόλουθον εἶνε ή διαίρεσις, ήτις πάλιν παντοῦ και πάντοτε έφερε και θά φέρῃ την συμφοράν και την καταστροφήν. «"Εν τῇ ένώσει ή ίσχύς». "Αλλά με τό φοβεροποιόν μικρόβιον της φιλο-πρωτίας δέν επιτυγχάνεται ή ένωσις και κατά συνέπειαν και ή ισχύς. Ζή-τω, λοιπόν, ο ένωσις, κάθε ένωσις και μαζί μ' αὐτήν και ή «"Ενωσις των Κρητῶν».

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἦτον ἓνας καλλιτέχνης μιὰ φορὰ κ' ἐξωγράφιζε μιάν εἰκόνα. Ἄλλοι καλλιτέχνη εἶχον χρώματα πλουσιώτερα καὶ σπανιώτερα, κ' ἐξωγράφιζον σπουδαιότερες εἰκόνες. Αὐτὸς ἐξωγράφιζε τὴ δική του μ' ἓνα χρώμα ποῦ ἦτο ἓνα θαυμαστὸ κόκκινο φέγγος ἐπάνω καὶ κάτω, γέγοντας: «Μὰς ἀρέσει τὸ φέγγος».

Οἱ ἄλλοι καλλιτέχνη ἤρχοντο καὶ ἔλεγαν «Ἀπὸ ποῦ τάχα πέρνει τὸ χρώμα του αὐτοῦς», τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ αὐτὸς ἐχαμογελοῦσε κ' ἔλεγε. «Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ» κ' ἐδοῦλεν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Κ' ἐπῆγε ἓνας πέρα στὴν Ἀνατολή καὶ ἀγόρασε πολὺτιμες βαφές, κ' ἔκαμε ἓνα σπάνιο χρώμα, κ' ἐξωγράφιζε μὲ ὑστερα ἀπὸ ὅλιν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰκόνα ξεθώριαζε. Ἄλλος ἐδιάβαζε στὰ παλαιὰ βιβλία κ' ἔκαμε ἓνα χρώμα πλούσιο καὶ σπάνιο, ἀλλὰ ὅταν τὸ ἔβαλε στὴν εἰκόνα ἦταν νεκρὸ.

Ὁ καλλιτέχνης ὅμως ὅλο κ' ἐξωγράφιζε. Ὁλοένα τὸ ἔργον ἐοικνίκε κοκκινιώτερο, καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐχλωμίαιε χλωμότερος. Ἐπὶ τέλος μίαν ἡμέρα, τὸν ἤσαν πεθαμμένο ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα του καὶ τὸν ἐσήκωσαν νὰ τὸν θάψουν. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκύτταζαν γύρω σ' ὅλα τὰ βάζα καὶ τὰ χωνευτήρια ἄλλα τίποτε δὲν εὐρεῖσαν ποῦ νὰ μὴ τῶχαν. Κι' ὅταν τὸν ἐγδυσαν γιὰ νὰ τοῦ φορέσουν τὰ ταφόρουχά του εὐρεῖσαν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του τὸ σημάδι μιᾶς πληγῆς—ἦτον μιὰ παληά, παληὰ πληγή, ποῦ πρέπει νὰ ἦτον ἐκεῖ σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, διότι τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν παληά. Ἀλλὰ ὁ θάνατος ποῦ σφραγίζει ὅλα τὰ πράγματα εἶχε τραβήξει τὰ χεῖλη τῆς καὶ τὴν εἶχε κλείσει.

Καὶ τὸν ἔθαψαν. Καὶ ὁ κόσμος ἀκόμα ἐπήγαινε λέγοντας: «Ποῦ εὗρισκε αὐτὸς τὸ χρώμα του;»

Καὶ συνέβη ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ λησμονηθῇ ὁ καλλιτέχνης—ἀλλὰ τὸ ἔργον ἔζησε.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Καθ' ὅσας τὰς πιθανότητας ὁ λόγος δι' ὃν τρώγομεν εἶνε διὰ νὰ ἀντλήσωμεν ἐκ τῆς τροφῆς χημικὸν τι στοιχεῖον ζωτικότητος ὅπερ ὁ ὀρ-

γανισμός, φαίνεται ἀπαιτεῖ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ στοιχεῖον δὲν γινώσκουμεν. Γινώσκουμεν μόνον ὅτι εἶνε στοιχεῖον ζωτικότητος, ἴσως ὀξυγόνον, ἴσως ἄλλο τι. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ὑπάρχει εἰς ὅσας τὰς οὐσίας ἃς καλοῦμεν τροφάς. Ἀφομοιοῦντες τὰ τρόφιμα εἰς τὸ σύστημα ἀντλούμεν τὸ ἐν αὐτοῖς στοιχεῖον ζωτικότητος. Οἱ μέγιστοι τῶν χημικῶν καὶ βιολόγων ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἀνεύρεσιν συνδυασμοῦ δίδοντος τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἀντλήσιν ζωτικὸν στοιχεῖον ἐν ὅγκῳ ὥς ὅσον τε μικρῷ, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ ἐρευνῆται οὗτοι θὰ εὕρουν τὸ ζητούμενον. Χημικὴ τις βιολογία θὰ ἀναγγεῖλῃ ἡμέραν τινὰ ὅτι κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον ὅπερ ὁ ὀργανισμός μας πεινῶν ἐπείγεται νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὰς σάρκας τῶν ζώων καὶ ἀπὸ τὰς ἵνας τῶν φυτῶν. Τὸ κρέας οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μάζα φυτικῶν οὐσιῶν καὶ μέχρι τινὸς ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐξελέξεως εἰς ὃ εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' ἢ περαιτέρω φάσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπτύξεως ἐπιβάλλει ἔρευναν τρόπου τροφῆς καταλληλοτέρου φυσικῶς καὶ ἀνθρωπινωτέρου ἡθικῶς. Ἡ νέα συνειδησις ἐξανίσταται δλόκληρος κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ σφάζειν ἐμφυχα ὄντα χάριν τροφῆς, καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὥρμησεν ἱκανῶς ὥστε νὰ καθιστᾷ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δραστηρίαν τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ζωτικὸν στοιχείου, ἐντὸς ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐλαχίστης μάζης. Ἐν τῇ μετὰ τούτου χιλιάδες τινὲς ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἡθικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἀντλήσιν ζωτικὸν στοιχεῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς τροφὰς μὴ συναγομένους σφαγῆν. Αὗτοι εἶνε οἱ πρόδρομοι τῆς νέας συνειδήσεως ἣ τις θὰ καταστήσῃ μετ' οὗ πολὺ ἀδύνατον τὴν κρεοφαγίαν ἐκ λόγων βδελυγμίας διὰ τὸ ἀποτρόπαιον αὐτῆς καὶ παρὰ φύσιν. Τότε ἀκριβῶς θὰ συμπέσῃ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ζητούμενου στοιχείου. Αἱ ἀνακαλύψεις φαίνονται συμπτώσεις, ἀλλ' εἶνε πρᾶγματι λίαν γελοισμέναι, διότι τὸ ἀνθρώπινον γένος πάντοτε εὐρίσκει εἰς μεταβατικὴν κατάστασιν ἀπὸ τοῦ χθαμαλοῦ εἰς τὸ ὑπέρτερον ἐκαστον δὲ βῆμα πρὸς τὰ ἄνω ἀπαιτεῖ ἐπιτακτικῶς λεπτότερον θαμνὸν διαίτης, καὶ ἐπειδὴ πᾶσα ἐπιτακτικὴ ἀπαίτησις τῆς προτι-

σης ἀνθρωπίνης φύσεως κατ' ἀνάγκην ἱκανοποιεῖται, ἀφοῦ ἐν τῇ οὐμπαντι ὑπάρχει ἀνεξάντλητος πηγὴ ἱκανοποιούσα πᾶσαν χρείαν, ἀναφύονται αἱ ἀρμόδιαι συνθήκαι εἰς ἀπροσδοκίτως καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ἐμοιάζουν ἄλλοτε πρὸς συμπτώσεις καὶ ἄλλοτε πρὸς κατωρθώματα μιᾶς φυλῆς ἢ ἐνὸς ἀτόμου. Ἐν συμπεράσματι, φυσικῶς καὶ χημικῶς εἶνε ἀδιάφορον πῶθεν ἀντλεῖται τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον, οὐ ἔχει ἀνάγκην ὁ ὀργανισμός, ἡθικῶς δὲ καὶ κοινωνιολογικῶς εἶνε ἀποτρόπαιον καὶ ὀπισθοδρομικὸν νὰ ἀντλήται ἀπὸ τὰς σάρκας τῶν ἐμφύχων ὄντων. Καλλιτεχνικῶς, τί βαρβαρότερον ἐνὸς ἔρθε-δόξου πολυτελοῦς γεύματος; Τί δὲ γρητευτικώτερον τοῦ ἀπλοῦ λιτοῦ φαγητοῦ τοῦ συνιστάμενου ἐξ ὑγίων προϊόντων τῆς γῆς, εὐκόλως παρασκευαζομένου καὶ ἐν ἀληθείᾳ εὐφροσύνην προωγούμενου; Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀναμφιδόλως καρποφάγος, ὅχι κυρίως χορτοφάγος, καὶ δὲν ἔχει οἰοσθήποτε ἡμῶν ἢ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ ἀνάπτυσιν τῆς μεγίστης ποικιλίας τῶν καρπῶν καὶ τῶν καρῶν, ἀπαξιδόμενος βίον ἀπλότητος, ἵνα ἴδῃ ὅτι ὀλιγίστη εἶνε ἡ ποσότης τῆς τροφῆς ἣν ἀπαιτεῖ καὶ οὐχὶ ἐπιμέχθως θὰ τὴν ἐπιτύχαιεν ἀντλῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ζῶν ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς τὴν φύσιν, ἀντὶ νὰ ἀκρωτηριάξῃ ἑαυτὸν ψυχικῶς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ συναγωνισμοῦ, καὶ τῶν ὀλεθρίων ψυχικῶν ἐπιδράσεων αἰτινὰς ἀφαιροῦν πᾶσαν ζωτικότη-τα ἀπὸ τὰ κέντρα τῶν πόλεων. Εἰς τὸν ἀκροτηριασμὸν τοῦτον δέον νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐμμονὴ τῶν πολλῶν εἰς τὴν βαρβαρὸν ἐξιν τῆς κρεοφαγίας ἀλλ' ἢ ἐξελέγξῃ τοῦ γένους δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ἂν τὴν ἀκολουθεῖν πολλοὶ ἢ ὀλίγοι. Ὅταν πρόκειται νὰ κάμῃ ἐν βῆμα, ἐξολοθρεύει πάντας τοὺς μὴ ἀκολουθεῖντας αὐτὴν.

ΠΛΑΤΩΝ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΝ

Τοῦ Ὁρφέα μποροῦσε τ' ἄσμα στοὺς νεκροὺς ζωὴ νὰ δώσῃ· τὸ δικό σου θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ξαναθανατώσῃ

ΕΙΣ ΚΡΥΟΝ ΑΣΤΕΙΟΛΟΓΟΝ

Ἀπὸ τὰ κρύα ἀστεῖά του ποῦθελε νὰ σκορπᾷ· καὶ ὁ ἴδιος κρυολόγησε τὰ τῖναξε καὶ πάει!

Ἐνα βράδυ τοῦ Ἀπριλίου, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δύο ἱππεῖς ὤδουν βραδέως πρὸς τὴν Ρώμην, διὰ τῆς λεωφόρου Via Appia. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο γληκράτη καὶ αἱ ἀνθισμένα πορτοκαλεῖ ἐκδραπίζαντὰ μύρα τῶν ὁλόγυρα εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ὁ εἰς τῶν ἱππέων ἦτο ἄνθρωπος ἄνω τῶν ἐξήκοντα, μὲ φυσιογνωμίαν σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν. Ἡ περιβολὴ καὶ τὸ ὄλον του ἐν γένει ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο εὐγενὴς πατρίκιος, ἀνθύπατος ἢ λεγκάτος τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ ἄλλος, κατὰ πολὺ νεώτερος, ἐφαίνετο μᾶλλον στρατιωτικὸς καὶ συνώδυνος τὸν μεγιστὰν μετὰ οἰκειότητος καὶ σεβασμοῦ. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πρώτου ἦτο ἀποτυπωμένη μία ψυχικὴ ὁδὴν, προσερχομένη ἀπὸ θλίψεων ἢ ἀπὸ τύφιν τινὰ τοῦ συνειδότος, τὴν ὁποῖαν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ ὁ χρόνος.

Ἐξ ὁδοῦ ἐφίπποι ἠκολούθουν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, τοὺς δύο ἱππεῖς.

Μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐφάνη μακρόθεν ἡ Καπλίνη θύρα τῆς Ρώμης.

Θεῖε μου, εἶπεν ὁ νεώτερος, βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποῦ περιφέρονται εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ διευθύνονται, ἓνας, ἓνας, ἀριστερὰ, πρὸς τὴν βαθεῖαν ἐκείνην φάραγγα; Θὰ ἐ-ἰδοίμεις κανεὶς οὐ συνομωτοῦν κατὰ τοῦ Νέρωνος.

Σιωπήσθε, ἀπερίσκεπτε, ἀπήντησεν ὁ πατρίκιος· οἱ δούλοι ποῦ μᾶς ἀκολουθοῦν καὶ οἱ τάφοι, τοὺς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου, ἡμποροῦν νὰ μᾶς ἀκούσων.

Ἐν τούτοις ὁ εὐγενὴς ἱππεὺς δὲν ἔπαυσε νὰ παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὰς πλανωμένας σκιὰς. Αἴφνης μία συγκίνησις ἐξωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν μυστηριώδη ἐκείνην φάραγγα, εἶπεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν στενοῦ τινὸς διαδρόμου, ποῦ ἐχώμετο ἐντὸς τῆς γῆς, ὁ γέρων κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου του.

Θὰ με περιμένῃς ἐδῶ. Σίξτε, μετὰ τῶν δούλων μου, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἀργήσω, σὲ ἀπαγορεύω ρητῶς νὰ προχωρήσῃς περαιτέρω.

✱

Ἐπροχώρει μὲ βῆμα ἡσυχον, ὀδηγούμενος ἀπὸ τοὺς περιέργους ἐκείνους περιπατητάς, οἱ ὁποῖοι προηγούντο αὐτοῦ εἰς τὰ σκοτῆ. Μετ' ὀλίγον ἤκουσε μίαν συγκεχυμένην ὁλοβόην, ἓνα ἄσμα φωνῶν, αἱ ὁποῖαι ἱκέτευον, μίαν φωνὴν χαρᾶς καὶ κατόπιν μίαν ἄλλην φωνὴν ποῦ ἀντηχοῦσε ζωηρὰ εἰς τὸ μέσον τῆς θεωρητικῆς σιωπῆς τῆς δηγνύσεως. Αἴφνης φῶτα πολλὰ ἤστραψαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἠσθάνθη τὴν εὐωδίαν πασχάλιας, ποῦ ἦτο σκορπισμένη μέσα εἰς τὴν ὑπόγειον ἐκείνην αἶθουσαν. Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τὴν εἰσοδὸν του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ποῦ ἐνάθητο ἐπὶ ἐνὸς ὑψηλοῦ σκαμνίου καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡχρίσας καὶ ἔκλεισε ἐπὶ τινα

δευτερόλεπτα τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἀναπολήσῃ ἴσως καποῖαν λυπηρὰν ἀνάμνησιν. Εὐθύς ὁμως τοὺς ἤνοιξε καὶ δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας ἔδειξε μίαν κενὴν θέσιν εἰς τὸν ἀπροσδόκητον ἐπισκέπτην. Ὁ πατρίκιος ἐκάθησε μετὰ ἐνὸς λεμβούχου καὶ ἐνὸς σιδεροφυτοῦ. Καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς λειτουργία ἐξηκολούθη.

Ἄνδρες τοῦ λαοῦ, γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας, δούλοι, Γαλάται, Σύροι, ἤκουον μετ' εὐλαβείας τὴν διήγησιν ἐνὸς νεαροῦ διακόνου, τὸ λαϊκὸν δὲλ. εὐαγγέλιον τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τὸ δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ θριαμβευτικὸν θαῦμα τοῦ ὁποῖου ἐώρταζεν ὁ Πέτρος τὴν ἀνάμνησιν, εἰς τὸ βάθος τῆς κατακόμβης κατὰ τὴν ἑαρινὴν ταύτην ἐσπέραν. Ὁ διάκονος διηγείτο τὴν νύκτα ποῦ διήλθεν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, τὸν τραγικὸν περὶ τὸν Κυρίου ἐντὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸ πραιτώριον τοῦ Ἀννα, τὸν οἶκον τοῦ Καϊάφα, καὶ τὸν μέγαν Ἀπόστολον, ὅστις εἰς ἀπηνήγησιν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον τῶν πιστῶν τῆς Ρώμης. Κατόπιν ὁ διάκονος περιέγραψε τὴν τραγικὴν σκηνὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πραιτωρίου καὶ τὴν ἀγρίαν κραυγὴν τοῦ ἐβραϊκοῦ ὄχλου.

—Σταύρωσον αὐτὸν! Σταύρωσον αὐτὸν!

Μετὰ ταῦτα ἀφηγήθη τὴν μαστίγωσιν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ποῦ ἔθεσαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του, τὸ τεμάχιον τῆς πορφυρᾶς ποῦ τὸν περιέβαλον, καὶ ὅλην τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν σκληρὰν εἰρωνείαν τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἀκούσατε, ἔλεγεν ὁ διάκονος, τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἀγαπητοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου.

Τὸν ἀπεκάλειν ἡ βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν ἐξορίσεν. Ὁ Πιλότος ἐξῆλθε διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ εἶπε πρὸς τὸν δόχλον: «Σὰς τὸν ἐπιστρέφω διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃτε ὅτι οὐδὲν κρίμα εὐρίσκω εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν». Ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε φέρων τὸν ἀκάθιστον στέφανον καὶ τὸν πορφυροῦν μανδύαν. Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε πρὸς τὸν δόχλον: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ εὐγενὴς Ρωμαῖος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὴν ἄκραν τῆς χειρὸς του καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἐμῖνεν ἐπὶ τινα λεπτὰ εἰς τὴν στάσιν ταύτην. Αἴφνης ἀνετινάχθη, ἀφηνεισθεὶς ἀπὸ τὸν ἥχον χαρμῶν ὁ ἄσματος. Τὸ ἀλληλούϊα τοῦ Πάσχα, παλλόμενον ὅρ' ὄλον τοῦ ἐκκλησιασματος, ἀντηχοῦσεν ὡς σάλπισμα ἀγγέλων μέσα εἰς τὰς κατακόμβας.

✱

Τότε εἰς νεῦμα τοῦ Πέτρου ἓνας πιστὸς ἐνεργεῖς ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἦλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Ρώμης.

Ὁμίστησον, τῷ εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ μαρτύρησον.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς κόμης τοῦ Ἑμμοῦς. Διηγέθη τὴν ἐνδοξὴν του συνάντησιν

μετὰ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Ἰησοῦ, κατὰ τινα ἑαρινὴν ἐσπέραν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ τῆς Παλαιστίνης. Συνώδυνεν ὁ Κύριος τοὺς προσκυνητάς, ἐλαφρὸς, ὡς ὀπτασία καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώριζον.

—Διατὶ εἰσθε τόσοι περιλύποι; τοὺς ἠρώτησε.

Καὶ τῷ ὁμολόγησαν, ὅτι αἰτία τῆς λύπης τῶν ἦτο ὁ θάνατος Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, τοῦ μεγάλου προφήτου καὶ διδασκάλου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ἑβραῖοι ἐπρόδωσαν, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἐσταύρωσαν.

Ἠλπίζαμεν ὅτι θὰ ἐξηγόραζε τὸν Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὸ πᾶν ἐτελείωσεν. Αἱ γυναῖκες ποῦ μετέβησαν εἰς τὸν τάφον δὲν εὗρον τὸ σῶμα του, ἀλλ' εἶδον ἓνα ἄγγελον λευχειμονοῦντα, ὁ ὁποῖος εἶπεν αὐτάς: «Ἀνίστη ὁ Κύριος». Καὶ ὁ συνοδοιπόρος μας ἐξηγῶν εἰς ἡμᾶς τὰς γραφὰς προσεποιήθη, ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του, πέραν τοῦ οἴκου, ὅπου θὰ διερχόμεθα τὴν νύκτα. Συγκατετέθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἑμμοῦς καὶ νὰ δειπνήσῃ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ ἐολογήσας τὸν ἄρτον, ἔκοψε καὶ μᾶς τὸν διένειμεν. Ἀνεγνωσάμεν τότε τὸν Κύριον καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέσκαμεν νὰ τὸν προσκυνήσωμεν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

Ἐκ νέου τὸ ἀλληλούϊα ἀντήχησε μέσα εἰς τὰς κατακόμβας. Τότε ἐγερθεὶς ὁ ἀπόστολος εἶπεν:

—Ἄς προσεκυνηθῶμεν ἀδελφάριοι!

—Ἀμήν! ἀπήντησαν οἱ χριστιανοί.

Ἀεθῶμεν ὑπὲρ τῶν τυφλῶν Ἑβραίων οἱ ὁποῖοι δὲν ἠγνόησαν τὴν ἑλευσίν τοῦ Μεσσία, δεηθῶμεν ὑπὲρ τῶν πατέρων ἡμῶν, τοῦ ἀρχαίου νόμου τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Δαυὶδ, δεηθῶμεν ὑπὲρ τοῦ εἰδωλολάτρου Αὐτοκράτορος, ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν, ὑπὲρ τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ ὑπὲρ ὅλων τοῦ γένους τοῦ Ἀβραάμ. Δεηθῆτε, ἀδελφοί μου, ὑπὲρ ἐμοῦ ἵνα με συγχωρήσῃ ὁ Κύριος θεοῦ ὑπὲρ ὧν ἡμῶν αὐτῶν, ὅπως σὰς δώσῃ τὴν εὐσταθείαν ἐν τῇ πίστει, τὴν καρτερίαν ἐν τῇ διωγμῷ καὶ τὸ θάρρος τοῦ μαρτυρίου.

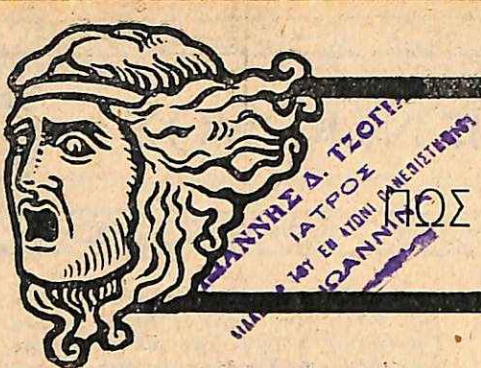
—Ἀμήν! Ἀμήν! ἀπήντησαν οἱ πιστοί.

Ἀεθῆτε καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶπε μὲ στεντορεῖαν φωνήν, ὁ ἀλγεὺς τῆς Γαλιλαίας στυφόμενος πρὸς τὸν ἀγνωστον χρυσοκέντητον ἐξέβενον.

Τότε ἐκ τῆς τοῦ Ἑμμοῦς μαθητῆς, ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν ἀγνωστον καὶ τρέμων ἐπρόφραξεν ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῖου προὐκάλεισε εἰς εἰς τὸ ἐκκλησιασμά, γυναῖκες ἐλυποθύμηναι καὶ πολλὰ παῖδιά κατέφθονον εἰς τὴν ἀγκάλην τῶν γονέων τῶν.

Καὶ ὁ Πόντιος Πιλάτος προεχώρησε πρὸς τὸν Ἀπόστολον.

Ἀμίλησεν ἐν μέσῳ σιγῆς νεκρικῆς. Ἐββαίωσε τὴν εἰλικρινὴ ἐπιθυμίαν, ποῦ εἶχε νὰ σώσῃ τὸν Ναζωραῖον καὶ τὴν ἀδυναμίαν του νὰ πείσῃ τοῦτο ἐνώπιον τῆς παραφροῦν ὁργῆς τοῦ λαοῦ καὶ τῆς συναγωγῆς. Ἐπανάλε-

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΚΕΠΤΩΝΤΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ κόμησσα Ζάν ντὲ Βογκυέ, ποῦ θαυμάζεται διὰ τὸ φιλολογικὸ της τάλαντον, εἶνε συγχρόνως μιὰ γυναῖκα δράσεως. Ἐπιδίδεται στὰ σπόρ, διευθύνει δύο μεγάλα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα καὶ ἐργάζεται πυρετωδῶς ὑπὲρ διαφόρων εὐεργετικῶν σκοπῶν. Δὲν συμμερίζεται τὰς ἀπόψεις τῆς κυρίας ντὲ Νεμπούρ καὶ τὰς ἀντικρούει μὲ ἀγανάκτησιν.

«Ἡ φίλη μου κόμησσα ντὲ Ντεμπούρ, γράφει, ἐξυμνεῖ τὰ θέληγτρα τῆς ὀκνηρίας καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ δραστήριοι ἄνθρωποι ἀφιερώνουν τὴν ζωὴν των σὲ συμφεροντολογικοὺς σκοποὺς. Δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ τὶς ἰδέες της καὶ χαρακτηρίζω τὴν ὀκνηρίαν ὡς ἓνα πολὺ βλαβερὸ ἐλάττωμα. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν δικαίως ὅτι ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας. Πάντως ἡ τεμπελιά εἶνε ἐλάττωμα ποῦ δὲν εἶνε πιά τῆς μόδας. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πιά ἓνα ἄμεσο κίνδυνον. Τὰ δύο σύμβολα τῆς ἐποχῆς μας εἶνε τὸ αὐ-

σθὴν τὸ καθήκον τοῦ ὡς λειτουργοῦ τοῦ Κράτους καὶ προλάβει στὰς κατὰ τῆς Ρώμης καὶ ὁμολόγησε τὴν ἀπειρον θλίβειν του καὶ τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας του.

—Μὴ ὑπερασπίζεις σεαυτὸν, εἶπεν ὁ Πέτρος.
Δὲν παρίσταται μετὰ τὴν ἡμῶν ὡς κατηγορούμενος, ὁ Κύριος συνεχώρησε τοὺς δημίους του καὶ ἐδέχθημεν ὑπὲρ σοῦ.

Δύο νέοι παρουσίασαν τότε εἰς τὸν ἐπίσκοπον κἀνίστρον πλήρες ἀρτων. Τοὺς ἠλόγησε τοὺς ἔκοψε καὶ τοὺς ἐμοίρασε εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἀπαξ εἶε ἀντήχησε ἀλληλοῦς.

Τὸ ἐκκλησίασμα ἀπήρχετο ἐκ τῆς κατακόμβης. Οἱ χριστιανοὶ διήρχοντο πρὸ τοῦ Πιλάτου ἀνεν δρυγῆς καὶ σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ. Μήπως δὲν ἦτο ἄλλως τε, παρὰ τὸ παράπτωμά του, εἰς τῶν μεγαλυτέρων μαρτύρων τοῦ δράματος τῆς ἀπολυτρώσεως;

Ὁ Πιλάτος ἐξῆλθε βραδέως ἀπὸ τὰς μυρομένης κατακόμβας. Ἡ σελήνη εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνατείλει καὶ ἐφώτιζε μὲ τὸ ὥχρον φῶς της τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Σίξτος καὶ οἱ δοῦλοι του τὸν ἀνέμενον ἐκεῖ ὅπου τοὺς εἶχεν ἀφίσει. Ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἵππου του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ διόλου εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνεμοῦ τοῦ διηυθύνθη εἰς τὸ μέγαρόν του μὲ τὸ βλέμμα πλέον περὶ λυπον καὶ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ.

EMIL GEBHART

τοκίνητο καὶ τὸ ἀεροπλάνο. Καὶ τὸ ἰδανικὸ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ καιροῦ μοιάζει μὲ τὸ σκάκι ὅταν παίζεται ἀπὸ μεθοδικὰ χέρια. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βιάζονται, τρέχουν, ἀγωνίζονται, πυρέσσουν. Τὸ ἴδιο κάμνουν τὰ ἄνθη μέσα στὶς σέρες, τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο, οἱ ἄνδρες στὶς ἐπιχειρήσεις των. Ἡ γῆ φαίνεται σὰν νὰ κατελήφθη ἀπὸ πυρετό, σὰν νὰ ἐννοίωσεν τὸ προαίσθημα μιᾶς παγκοσμίου καταστροφῆς ποῦ θὰ ἔλεγε στὰ ἄτομα: Σπεῦδε μὰ ὅχι βραδέως ὅπως στὸ παρελθόν! Οἱ ὥρες φεύγουν, πετοῦν, πρέπει νὰ προφθάσωμεν τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων μας, νὰ ζήσωμε ἐντατικά. Ὁ μέγας μας ἐχθρὸς εἶνε ἡ ἀκίνησις.

«Χάρis εἰς τὴν δρᾶσιν ἀποκτοῦμε τὴν πραγματικὴν ἐπὶ γινῶσι τῆς ἀξίας μας, ἐξακολουθεῖ ἡ Γαλλίς λογία. Αὐτὴ μᾶς δίδει τὴν ἱκανοποίησιν τῆς προσπάθειάς μας, τῆς ἐργασίας ποῦ φέρνει τὴν ἐπιτυχία. Ὁ Κίπλιγκ λέγει ὅτι μόνον οἱ ἄνθρωποι ποῦ παλαίουν μὲ τὴν ζωὴν νικοῦν. Ἄλλως τε ἡ δρᾶσις δὲν εἶνε συνώνυμος μὲ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν νευρικότητα. Συχνὰ ὁ δραστήριος ἄνθρωπος χρειάζεται μακρὰς ὥρας σκέψεως καὶ ὄνειρου πρὸ ἐντατικὰ ἀπὸ τὸν ἀδρανῆ.

»Οἱ μεγαλείτεροι ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ὑποδουλώνουν τὴ δραστηριότητά των στὴ σκέψιν. Οἱ τεμπέληδες παραδίδονται στὴ τύχη καὶ δὲν χρησιμοποιοῦν τὰ προτερήματα ποῦ τοὺς ἔδωσεν ἡ φύσις. Ἐτσι καὶ αὐτὰ ἀτροφοῦν ἢ μεταβάλλονται εἰς ἐλαττώματα. Ἀντιθέτως ἡ ἐργασία, ποῦ εἶναι κόρη τῆς δράσεως, δυναμώνει τὰς ἀρετὰς καὶ δυναμώνει τὴν ἀτομικότητα.

»Θέλετε ἓνα μικρὸ παράδειγμα; Ἐἶναι ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ. Ἡ θάλασσα λάμπει καὶ μοιάζει μὲ ἓνα μεγάλο κῆπο, σπαρμένον μὲ ἀνθράκωπα ἄνθη. Ἡ Ἐβελὶν καὶ ἡ Μίνα, δύο χαριτωμένα κορίτσια δεκαοκτώ καὶ εἴκοσι ἐτῶν, κολυμποῦν. Διασχίζουν τὴν ἀπόστασιν, ποῦ τις χωρίζει ἀπὸ τὴν ἄμμο, μὲ μεγάλῃ ταχύτητι καὶ ἡ μία προσπαθεῖ νὰ περάσῃ τὴν ἄλλη. Σὲ

λίγο βγαίνουν στὴν ξηρὰ καὶ κάμνουν μερικὲς κινήσεις γυμναστικῆς. Ἐπειτα στρέφουν τὰ μάτια τους πρὸς τὴν γειτονικὴ βίλλα, ὅπου ζοῦν μὲ μιὰ παιδικὴ φιλίαν. Στὴν ἀνθισμένη ταράτσα, βλέπουν τὴν οἰκοδόμοινα ποῦ τις φιλοξενεῖ. Εἶναι ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα της, στὴν ἴδια θέσιν ποῦ τὴν ἄφησαν νὰ γεμβάζῃ τώρα καὶ δυὸ ὥρες. Ἀκούω, διπλωμένη καὶ ἐγὼ στὴν ἄμμο, μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, ποῦ χαρακτηρίζει τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁμιλεῖ ἡ σημερινὴ νεότης:

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέγει ἡ Ἐβελὶν, πῶς μία γυναῖκα μπορεῖ νὰ μένῃ ξαπλωμένη τόσες ὥρες, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα! Ἐγὼ δὲν προφθάνω νὰ ἀναπαύσω...

«Συμφωνῶ μαζί σου, ἀπαντᾷ ἡ Μίνα. Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω διαθέσιμη ὥρα γιὰ τὸ «ντόλτσε φάρνιεντε». Μὰ σκέψου πῶς ἡ φίλη μας, ποῦ μισεῖ τὴν κίνησιν καὶ τὴν δρᾶσιν, μᾶς θεωρεῖ ἴσως ὡς βάρβαρα ὄντα, ὡς ἄτομα ποῦ δὲν εἶναι ἄξια νὰ σκεφθοῦν, νὰ κάμουν ὄνειρα. Ἐν τούτοις σὲ βεβαίω ὅτι δὲν στερούμεθα φαντασίας καὶ ὅτι δὲν ξερούμε λιγώτερα πράγματα ἀπὸ τις γυναῖκες ποῦ περνοῦν τὴν ἡμέραν τους σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ἓνα βιβλίον στὸ χέρι.

»Τὶ νὰ σοῦ πῶ; Ἡ τεμπελιά—αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς ποῦ δίδω—εἶναι κατὰ ποῦ μοῦ προξενεῖ οἰκτον. Ἀλλοίμονον στοὺς ἄνθρώπους ποῦ νομίζουν πῶς εἶνε διανοούμενοι ἐπειδὴ δὲν ἀγαποῦν τὴν κίνησιν. Νομίζω πῶς δὲν στερούμεθα φαντασίας, ἐπειδὴ κάμνομε κάθε πρωὶ σουηδικὰς κινήσεις καὶ παίζομε τέννις. Γιατὶ νὰ γίνωνται αὐτὲς οἱ ἀνόητες διακρίσεις; Ἐνας διανοούμενος μπορεῖ νὰ εἶναι θαυμάσιος κολυμβητῆς καὶ δεινὸς ξιφομάχος...

»Νομίζω συμπεραίνει ἡ κ. ντὲ Βογκυέ, ὅτι οἱ λίγες αὐτὲς φράσεις ἀρκοῦν γιὰ νὰ σᾶς πείσουν πῶς εἶνε σωστὰ τὰ ἐπιχειρήματά μου....»

ZAN NTE BOGKYE

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΠΡΟΣ ΜΑΙΚΙΝΑΝ ΩΔΗ ΟΡΑΤΙΟΥ

1
Μαικίνα! ἄγαπημένε μου! ποῦ ἡ
[ἐνδοξη γεννητὰ σου
Εἶναι γεννητὰ βρασιλική! γιὰ μένα
[ἡ φιλικὴ σου
Εἶναι στολίδι ἀτίμητο, μονάκριβε,
[μεγάλο.
Δὲν με στολίζει ἄλλο
Στὸν κόσμον σὰν αὐτὴ!

2
Παντοτείνᾳ κάθε θνητὸς ἔχει
[γλυκὲς ἐλπίδες
—Στῆς δυστυχίας τ' ἄγριο σκοτάδι—
[ἰδὲ σὰν ἀχτίδες—
Πόθους κρυφοὺς καὶ ὄνειρα χρυ-
[σὰ καὶ μαγεμένα
ποῦ γρήγορα γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς εἶναι
[ἐλπιθεμένα
Ὁ δόλιος λαχταρᾷ!

3
Στῆς Ὀλυμπίας τὸ Στάδιο ἀνέμα
[κι' ἀπ' τὰ ξένα
Ἀρματοδρόμοι τρέχουν· ἀπὸ τὰ
[μυρωμένα,
Ποῦ ἡ νίκη ἢ λαχταριστὴ πλέκει
[μὲ περιφάνεια,
Ἀμάραντα στεφάνια
Γιὰ νὰ στεφανωθοῦν!

4
Ἄλλος χύνει δάκρυα χαρᾶς σὰν
[πέρνει τις μεγάλες
τιμές, ποῦ πειὰ ψηλότερες δὲν
[εἶναι στὴ Ρώμῃ ἄλλες
Ἀπ' τοὺς Ρωμαίους ποῦ ποτὲ δὲν
[ἔχουν στὴ καρδίᾳ των
Μιὰ σταθερὴ φιλική!

5
Ἄλλος γυρεύει ἐμέτρητα πλούτη
[νὰ ἀποκτήσῃ
καὶ πεθυμᾷ μὲ αὐτὰ τὸ σπῆτι νὰ
[γεμίσῃ!

6
Ἐκεῖνος ποῦ στὰ πατριὰ χαρά-
[φια του δουλεύει
χαρούμενα· δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ
[ταξιδεύῃ
Μέσ' στὸ Μυρτῶν Πέλαγος σὲ
[Κυπρικὸ καράβι
Ἀν ἤθελε κερδίσει
Πλούτη Ἀτταλικά!

7
Ὅταν περνᾷ ἡ θάλασσα ὁ ἔμπο-
[ρος καὶ ὁ ἔμμενος
τῆς Ἰκαρίας τὰ κύματα τ' ἀφρο-
[σπερνωμένα
Ἐσποῦνε στὸ καράβι του ἀπαι-
[στω ἀγριεμένα
Ἀέρι: στὰ μαῦρα ξένα
Δὲν ταξιδεύω πειὰ!

8
Μὰ γρήγορα ὁ δύστυχος πάλιν θὰ
[τ' ἐξιδέξῃ
Τὰ πλούτη εἰς τὴν ξενιτειὰ ὁ δό-
[λιος νὰ γυρέψῃ,
Γιατὶ εἰς τὴν πατρίδα του φτωχὸς
[δυστυχισμένος
Δὲν ἔμπορεῖ ὁ καὶ μὲν
Ποῦν καιρὸν νὰ ζῇ!

9
Εἶνε θνητὸς ποῦ πεθυμᾷ στὰ χεῖ-
[ρὰ του νὰ φέρῃ
ποτήρια ὠραίου Μασαίου ποῦ κα-
[θε πῖνρα πέρνει!

10
Ἄλλος κατ' ἀπ' τὴν κουμαριά
[τὴν δροσερὴν ἀγαπᾷ
γιὰ νὰ ξαπλῶνῃ τὸ κορμί, τ' ἀπ-
[δένια νὰ γροικῇ
Τραγουδία ὠραῖα χαρῶν καὶ γλυ-
[κοτραγουδοῦνε
Καὶ τὸ γλυκὸ μουρμουρισμὸ π' ἀ-
[φίνουσαν σὰν κυλοῦνε
Τῆς βρύσης τὰ νερά!

11
Ὅποιος εἶναι πολεμιστὴς τὸν πό-
[λεμον ἀγαπᾷ
ποῦ ἡ μητέρα τὸν μισοῦν ν' ἀ-
[κούσῃ λαχταράει
Τὴ βροντερὴ τὴ μουσικὴ τῆς σάλ-
[πιγγος ποῦ κράζει
Πόλεμον! καὶ μὲ τὴν γλυκεῖα φω-
[φὴν τοῦ κέρατος ταιριαζεῖ!

12
Ὁ κυνηγὸς ἀδίστατος γυρίζει στὰ
[χαράφια
καὶ κυνηγᾷ τοὺς λαγούς τοὺς
[κάρπους καὶ τὰ λάφια!
Τὴν εὐμορφὴν σὰν—λούλουδον τοῦ
[Μάϊ, μυρωμένο
Σὰν ἄστρο μάγο ἰδανικὸ καὶ λαμ-
[προφωτισμένο
Γυναῖκα τ' ὤψεσιν!

13
Ὅταν φορᾷ στὴ κεφαλὴ ἀπὸ κισ-
[σὰ στεφάνια
Πειὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος
[βγαίνω εἰς τὰ Οὐράνια!

14
Στὰ δόση ποῦ ροδόκρινον οὐράνιο
[χύνουν μύρον
καὶ νόμφες μὲ τοὺς Σάτυρους χο-
[ρεύουσι τριγύρω
ἀνάλαφρα πολὺ ἀγαπᾷ γιὰ νὰ πε-
[ριδιαβάξω
Νὰ γράφω νὰ διαβάξω
Τραγουδία ἐρωτικά!

15
Εὐτέρπη! ἀγγελόμορφη καὶ ὠραία
[Πολυμνία
θέλω νὲ με ἐμπνέετε καὶ μαγικὴ
[ἰακονία
Μὲ τὴ Λεσβία λύρα σας καὶ τὸν
[αὐλὸν κοντὰ μου
Κάποτε—ὡ εὐτυχία μου!—
Σκέρπατε μὲ χαρά!

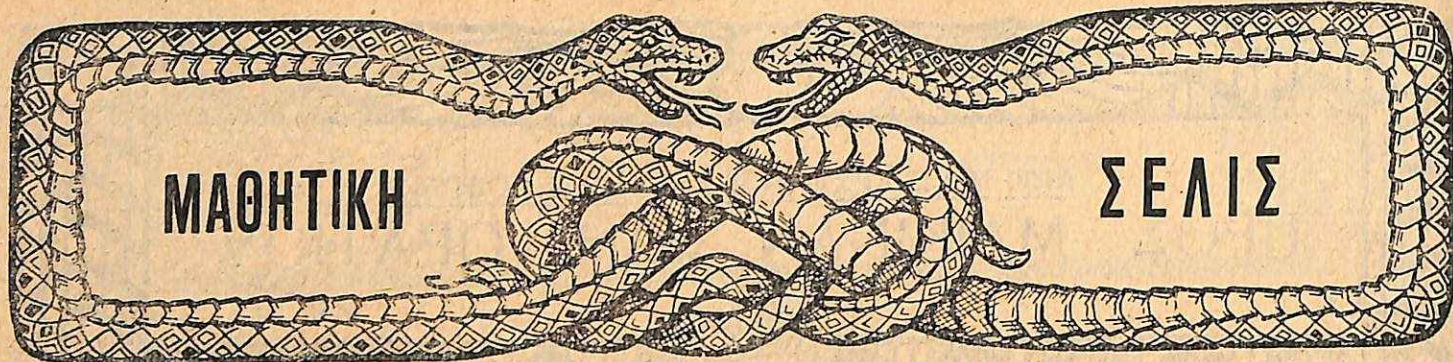
16
Μαικίνα ἀγαπημένε μου ἂν βάλῃς
[καὶ ἐμένα
Μὲ τοὺς ἐνδόξους λυρικὸς θὰ ζῶ
[εὐτυχισμένα
Πάνω στὰ ἄστρα τ' οὐρανὸν τὰ
[λαμπροφωτισμένα
Ποῦ αἰώνια μᾶς φωτίζουν γλυκὰ
[καὶ μαγεμένα
Ἡ δόξα μου θὰ βγῇ!

(Παράφρασις)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Ε. ΦΩΤΑΚΗΣ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣΖΩΗΣ

Ὁ Σαντοῦ Νέπεϋ, μέγας ἄλλοτε ρήτωρ τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοβουλίου, ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν ἐκατοστὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του. Ἀνθηρότατος ἀκόμη ἐδέχθη «τοὺς φίλους» τοῦ δημοσιογράφου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδήλωσεν ὅτι γνωρίζει τὸ μυστικὸν τῆς μακροβιότητος, καὶ ὅτι εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ καταρρίψῃ ἑλὰ τὰ ρεκόρ τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς! Παρακληθεῖς, ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν του, τὸ ὅποτον συνίσταται εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἑπτὰ κανόνων: «Νὰ σκέπτεσθε μόνον πράγματα εὐχάριστα. — Νὰ εἰσθε πάντοτε αἰσιόδοξοι. — Νὰ μὴ θυμώνετε ποτέ. — Νὰ περιστοιχίζεσθε πάντοτε ἀπὸ νεαρά πρόσωπα. — Νὰ εἰσθε μετριόπαθες εἰς ἑλὰ. — Νὰ γελᾶτε καὶ νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ γελούν. — Νὰ εἰσθε μάλλον φλύαρος παρὰ σιωπηλός...»

ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΣΕΛΙΣ

ΑΝΟΙΞΙ

Τὰ χιόνια λύσαν στὰ βουνά
ὁκάμπος πρασινίζει
Οἱ βουνοπλαγιὲς μοσκοβολοῦν
κί' ἡ ἀμυγδαλιὰ λουλουδίζει

Ἡλιόλουστη ἀπλώνεται
τὴν ἀνοιξὴ ἡ μέρα
ἀντιλαλοῦν τὰ βουνά
ἀκούγεται ἡ φλογέρα

Ἡλιόχαρη πεντάμορφη
ἀνοίξει φλογημένη
κατάλευκη μᾶς ἔρχεται
σὰν νυφούλα στολισμένη

Μέσα στὸ δάσος κεληθοῦν
κί' φτερουγίζουν τὰ πουλιὰ
τὰ κρίνα τὰ χαμόκλαδα
σκορπίζουν μυρωδιὰ

Σωτήρης Μπακαϊμης
Διδάσκαλος

ΠΑΣΧΑ

Σὰ νύφη στόλισες τὸ σπίτι
Γιὰ τὸ γιορτάσι τῆς Λαμπρῆς
Λαμποκοπάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Καὶ χαίρεσαι νὰ τὸ θωρῆς.

Ὅλες ἡ γλάστρες σου στὴ σκάλα
Κάθε σκαλόني νέος, ἀνθός
στὴ χτίση λέει!
Σωστὸς πορταδεῖς ἡ σάλα:
Ἄνθη κ' ἐργόχειρα καὶ φῶς.

Σοῦ πρέπει ἀνήμερα τὸ Πάσχα
Σὲ τέτοιο σπίτι εὐδιαστικό
Σοῦ πρέπει, ἀλήθεια μουσαφίρη
Τὸν ἴδιο νάχης τὸ Χριστό!
(«Ἀγάπη στὸν Ἐπαχτο»).

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

—ΠΛΟΥΤΟΣ

Δύναμις καὶ πλοῦτος χωρὶς ἐλευθερίαν,
εἶναι: κατὰρα πλέον παρὰ
εὐλογία τοῦ Θεοῦ· εἰς μόνον τὰ ἐλευ-
θερά ἔθνη μπορεῖ νὰ εὐδαιμονήσῃ
ὁ πλοῦσιος καὶ δυνατός, ἐάν μεταχει-
ρισθῇ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον
εἰς τὴν κοινὴν τῶν συμπολιτῶν εὐ-
δαιμονίαν, ἐάν ὁμονοῇ μὲ τοὺς
συμπολίτας ὡς μ' ἀδελφούς, ἐάν ὑ-
ποτάσσεται μ' αὐτοὺς εἰς τὸν ἱερὸν
τῶν νόμων ζυγὸν, ζυγὸν ἐλαφρόν, ὡς
τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ οἱ δι-
καιοὶ νόμοι ἄλλο βάρος δὲν ἐπιβάλ-
λουν παρὰ τὴν ἰσονομίαν, ἡγουν τὴν
πρὸς ἀλλήλους ἀδελφικὴν ἀγάπην,
τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει καὶ τοῦ Εὐαγ-
γελίου ὁ ζυγός.

Ο ΘΕΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Νύχτα! Γεῖτοί·οἱ πιστοὶ
στὸν τάφο γύρα,
σμήρνα σκορποῦν κί' ἀνθούς
κί' ἀλόη καὶ μύρα.
Κηδεύεται νεκρὸς
ἀπόψε Ἐκεῖνος
ποῦ ὁ Θεὸς τὴν πνοὴν
τοῦ ἔδωσε κρῖνος.

Ἀπ' τὸ ἄπειρο νοητὸ
στάζει τὸ δάκρυ!
Πάσχει ἡ Θεὸς κί' ἡ γῆς
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη

Ἀχνίζονται οἱ οὐρανοὶ!
Τ' ἀστέρια σβύνουν!
Τὰ πέλαα κί' οἱ στεριές
μιὰ θλίψη ἀφήνουν!
Στ' ἀκροοῦρανα κί' ἡ αὐγὴ
νυκτοκλαμένη,
μὲ ἀχνὸ μονάχα φῶς
ντυμένη βγαίνει!

Θαμπὸς καὶ ὁ ἀγέρινός,
πλέρια ποῖν σβύση,
θολὲς οἶχτει ματιές
στὴ θεία δύση!
Τῆς «νάπες», τὰ βουνὰ
τὸ δάκρυ γλῆφει!
σφυρίζει θλιβερά
τὸ ἔρμι κοτσούφι!

Στὲς φυλλωτὲς κορφές
τ' ἀηδόνι κλαίει!
Κάποιο ἐλεγγεῖο ψηλό,
στὴ χτίση λέει!
Κλάψε, ἀνθρῶπε καὶ σύ...
θάψε τὰ πάθη
κί' ὑψώσου ὠραῖος κί' ἀγνός
μὲ τ' ἅγια πάθη!
Τὴ νέκρα ἀνυπαρχτεῖ
στὸν τάφο Ἐκεῖνος,
ψηλὰ πρὶν σβύσῃ ἀργὸς
ὁ Θεὸς θρῆνος!

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

—ΟΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ τόσον αἰσχρὰ καὶ μακρὰ δου-
λεία δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ μᾶς διορ-
θῶνῃ ἀλλὰ νὰ φθέρῃ ἐπὶ πλέον τὰς
ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ μόνην
τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν ἠλπίζετο
ἡ διόρθωσις, ἐπειδὴ εἶναι ἡ μόνη
θρησκεία ἥτις ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ὁπα-
δοὺς τῆς ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ ὁμό-
νοιαν· ἀλλ' ἡμεῖς ἐφθάσαμεν νὰ φθει-
ρωμεν καὶ αὐτὴν τὴν θρησκείαν.

Μικρὲς ἀλήθειες

Μὴ σφίγγετε μ' ἐνθουσιασμὸν τὸ
γαντωμένο χέρι. Εἶναι δυνατόν ἀπὸ
κάτω νὰ σκεπάζῃ λέπρα.
—Εὐτυχὴς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποῦ
τὸ διακηρύσσει. Συνήθως ἀπὸ τὸν
θόρυβον τοῦ γελίου κρύβεται ἡ με-
γαλειτέρα δυστυχία.

Η ΛΑΜΠΡΗ

Νά τὴν ἡ Λαμπρὴ μὲ τὰ λουλούδια
Κόψετε, παιδιά, τὴν πασχαλιά
κί' ὅλα μὲ χαρὸς καὶ μὲ τραγούδια
τρέξετε ν' ἀλάβξουμε φιλιὰ.

Σήμαντρα γλυκὰ βαροῦν ἀκόμα
καὶ μοσκοβολοῦν οἱ ἐκκλησιές.
Μόσκοι τὰ φιλιὰ στὸ κάθε στόμα.
Τὰ φιλιὰ τῆς ἀνοιξῆς δροσιές.
Πάμε νὰ στρωθοῦμε στὸ χορτάρι
καὶ τ' ἀρνὶ μᾶς ψήνεται σιγά,
καὶ μὲ τῆς Ἀνάστασις τὴ χάρη
φέρετε νὰ τσουγκρίσωμε τ' αὐγά.

Χριστὸς Ἀνέστη
Ὁρχήστρα ἐσήσανε γλυκὲς
καμπάνες μακρινές
Θεοῦ χαρὰ τέτοια γιορτή.
μὰ κί' ὅπως θέλεις πὲς τη.
Τὶς πασχαλιὲς φορέσετε,
φραγές μου ταπεινές.
Ἀσπρὴ ἡ ψυχὴ μου σὰν καὶ σᾶς
μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΓΙΝΕΝ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Ὁ Leonardo da Vinci ἐπεράτωσε
τὸ 1499 τὴν ὥραν του εἰκόνα ἡ ὁ-
ποία παριστᾷ τὸν «Μυστικὸν δεῖπνον»
Ὡς πρότυπον τῆς εἰκόνας τοῦ Χρι-
στοῦ εἶχε μεταχειρισθῇ κάποιον μου-
σικὸν Πέτρον ἐνεκα τῶν λεπτῶν αὐ-
τοῦ χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ
προσώπου του ἐξωγραφισμένης πρα-
ότητος. Παρῆλθον πολλὰ ἔτη καὶ ὁ
ζωγράφος εἶχε τελειώσει ὅλους τοὺς
μαυητάς τοῦ Χριστοῦ πλὴν τοῦ Ἰούδα.
Μίαν ἡμέραν στὴ Ρώμῃ συνήντησε ἕνα
ἐπαίτην οὐδὲν τὰ χαρακτηριστικὰ
ἐδείκνυντο τέτοιαν διαφορὰν καὶ ὁ
πυλότητι, ὥστε ἐνόμισε ὅτι οὗτος
θὰ ἦτο τὸ κάλλιστον πρότυπον διὰ
τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώ-
του. Τοῦ πρότεινε τοῦτο καὶ ἐκεῖνος
τὸν ἠκολούθησεν εὐχαρίστως. Ὁ ζω-
γράφος, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν ἐπαί-
την πρὸς τοῦ ὀκρίβαντός του, ἔλαβε
τὸν χρωστήρα καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζη-
ται δὲν εἶχε ὅμως πολὺ ἐργασθῇ, ὅτε
ἔπαυσε καὶ ἐπλησίασε τὸν ἐπαίτην,
ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τὸ ὄνομα του· τοῦ
ἐφαίνετο τὸ πρόσωπο γνωστὸν καὶ
ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶχε καὶ
ἄλλοτε ζωγραφίσει. Φαντασθῆτε ὁ-
ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν
ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐπαίτης μὲ τὰ χαρακτη-
ριστικὰ τὰ μαρτυροῦντα τελείαν δια-
φορὰν ἦτο ὁ γνωστὸς του μουσικὸς
Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε με-
ταχειρισθῇ ὡς πρότυπον διὰ τὴν εἰ-
κόνα τοῦ Χριστοῦ ἐνεκα τῶν λεπτῶν
χαρακτηριστικῶν του καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ
προσώπου του εἰκονιζομένης πραό-
τητος. Ἡ πρὸς τὴν μέθην ῥοπή εἶχε
μεταβάλει οὕτω τὸν μουσικὸν ἀπὸ
Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς Ἰούδαν Ἰσκα-
ριώτην.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΝΑΜΟΡΦΟΤΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
Διαχειριστής:
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Ν. ΓΟΥΛΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912
ΙΔΡΥΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΣΙΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΡΟΜΒΗΣ 13
Περίεδος Γ'.
Ἔτος Ιον Ἀριθ. φύλ. 19
ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑ-ΙΟΥ 1932

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ

Γ. Βασιλειάδην Διδυμότοιχον. Τὸ
ποίημά σας «ὁ Μαρασμός τῆς νεότητος»
δὲν εἶναι κατάλληλον νὰ δημοσιευθῇ,
ὅπως καὶ γράφετε στὸ γράμμα σας.
Μαρτυρεῖ ὅμως ὅτι ὑστερώτερα μὲ
μιὰ μελέτη καλὴ θὰ γράψετε κάτι κα-
λὸ. Νὰ προσέξῃτε στὴ στιχουργικὴ
πάρα πολύ. Μὲ τὸ διάβασμα ἑλλήνων
ποιητῶν θὰ καταφέρετε πολλὰ, αὐτὴ
εἶναι ἡ συμβουλὴ μᾶς. Τὸ λαϊκὸ τε-
τραστιχο σας, ἴσως τὸ συνειθίζουν
στὸ τόπο σας, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ κείνα
ποῦ ἔχουν οἱ ἡμεροδείκτες, ἐπομένως
ἀκατάλληλο γιὰ δημοσίευσιν.

Γ. Κ. Κωνσταντίνου. Ἰστιαίαν. Τὸ
ποίημά σας «Πρωῖνός πόθος» ὑστε-
ρεῖ πάρα πολὺ καὶ εἰς φαντασίαν καὶ
εἰς σουλοῦπωμα ποιήματος. Ἰσθὲ ἁ-
κόμη νέος καὶ μπορεῖτε ἂν θελήσετε
νὰ γράψετε καλὰ ποιήματα. Ἐργα-
σθῆτε, διαβάζοντες γράφοντας, διορ-
θώνοντες τὴν παραγωγή σας καὶ μιὰ
μέρα ὅταν βεβαιωθῇτε ὅτι γράφατε
κάτι καλὸ νὰ μᾶς τὸ στείλετε καὶ νὰ
εἰσθε βέβαιος ὅτι καὶ θὰ δημοσιεύσω-
με καὶ θὰ εὐχαριστηθῶμε πολλὴν,
διότι ἡ ἀναμορφωτικὴ ἀποστολὴ μᾶς
θὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα ποῦ περι-
μένουμε.

Ν. Τυπάλδου. Σ.Σ.Τ.Τ.Τ. Τὸ ποίη-
μά σας «Μάιος» τὸ διαβάσαμε κάπου
ἄλλου τι συμβαίνει; Διὰ τὸν λόγον
αὐτὸν καὶ δὲν τὸ δημοσιεύουμε, ἀλλὰ
περιμένουμε ἀπάντησίν σας. Τὴν ἐ-
πιστολὴν σας πήραμε ἀργά, ὥστε νὰ
μὴ ἔχωμε τὸ καιρὸ νὰ τὸ ἐξακριβώ-
σωμε.

Σωτήρη Μπακαϊμην. Πετροπου-
λάκι Καστορίας. Τὸ ποίημά σας «Ἀ-
νοῖξιν» δημοσιεύεται εἰς τὴν μαθητι-
κὴν μας σελίδα. Γιὰ τὰ καλὰ σας λό-
για σᾶς ὑπερευχαριστοῦμε.

Α. Β. Ἐνταῦθα τὰ καθημερινὰ σας
σημειώματα θὰ ἦσαν καλὰ ἂν ὑπῆρχε
μέσα καὶ λίγο χιούμο. Αὐτὰ τὰ περι-
στατικά πρέπει νὰ γράφονται πετα-
χτὰ μὲ χιούμορ φιλοσοφικὸ γιὰ νὰ
τέρπουν τὸν ἀναγνώστη. Πάντως πε-
ριμένουμε νὰ μᾶς στείλετε κάτι καλ-
λίτερο καὶ θὰ τὸ καταφέρετε ἂν τὸ
θελήσετε.

Φώτην Ζαχαρίαν. Μουκοβίνα Ἱ-
ωαννίνων. Δὲν περᾶζει ἀφοῦ
μᾶς δίδετε τὴν διαβεβαίωσίν σας ὅτι
μετὰ τὰς ἐορτὰς θὰ ἐκπληρώσετε
τὴν ὑπόσχασίν σας. Περιμένουμε τὰ
ἀνέκδοτα καὶ τοὺς ιδιωματισμοὺς ποῦ
μᾶς γράφατε.

Χρ. Βλάχου Ἀρμενιοὺς Κυπαρισ-
σίας. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὸ
«Ἐγερτήριο» σᾶς εὐχαριστοῦμε. Συγ-
κινούμεθα ὅταν ἡ ἐργασία μᾶς δύσκο-
λιν καὶ δαπανερῇ, φέρνει τὰ ἀποτε-
λέσματα ποῦ περιμένουμε, πέρνομε δὲ
τότε θάρρος καὶ ἀνανεώνομε τὰς
δυνάμεις μᾶς.

Γ. Μανδηλαῶν. Τὸ ποίημά σας «οἱ
αἰφνιδισμοὶ τῆς» πολὺ ἄτεχνο.
Κώσταν Γεράνην. Σουλκάστρον. Γιὰ
τὸν ἐνθουσιασμόν σας ὑπὲρ τοῦ «Ἐ-
γερτηρίου» σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς.
Ἀπὸ τὰ «Σοφίσματα τοῦ λαοῦ θὰ δη-
μοσιεύσωμεν ὀλίγα καθότι τὰ περισ-
σότερα εἶναι γνωστά. Ἐπίσης θὰ δη-
μοσιεύσωμεν τὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ.
Τὸ «Μέσ» στὴν Ταβέρνα» μολονότι
ἀρκετὰ καλὸ, ἀκατάλληλο διὰ τὸ πε-
ριοδικόν μας. Τὸ διήγημα ἱστορίες
γιὰ φαντάσματα ἔχει μερικὰ καλὰ μέ-
ρη, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ ὑστερεῖ ἀπὸ
λογотехνικῆς ἀπόψεως. Διαβάστε κα-
λοὺς λογοτέχνους δικούς μας καὶ ξέ-
νους καὶ θὰ ἐξελιθῆτε.

Χρυσόστομον Σαββατόπουλον. Καὶ
σᾶς λέμε τὰ ἴδια. Ἐξασκηθῆτε
ἀκόμη. «Κόμη λυμένη... καὶ πέριξ
λυτῇ» δὲν πάει.

Λευκὴν Ρουμειώτη. Τὸ ποίημά
σας καλὸ καὶ δημοσιεύεται.

Ἄντ. Καλούδην. Ἀλεξανδρούπολις
Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὥραν
ἐπιστολὴν σας. Αἰσθανόμεθα μεγά-
λην συγκίνησιν χαρὰν καὶ ικανοποίη-
σιν διότι τὸ ἔργον μᾶς εὕρσκει μίαν
τοιαύτην ἀπήχησιν εἰς τὰς εὐγενεῖς
ψυχὰς, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ
«Ἐγερτήριο» ἀνακινιζόμενον μετ'
ὀλίγον θὰ γίνῃ ἄρτιον εἰς ἐμφάνισιν
καὶ ἐκλεκτὴν ἀναμορφωτικὴν ἔλκην.

Ζητοῦμεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀναγνώ-
στας μᾶς ὅσους αἰσθάνονται τὴν ση-
μασίαν τοῦ ἔργου μᾶς, νὰ μᾶς βοη-
θήσουν διαδίδοντας μὲ τὴν ὥραν τὸ «Ἐ-
γερτήριο» εἰς τὸν κύκλον των. Τὰ
ποιήματά σας «Τὸ χωριό μου» καὶ
«Τὴ εἴμεθα» μολονότι ὠραῖα εἰς τὴν
ιδεάν, εἰς ἀπόψεως ὅμως λογοτεχνι-
κῆς δὲν ἔχουν τὴν ἀριότητα ποῦ
πρέπει, διὰ τὰ δημοσιεύσωμεν. Τὸ
μυστήριον τοῦ χωριοῦ μου» πολὺ ἐ-
πικταμένον καὶ δυσανάγνωστον. Ἐ-
ξακολουθήσατε νὰ διαβάσετε καλοὺς
ποιητὰς καὶ λογοτέχνους καὶ ἀσφαλῶς
θὰ ἐξελιθῆτε.

Ν. Α. Μαυροπόντικαν. Τὸ περὶ
«Κοινωνίας» θέμα σας δὲν εἶναι ἐ-
παρκῶς μελετημένον διὰ νὰ τὸ δημο-
σιεύσωμεν. Πλουτίσατε τὰς γνώσεις σας
μελετώντες σχετικὰ κοινωνιολογικά
συγγράμματα, καὶ θὰ δυνηθῆτε νὰ
τὸ ἀναπτύξετε ἐμβριθέστερα.

Δις Παρ. «Ὁ κοινὸς μου» ἀρ-
κετὰ καλὸ, ἀλλ' ὅχι γενικὸ ἐνδιαφέ-
ροντος διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.
Γράφετε ὅσον τὸ δυνατόν εὐα-
νάγνωστα.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

Ἐὰν ποθεῖτε περισσοτέραν υγεί-
αν, ἐπιτυχίαν, εὐτυχίαν, ἐάν δὲν
εἰσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τόν σας, τὴν ζωὴν σας, τὴν κοινω-
νίαν· ἐάν ἔχετε προβλήματα ἀτομι-
κὰ, ψυχολογικὰ, ἐπαγγελματι-
κὰ, εἰκογενειακὰ· ἐάν θέλετε νὰ
διδασθῆτε πρακτικῶς πῶς ν' ἀπο-
κτήσετε μεγίστην ἱκανότητα εἰς τὴν
ζωὴν, πῶς νὰ δημιουργήσετε ἰσχυ-
ρόν, ἰσορροπημένον καὶ ἑκυστικὸν
χαρακτήρα, πῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε ὁ-
λων τῶν ἐλαττωμάτων σας, πῶς νὰ
διατηρήσετε ἢ νὰ ἐπανακτήσετε
τὴν υγείαν σας, πῶς νὰ ἀναπτύξε-
τε τὰ ψυχολογικὰ σας προσόν-
τα, τὴν ὀρθὴν κρίσιν, τὴν θέλησιν,
τὴν μνήμην, τὴν αὐτοκυριαρχίαν,
τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὸν προσωπι-
κὸν μαγνητισμόν, τὸ ἐσκεμμένον θάρ-
ρος, τὴν ἰσορροπίαν τοῦ νευρικοῦ συ-
στήματος, τὴν αἰσιοδοξίαν κ.λπ., καὶ
γενικῶς πῶς νὰ βαδίσεται εἰς τὴν
ζωὴν, πρὸς τὴν λύσιν ὅλων τῶν ἁ-
τομικῶν σας προβλημάτων χωρὶς ἁ-
ποτυχίας καὶ ἀπαγορευτοὺς, μελε-
τήσατε τὰς ἐκδόσεις μᾶς:

ΨΥΧΟΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥ-
ΣΤΗΜΑ καὶ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΩ-
ΤΕΡΑΝ ΖΩΗΝ ὑπὸ Ἀθ. Ἀθανα-
σόβην Μ.Δ.Ψ.Ε. καὶ μία νέα ζωὴ
θ' ἀρχίσῃ διὰ σας.

Τὰ μοναδικὰ αὐτὰ ἔργα, τὰ ἐπω-
νομασθέντα Σύγχρονα Εὐαγγέλια,
μετεμόρφωσαν τὴν ζωὴν χιλιάδων
ἀτόμων. Ἐνδιαφέρουν καὶ τὰ δύο
φύλλα, καὶ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς
πάντας, καθότι ἀποβλέπουν εἰς σκο-
πὸν κοινωνικὸν καὶ ἐπιστημονικόν.
Τὸ βιβλίον «Ποῖον εἶναι τὸ πρόβλη-
μά σας» μὲ λεπτομερῆ ἀνάλυσιν
τῶν δύο ἔργων, ἀτέλειαν τελείως
ὑπερῶς εἰς πάντα αἰτοῦνται.

Τὰ ἀνωτέρω δύο συγγράμματα
πωλοῦνται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Δη-
μητράκου, Ἐλευθερουδάκη, Κολλά-
ρου, Σιδέρη, Σαλιτέρου, Δεπάστα κ.
λ.π. καὶ εἰς Πειραιᾶ, εἰς τὰ βιβλι-
οπωλεῖα Βαρβαρέσου, Σπυράκου,
Σμυρλή, Σκλιά καὶ Ἡλιάδου—Σό-
μου πρὸς δρχ. 35 ἑκαστον. Ἐπαρ-
χίαι 40. Ἐξωτερικὰν Σελίδια 3/7 ἢ
ἰσοτίμων. Γράψατε εἰς τοὺς ἐκδό-
τας: Ψυχολογικὸν ἐνδιαφέρον. Ἰνστι-
τούτον Ἑλλάδος, ὁδὸς Σανταρόζα
ΠΕΙΡΑΙΕΣ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΥΡΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΟΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΟΥ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ